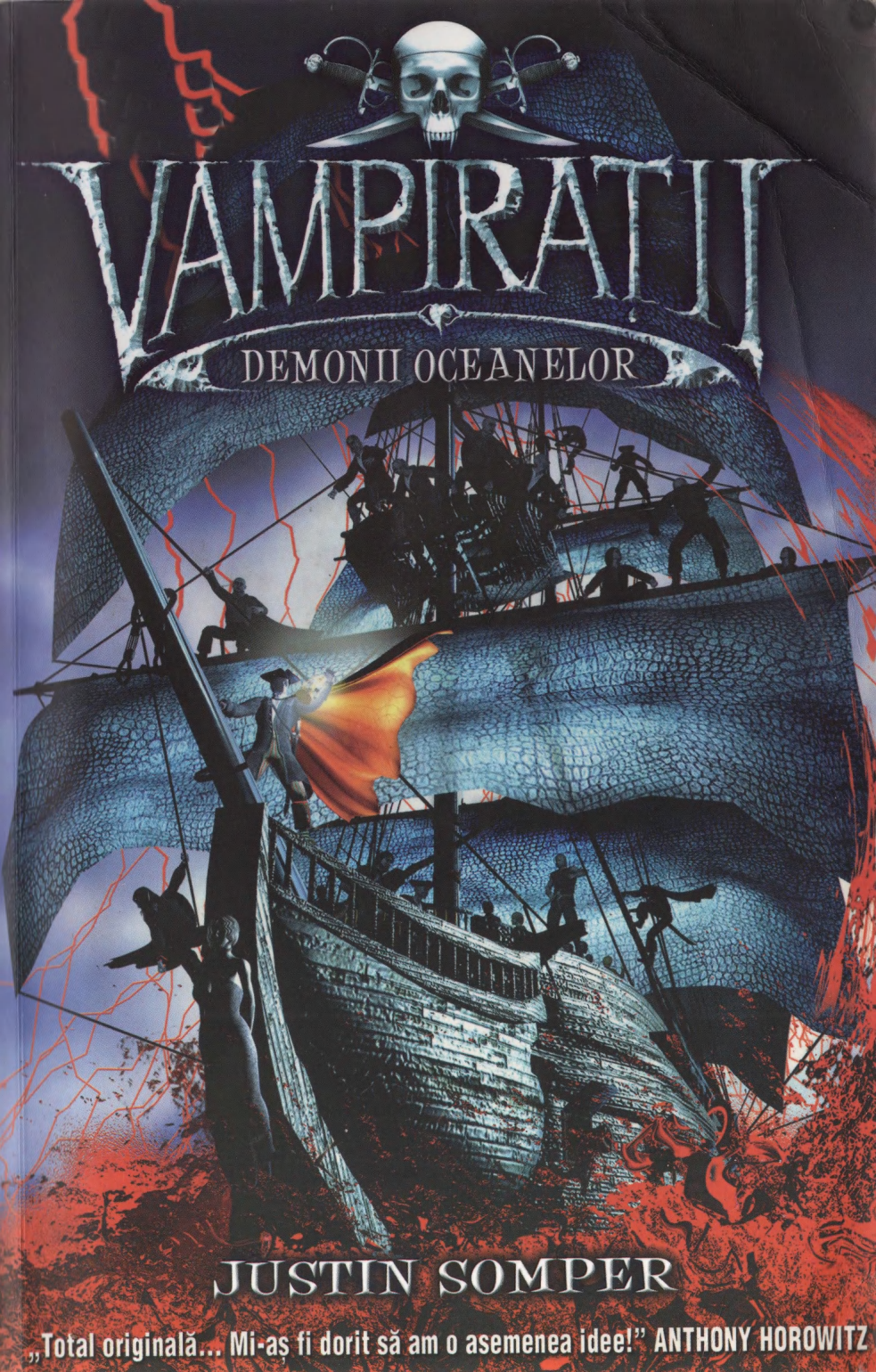
VAMPIRAȚII
DEMONII OCEANELOR
JUSTIN SOMPER
„Total originală... Mi-aș fi dorit să am o asemenea idee!” ANTHONY HOROWITZ

JUSTIN SOMPER

Traducere de Sorin Voinea

CORINT JUNIOR

Tatălui meu, John Dennis Somper,
cu dragoste și mulțumiri,
pentru că m-a adăpostit pe timp de furtună.

Golful Crescent Moon,
coasta de est a Australiei
Anul 2505

Prolog

Furtuna, balada marinărească și corabia

Grace Tempest deschise ochii la primul bubuit de tunet ce răsună în golful Crescent Moon. Când străluci în spatele draperiei un fulger îndepărtat, fetița aruncă dârdâind așternuturile și porni spre fereastra dormitorului, care stătea deschisă larg și zdrăngănea în vijelie ca o fragilă aripă din sticlă.

Grace își întinse brațele să închidă geamul. După un efort considerabil, udă leoarcă, reuși în cele din urmă să apropie și să fixeze fereastra cu zăvorul, lăsând-o ușor întredeschisă — pentru a nu se izola de muzica stranie și violentă a vijeliei, acompaniată de mult prea multe bubuituri și sunete răsunătoare ca de talgere, ce-i încântau și, totodată, înfricoșau

inima, în vreme ce picăturile glaciale ale ploii îi furnicau pielea feței, gâtului și brațelor.

În cealaltă parte a camerei, ținându-și un braț atârnat pe marginea pătuțului, Connor dormea buștean, cu gura deschisă. Cum de putea să doarmă într-o asemenea gălăgie? se întrebă fata. Posibil ca frățiorul ei geamăn să se fi extenuat la meciul de fotbal care ținuse toată după-amiaza.

În depărtare, dincolo de fereastra farului, golful era pustiu. Nu era o noapte în care marinarii să se avânte în larg. Când lumina farului mătură suprafața învolburată a oceanului, Grace zâmbi și își îndreptă gândurile spre tatăl ei, aflat sus, în camera proiectorului, de unde supraveghea portul și se îngrijea de siguranța tuturor.

Un nou fulger spintecă cerul și lumină puternic în spatele ferestrei. Împleticindu-se câțiva pași în spate, Grace tropăi până la pătuțul lui Connor. Băiețelul își încruntă chipul, își deschise brusc ochii și o privi confuz și iritat. Fetița îi aținti o clipă verdele cristalin al ochilor, a căror nuanță, aidoma cu a ei, părea să fi provenit ca dintr-un smarald tăiat în patru. Cum tatăl lor avea ochii căprui, Grace bănuia că o moșteneau pe mama lor — deoarece, câteodată, în visele fetiței, la ușa farului apărea o femeie care îi zâmbea și o privea cu aceiași ochi verzi și pătrunzători.

— Hei, vezi că mă uzi!

Grace își dădu seama că-l stropise fără să vrea pe Connor.

— A început furtuna. Hai să vezi!

Fetița îl apucă de braț și îl smuci de sub așternuturi, trăgându-l nerăbdătoare spre fereastră, unde băiatul își șterse somnoros ochii, exact când în fața lor dansă o nouă străfulgerare luminoasă.

— E uimitor, nu-i așa? spuse Grace.

Connor dădu tăcut din cap. Deși trăise toată viața în farul de la marginea țărmului, băiatul nu se obișnuise niciodată cu forțele dezlănțuite ale oceanului și cu abilitatea acestuia de a trece subit de la liniștea unui iaz, la turbarea și vuietul unui furnal.

— Hai să vedem ce face tati, spuse el.

— Bună idee.

Grace își luă halatul din agățătoarea ușii dormitorului și se înfofoli cu el. Connor își puse peste tricou un pulover cu glugă, după care au ieșit în goană din dormitor și au urcat într-un suflet pe scările în spirală ale farului.

În timp ce urcau, vuietul furtunii se întețea tot mai mult. Cu toate că nu-i plăcea deloc această vreme, Connor nu avea de gând să-i împărtășească acest sentiment surioarei lui. Grace era însă o fire neînfricată și, oricât ar părea de straniu, cu toate că

era slăbuță și osoasă ca o scândură, Grace era nespus de rezistentă. Connor nu era nici pe departe firav din punct de vedere fizic, însă Grace avea o tărie mentală căruia băiatului îi lipsea și la care bănuia că nu va ajunge probabil niciodată.

— Bună, copii! îi întâmpină tatăl când gemenii intrară în camera proiectorului. V-a trezit furtuna?

— Nu, *Grace*, răspunse Connor. Și visam atât de frumos! Se făcea că înscriam al treilea gol pentru echipa mea...

— Chiar nu înțeleg cum poți dormi pe o furtună ca asta, atât de răsunătoare și atât de minunată, spuse Grace.

— Ești o ciudată, îi zise Connor.

Grace se bosumflă. Cu toate că erau gemeni, se simțea câteodată de parcă ar fi fost doi străini.

Tatăl copiilor luă o înghițitură din ceaiul cald din frunze de eucalipt și le făcu semn să se apropie.

— Grace, așază-te, să vezi mai bine această splendoare. Connor, hai și tu lângă mine.

Copiii l-au ascultat și s-au așezat pe podea, de-o parte și de alta a părintelui. Grace se arătă numaidecât foarte fericită că are șansa să urmărească furia apelor de la o înălțime atât de mare. Connor simți pentru o clipă că-l cuprinde amețeala, dar palma caldă și liniștitoare a tatălui îi alungă frământările imediat ce-i atinse umărul.

Tatăl copiilor sorbi încă o gură de ceai.

— Cui i-ar plăcea să audă o baladă marinărească? întrebă el.

— Mie! strigară simultan Connor și Grace.

Gemenii știau bine ce baladă urma să le cânte, căci auziseră același cânt încă din fragedă pruncie, când ședeau în pătuțuri identice și nici măcar nu-i înțelegeau cuvintele.

— Aceasta-i balada cântată cu mult înainte de potopul care a inundat întreaga lume, le spuse el ceremonios — de parcă n-ar fi făcut același lucru de mii de ori înainte. Este un cântec despre o corabie vestită, ce navighează pentru eternitate în bezna nopții. Un vas care străbate apele din vremuri imemoriale și le va cutreiera până la finele veacurilor...

Connor aștepta nerăbdător, Grace era toată un zâmbet, iar tatăl lor — supraveghetorul farului — începu să cânte:

O poveste cu vampiraţi am de povestit,
Străveche, dar adevărată.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
Şi ai ei de temut mateloţi.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
Ce navighează pe albastrul oceanelor...
Şi bântuie azuriul mărilor.

În timp ce părintele ei cânta, Grace privi golful pe fereastră. Furtuna se dezlănțuia tot mai înverșunată, dar fetița se simțea în siguranță privind-o de la înălțimea farului.

Zdrențuite-s pânzele corabiei
Și flutură ca aripile în zbor.
Căpitanul mască poartă,
Să curme spaima tuturor
Și nimeni să nu-i vadă
Chipul palid, ochii cadaverici
Și ai săi dinți tăioși ca bezna.
Da, căpitanul mască poartă
Și lumină nici c-a văzut vreodată.

Connor urmări atent cum tatăl mimă prezența măștii trecându-și o mână peste față. Băiețelul se cutremură la gândul urâțeniei chipului căpitanului.

Copile, fii cuminte și ascultător,
Bun ca un îngeraș.
Că de nu, vampiraților te voi da
Și pe-ale oceanului valuri vei naviga.
Da, copile, fii cuminte și ascultător,
Căci — iată! Vezi?
În port așteaptă în noapte un vas întunecat

În a cărui cală e pentru tine loc destul!
E loc destul!

Gemenii priviră spre port, așteptându-se speriați pentru o clipă să vadă corabia întunecată care să vină să-i ia, să-i smulgă de lângă tatăl lor, din căldura căminului lor. Golful era însă pustiu.

Dacă pirații-s răi
Și vampirii crunți,
Mă rog câtă vreme oi trăi,
Chiar de cânt de vampirați,
Cu ei să nu mă-ntâlnesc vreodat'.
Dacă pirații-s fioroși,
Iar vampirii de-a dreptul mortali,
Rugăciunea-mi este și pentru tine —
Să nu dai ochi vreodat' cu-n vampirat...

Tatăl îi atinse ușor pe ambii copii pe umăr:

...Și nici atât să te atingă.

Connor și Grace, cu toate că știau bine versurile de la final, au tresărit speriați, după care au izbucnit în râs.

— Cine-i gata pentru somn? îi întrebă tatăl, îmbrățișându-i drăgăstos.

— Eu, răspunse Connor.

Grace, cu toate că ar fi stat toată noaptea să admire furtuna, nu-și putu totuși împiedica un căscat lung.

— Hai că vin să vă conduc în pat, spuse tatăl.

— N-ar trebui să stai aici și să supraveghezi golful? întrebă Grace.

— O să mă întorc repede, îi zâmbi părintele. Gracie, proiectorul e aprins și, în plus, în noaptea asta golful e pustiu ca un cimitir. Nu-i nicio navă în larg — nici măcar corabia vampiraților.

Tatăl le făcu cu ochiul, își așeză cana cu ceai pe masă și îi urmă pe scări. După ce-i înveli în plăpumioare, o sărută de noapte bună pe Grace și apoi pe Connor.

Odată ce părintele le-a stins lumina, Grace stătu câteva clipe întinsă, obosită, dar mult prea bucuroasă pentru a adormi. Fetița îl privi pe Connor, care se lungise pe tot patul și se cufundase deja în mrejele visului din care fusese întrerupt.

Grace nu rezistă ispitei de a arunca o ultimă privire golfului și ieși de sub așternuturi, păși tiptil pe podea și se opri în fața ferestrei. Furtuna se mai potolise și, când fasciculul puternic al farului mătură suprafața apei, fetița observă că valurile își pierduseră din intensitate și... deodată văzu o corabie.

Vasul nu fusese acolo mai devreme, dar prezența îi era de-acum cât se poate de certă. O corabie solitară ce naviga în mijlocul golfului și nu părea câtuși de puțin afectată de furtună — de parcă ar fi navigat în cele mai liniștite ape. Grace scrută atentă conturul vasului și își aminti îndată de corabia antică din balada tatălui ei — corabia demonilor. Grace tremură la gândul că ar putea fi urmărită din beznă de chipul mascat al căpitanului. Felul în care plutea corabia — de parcă ar fi fost suspendată de un fir invizibil atârnat de lună — părea să-i dea impresia că urmărea, aștepta ceva sau... pe cineva.

Din camera proiectorului, tatăl copiilor văzu corabia în apele dezlănțuite ale oceanului și, imediat ce-o recunoscu, nu putu să-și rețină un zâmbet. Părintele sorbi o nouă gură de ceai, după care își ridică mâna și salută în direcția vasului.

Șapte ani mai târziu

Capitolul 1

Înmormântarea

Orășenii din golful Crescent Moon au participat cu toții la înmormântarea supraveghetorului farului. În acea zi s-au cumpărat toate hainele și articolele de doliu din centrul comercial al orașului și n-a mai rămas petală de floare în florăria *Lujerul Fericit*, unde bobocii și florile au fost aranjate în coroane și ghirlande funerare, dintre care cea mai impozantă era un aranjament floral din gardenii albe și roșii, în formă de far, înconjurate la bază de o mulțime de frunze de eucalipt.

Dexter Tempest fusese un om bun. Ca îngrijitor al farului, a jucat un rol important în siguranța golfului. Mulți din cei care stăteau în jurul mormântului cu capetele plecate, în soarele după-amiezii târzii, își datorau viața privirii agere a lui Dexter, conștiinciozității și simțului acestuia de

răspundere. Alții aveau să-i mulțumească pentru călăuzirea în siguranță a membrilor familiei sau a prietenilor apropiați, salvați din apele primejdioase de dincolo de port — ape împânzite de rechini, pirați... Și lucruri mult mai rele.

Golful Crescent Moon era un orășel foarte mic, unde locuitorii erau la fel de apropiați ca ochiurile unei țesături. Legăturile strânse între orășeni nu le făceau însă deloc viața ușoară, căci bârfele circulau prin oraș mai iute decât cataractele pârâului Crescent Moon. De pildă, chiar acum la înmormântare se discuta despre un singur subiect: ce se va întâmpla cu gemenii Tempest? Cei doi așteptau cu capetele plecate în fața mormântului tatălui lor. În vârstă de paisprezece ani, gemenii nu mai erau de-acum copii, dar nici adulți nu deveniseră. Fata, înzestrată cu o inteligență rară, crescuse înaltă și slăbuță, în vreme ce fratele ei fusese binecuvântat cu o statură robustă și atletică. În copilărie au avut însă parte și de alte câteva binecuvântări, mai puțin în aceste momente, când, rămași orfani și singuri pe lume, nu se mai aveau decât unul pe celălalt.

Nimeni din orășel nu o văzuse pe soția lui Dexter — mama gemenilor — și mulți se îndoiau de existența unei căsătorii între cei doi. Tot ce știau era că, într-o bună zi, Dexter Tempest a părăsit orașul cu

ideea năstrușnică de a vizita lumea. Apoi, un an mai târziu, a revenit acasă cu inima frântă și cu două coșulețe în care îi purta pe copiii săi gemeni, Grace și Connor.

Polly Pagett, intendenta orfelinatului din Crescent Moon, își mijea ochii în strălucirea soarelui, pentru a-i observa mai bine pe copii — și părea să-i măsoare cu atenția unui artist care lucrează la o schiță. Polly era preocupată de o dilemă, căci nu știa ce paturi să le dea nou-veniților. Într-adevăr, nu se discutase nimic în acest sens, dar chiar să nu fi existat pentru cei doi orfani altă opțiune decât orfelinatul? Băiatul arăta foarte puternic și ar fi putut fi trimis să muncească în port. Fata, deși mai slăbuță, părea deșteaptă foc. Va excela fără îndoială în ajutorul pe care i-l va da în economisirea bugetului veșnic insuficient al orfelinatului. Un surâs involuntar îi apăru pe buzele subțiri ca o foiță de hârtie.

Lachlan Busby, directorul băncii, își luă privirea de la impresionanta coroană funerară comandată de soția sa — ghirlandă fără egal în întregul cimitir — și se uită mai atent la Grace și Connor. Tatăl gemenilor nu se îngrijise deloc de viitorul copiilor săi. Cât de bine i-ar fi prins dacă ar fi dat din când în când

atenție și conturilor din bancă, în loc să-și dedice timpul numai supravegherii corăbiilor în port, activitate prin care a dăruit mult prea mult — greșeală pe care Lachlan Busby nu avea de gând s-o facă vreodată.

Busby avea propriile sale planuri pentru copii. Peste o zi — calm și drăgăstos, firește — le va aduce gemenilor la cunoștință faptul că nu au absolut nimic de moștenit. Toate proprietățile lui Dexter — ambarcațiunea și chiar farul — nu le aparțineau lor. Tatăl nu le lăsase nimic.

Bancherul aruncă o privire soției sale, aflată în imediata lui apropiere. Draga și scumpa Loretta pur și simplu nu-și putea lua ochii de la Grace și Connor. Pentru cei doi soți a fost o lovitură cumplită să afle că nu vor putea avea niciodată copii. De-acum însă lucrurile păreau să se rezolve. Soțul o strânse ușor de mână.

Grace și Connor știau bine că toată lumea era cu ochii pe ei. Nu era nimic nou, căci întreaga lor viață au fost subiect de bârfă și n-au reușit o clipă să scape de drama sosirii lor în golful Crescent Moon. Pe măsură ce-au crescut, gemenii cu ochii ca de smarald au continuat să fie principala temă a zvonurilor și speculațiilor. Invidiei îi prieste foarte bine în localitățile mici, așa cum era și orășelul din golful

Crescent Bay, unde localnicii îi pizmuiau pe acești gemeni ciudați, ce păreau mai talentați decât toți copiii locului.

Nimeni nu reușea să priceapă cum de îi întrecea fiul supraveghetorului farului pe restul copiilor în toate sporturile practicate. Indiferent că juca fotbal, baschet sau cricket, Connor alerga întotdeauna mai iute și lovea mai puternic, chiar și atunci când nu se prezenta la antrenamente săptămâni întregi. Fetița stârnise și ea suspiciuni în egală măsură — atât printre colegii ei de clasă, cât și printre profesori —, datorită cunoștințelor ei vaste și noțiunilor stranii pe care le avea despre lucruri ce erau cu mult peste vârsta și condiția ei socială.

Dexter Tempest, după cum umbla vorba, fusese un părinte foarte ciudat pentru gemeni, cărora le împuiase capul cu povești care mai de care mai neobișnuite. Alții mergeau și mai departe cu presupunerile și susțineau că Dexter revenise în Crescent Moon dărâmat atât sufletește, cât și mintal.

Grace și Connor stăteau puțin mai departe de localnicii din Crescent Moon și, când congregația a început să cânte în cor un imn emoționant, despre călătoria cea de pe urmă a supraveghetorului farului, spre un „liman nou și proaspăt", în atmosfera fierbinte și stagnantă a cimitirului se putea

distinge vag o notă discordantă, aproape imperceptibilă. În timp ce Grace și Connor păreau să cânte laolaltă cu ceilalți, cântul lor era unul diferit și părea mai degrabă o baladă marinărească, decât un imn...

O poveste cu vampiraţi am de povestit,
Străveche, dar adevărată.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
Şi ai ei de temut mateloţi.

Capitolul 2

Un oaspete neinvitat

A doua zi după înmormântare, gemenii urmăreau din camera proiectorului micile ambarcațiuni ce intrau și ieșeau necontenit din port, pe apele golfului ce străluceau orbitor în soarele amiezii. De la înălțimea de unde le priveau, vasele arătau ca niște mici pene albe, ce pluteau pe albastrul nesfârșit al apelor.

Copiilor le plăcuse dintotdeauna această cameră, încăpere pe care și tatăl lor o apreciase în egală măsură. Era un locșor unde puteai reflecta în voie și de unde aveai o perspectivă largă asupra golfului și orășelului Crescent Moon — o fâșie micuță de pământ, pe care erau înghesuite o mulțime de case pe marginea înaltă a falezei. În zilele de după moartea tatălui lor, camera proiectorului căpătase

pentru copii o semnificație specială. Dexter Tempest petrecuse atât de mult timp în această încăpere, încât era imposibil ca frățiorii să nu simtă prezența părintelui imediat ce intrau în cameră.

Deodată, Grace parcă își și văzu părintele șezând în fața ferestrei, de unde fixa cu privirea portul ce se întindea la baza farului și fredona un vechi cântec marinăresc. Fetița începu să cânte și ea, amintindu-și totodată cum tatăl lor avea întotdeauna pe măsuța din apropiere o sticlă cu ceai fierbinte din frunze de eucalipt și o carte de poezii, veche și prăfuită — precum și momentele în care se întorcea spre ea și îi zâmbea imediat ce-o auzea intrând în cameră.

— E cineva acasă?

Accentul caracteristic al lui Lachlan Busby le anunță apariția în cameră a unui oaspete nepoftit. Connor și Grace s-au întors dinspre fereastră exact când chipul roșiatic al bancherului își făcu apariția în capul scărilor.

— Ehe, se vede că nu sunt așa de în formă cum credeam! Tatăl vostru chiar urca și cobora zilnic toate treptele astea?

Connor păstră tăcerea. Nu-i făcea nicio plăcere să intre în discuție cu Lachlan Busby. Grace îi confirmă politicoasă din cap și așteptă până când directorul își trase răsuflarea.

— Doriți un pahar cu apă, domnule Busby? întrebă ea într-un final, după care umplu un pahar și îl întinse spre palmele asudate și lipicioase ale bancherului.

— Mulțumesc, e bine-venit, e bine-venit, spuse el. Mi s-a părut mie, sau cântați ceva mai devreme? Un refren ciudat, căruia nu i-am deslușit cuvintele. Dacă doriți să-l mai cântați o dată, mi-ar plăcea să-l aud și eu.

Connor negă, iar Grace hotărî să-i răspundă cu prudență. Era limpede că Lachlan Busby nu era omul care să urce 312 trepte doar pentru o simplă vizită socială.

— E o baladă marinărească veche, pe care obișnuia să ne-o cânte deseori tata, îl lămuri ea politicoasă.

— O baladă, zici?

— Când eram mici, obișnuia să ne-o fredoneze deseori înainte de culcare.

— Ah, un cântec de leagăn, o melodie care să vă liniștească înaintea somnului?

Grace râse voioasă.

— Nu chiar. De fapt, în el e vorba numai despre durere, moarte și alte lucruri oribile.

Bancherul se arătă îngrijorat.

— Ideea principală a baladei, domnule Busby, este de a ne reaminti că, oricât de grea ni s-ar părea viața, lucrurile pot fi mult, mult mai rele.

— Ah, cred că înțeleg, domnișoară Tempest. Și, ei bine, trebuie să vă spun că sunt impresionat de... stoicismul de care dați dovadă în situația de față.

Grace încercă să surâdă, dar zâmbetul îi semănă mai degrabă cu o grimasă. Connor privea cu ură nedisimulată spre Lachlan Busby și încerca totodată să-și amintească ce însemna cuvântul stoicism.

— Ați avut o pierdere pe care niciun copil, nimeni de vârsta voastră nu ar trebui s-o trăiască, adăugă Lachlan Busby. Iar acum, orfani fiind, nu aveți o casă, ori un venit care să vă asigure traiul!

— Avem un cămin! spuse Connor, întrerupându-și tăcerea. Și acum vă aflați chiar în el.

— Dragul meu, spuse Lachlan Busby, întinzându-și un braț pentru a-l strânge de umăr, dar se răzgândi imediat, ar fi *fost* bine să fie așa cum zici. Fără nicio intenție de a vă îndurera și mai mult, îmi revine totuși neplăcuta datorie de a vă anunța că tatăl vostru a lăsat în urma sa foarte multe datorii, iar acest far este de-acum proprietatea Băncii Cooperatiste din Crescent Moon.

Grace se încruntă. Bănuise ceva în acest sens, dar la auzul cuvintelor bancherului, frica îi deveni tot mai tangibilă.

— Atunci o să locuim în barcă, spuse Connor.

— Ah, mă tem că și ambarcațiunea este tot proprietatea băncii, răspunse Lachlan Busby, coborându-și privirea trist și deprimat.

— Iar banca este a *dumneavoastră*, zise Grace.

— Întocmai, încuviință bancherul.

— Ce alte vești mai aveți să ne transmiteți, domnule Busby? întrebă Grace, pregătindu-se pentru ce era mai rău și hotărând să termine odată cu această întrevedere.

Lachlan Busby zâmbi larg, dezvelindu-și în strălucirea soarelui luciul perfect alb al dinților.

— Dragii mei, n-am venit să vă întristez cu aceste lucruri, ci vreau să vă fac o propunere. Este totuși adevărat că, din acest moment, nu mai aveți pe nimeni lângă voi și sunteți săraci lipiți. Eu, pe de altă parte, am o mulțime de lucruri. Am o casă minunată, o afacere înfloritoare și cea mai frumoasă și scumpă soție pe care și-ar putea-o dori un bărbat. Și totuși, tragedia vieții noastre constă în faptul că n-am fost binecuvântați cu...

— Copii, îl întrerupse Grace, înțelegând totul cât se poate de clar. Voi nu aveți copii, iar noi, noi nu avem părinți.

— Dacă ați veni să locuiți cu noi, v-ați putea bucura de toate avantajele pe care le are un Busby în acest oraș.

— Mai degrabă aș prefera să mor, spuse Connor cu flăcări în ochi.

Lachlan Busby se întoarse spre Grace:

— Draga mea, tu pari mai rațională decât frățiorul tău. Spune-mi, te rog, cum privești umila mea ofertă.

Cu toate că era dezgustată până peste cap, Grace își forță un zâmbet.

— Este un gest foarte, foarte frumos din partea dumneavoastră, domnule Busby, răspunse ea, înghițind în sec și stăpânindu-și cu greu iritarea. Fratele meu și cu mine nu avem nevoie de alți părinți. Sunteți nespus de generos să ne oferiți adăpostul căminului dumneavoastră, însă ne vom descurca foarte bine și singuri.

Lachlan Busby deveni dintr-odată foarte serios.

— *Nu* o să vă puteți descurca deloc singuri. Sunteți încă niște copii și nu puteți trăi aici de unii singuri. De fapt, nu mai puteți locui deloc aici. La finele săptămânii va sosi noul supraveghetor al farului și veți fi obligați să vă faceți bagajele.

Bancherul se ridică și, după câțiva pași, se întoarse încă o dată spre Grace.

— Ești o fată isteață, îi spuse el. Nu te pripi în respingerea acestei oferte. Alții ar da orice să primească o asemenea ofertă.

Când oaspetele nepoftit dispăru pe scări, Grace își trecu un braț pe după gâtul fratelui ei și își lăsă fața în scobitura umărului.

— Ce vom face? întrebă ea.

— Vei găsi tu ceva. Așa cum reușești întotdeauna.

— Acum n-am nici cea mai vagă idee.

— Nu contează *ce* vom face, spuse Connor, atâta vreme cât rămânem împreună.

Grace încuviință tăcută și începu să cânte foarte încet...

Copile, fii cuminte și ascultător,
Bun ca un îngeraș.
Că de nu, vampiraților te voi da
Și pe-ale oceanului valuri vei naviga.

Connor își aminti de serile în care tatăl lor îi ținea alături de el și privea tăcut în larg. Cu toate că versurile erau neliniștitoare și-l înfiorau chiar și după atât de mult timp, se simțea totuși atras de ideea de a dispărea pe ocean în miezul nopții. Acum mai mult ca oricând.

Băiatul o îmbrățișă pe Grace și frații și-au fixat privirile spre apele scânteietoare ale golfului Crescent Moon. Oricât de grea părea situația, copiii aveau să fie bine. Mai rău de-atât nu se putea.

Capitolul 3

Lucrurile se înrăutățesc

Cu toate că era un orășel sărac, dacă bârfele s-ar fi putut comercializa, Crescent Moon ar fi devenit cu siguranță centrul financiar al lumii. În acea zi, în piața portului, clevetirile aveau o singură temă — oferta pe care Lachlan Busby le-o făcuse gemenilor și refuzul categoric al acestora.

Acest ultim eveniment n-a făcut decât să confirme credința generală pe care oamenii o întreținеau în privința mândriei și răcelii de care dădeau dovadă gemenii. Nimeni în golf nu le-ar fi putut oferi gemenilor o ofertă mai bună ca aceea a familiei Busby.

Oricât ar părea de ciudat, localnicii nu aveau nici măcar un dram de simpatie pentru Grace și Connor, care fuseseră dintotdeauna niște nonconformiști și

se închiseseră complet în farul ce avea în curând să înceteze să le mai fie cămin.

Cu excepția familiei Busby, mai exista cineva interesat să le ofere adăpost gemenilor Tempest — o persoană care întorcea pe dos câteva cearșafuri murdare, pentru a le pregăti copiilor două pătuțuri suprapuse și golea un dulăpior strâmb, în care frățiorii să-și păstreze lucrușoarele. Polly Pagett zâmbi mulțumită când picură un strop de ulei pe balamaua scârțâitoare a ușii dulăpiorului. În douăzeci și patru de ore, nemaiavând altă opțiune la îndemână, gemenii urmau să pășească pe sub porțile înalte și verzi ale orfelinatului și să ajungă la mâna ei.

În camera proiectorului, Grace și Connor priveau în jos, la mulțimea ce roia ca un mușuroi de furnici.

— Timpul se scurge iute, spuse Grace.

Connor păstră tăcerea.

— Ce vom face? Mâine-seară banca va prescrie împrumutul tatei și va prelua definitiv farul.

Connor nu era prea sigur ce însemna acel „prescrie", dar înțelesese ideea surorii lui. În aproximativ douăzeci și patru de ore, el și Grace urmau să ajungă pe străzi, ori să caute adăpost în orfelinatul orașului. Niciuna dintre variante nu era una îmbucurătoare.

— Poate ar trebui să acceptăm oferta, adăugă Grace într-un târziu.

Connor își îndreptă privirea spre ea și rupse tăcerea:

— Tu chiar nu-ți imaginezi ce viață vom duce sub acoperișul familiei Busby? Ei nu vor copii, ci animale de companie!

Grace încuviință din cap și se înfioră. Ea și Connor fuseseră întotdeauna liberi să facă orice doresc, să hoinărească pe unde le place și să gândească numai așa cum îi duce capul. Tatăl lor le oferise aceste daruri — o moștenire rară și neprețuită, pe care nu o puteau trăda. Dacă ar fi ales să trăiască în căminul luxos și sufocant al familiei Busby, ar fi însemnat să trădeze toate aceste lucruri în care crezuse tatăl lor.

— De ce n-am putea sta aici, să manevrăm noi proiectorul, la fel ca și tati? întrebă frustrat Connor, incapabil să mai gândească limpede.

— L-ai auzit și tu pe domnul Busby, când ne-a zis că a angajat deja un nou supraveghetor, răspunse Grace, simțind că opțiunile li se diminuaseră serios. În plus, ne-ar fi spus probabil că asta nu-i o muncă potrivită pentru doi copii.

— Copii! pufni Connor.

— Da, știu, știu, spuse Grace. Chiar dacă vrea să arate că este foarte grijuliu, dacă nu te conformezi planurilor lui, îți poți lua adio de la vreun ajutor din partea sa.

A doua zi, în timp ce Grace pregătea micul dejun, fetița auzi pe cineva strecurând un plic gros și alb prin deschizătura cutiei de scrisori. Lăsând ibricul deoparte, ridică scrisoarea, a cărei adresă era scrisă cu peniță:

Domnișoarei Grace Tempest și domnișorului Conor Tempest

Grace deschise plicul și despături foaia groasă a scrisorii. Când văzu la sfârșit numele expeditorului, se încruntă și începu să scruteze cu iuțeală cuvintele.

Dragii mei Grace și Connor,

Aceasta este ultima zi din vechea voastră viață. Diseară, la miezul nopții, noul supraveghetor va primi cheile farului și va prelua povara aprinderii proiectorului și supravegherii portului. După cum spunea tatăl meu, sâmburele bunătății există chiar și în merele stricate — numai că va trebui să mușcați adânc pentru a-l găsi. În schimb, pentru voi, dragii mei copii, nu va fi deloc greu să

vedeți binele care v-a ieșit în cale. Mâine este PRIMA zi din noua voastră viață, când vă veți elibera de povara pe care tatăl vostru v-a aruncat-o pe umeri în ultimii ani. Ieșiți din far. Coborâți și acceptați o viață lipsită de griji, așa cum ar trebui să aibă orice copil de vârsta voastră. Unii spun c-aș fi un om mândru, dar, de această dată, nu sunt atât de orgolios încât să nu vă ofer un loc în familia mea, PENTRU ULTIMA DATĂ.

Ce spuneți? Pe de altă parte, dacă stați să analizați situația în care sunteți, ce altă opțiune aveți? Eu și soția mea vă vom oferi tot ce doriți de la viață. E suficient să cereți și veți primi tot ce doriți. Vă rog să ne întâlnim la miezul nopții la ușa farului. Și nu luați cu voi decât o mică geantă cu amintiri — căci vom începe cât de curând să avem amintiri mai bune și mai minunate, ca o FAMILIE veritabilă!

Vă aștept cu brațele deschise,
Lachlan Busby, de-acum „Tată"!

Îngrozită, Grace dădu drumul scrisorii și încremeni locului, copleșită de valul uriaș al fricii.

— Ce-i asta? întrebă Connor, intrând sprinten în cameră și bătând de podea o minge de baschet. Văzând chipul surorii sale, lăsă mingea să cadă și aceasta sări de câteva ori, în ecouri unul mai trist ca altul, până când se opri într-un colț al încăperii.

Băiatul ridică scrisoarea și o citi, remarcând atent amenințările în cuvintele mieroase ale bancherului. În cele din urmă, îndoi hârtia și o rupse în zeci de bucățele, pe care le azvârli pe jos ca pe niște confetti.

— Un gest foarte frumos, Con, dar care nu schimbă cu nimic situația, îi spuse Grace. Nu mai avem nicio alternativă și, în plus, timpul nu este nici el în favoarea noastră.

Connor își privi sora categoric și o cuprinse de umeri, după care zâmbi și clătină din cap:

— Dimpotrivă, Gracie. Chiar dacă *tu* ai rămas în pană de idei, *eu* am reușit să rezolv totul. Așa că, hai să mâncăm niște pâine prăjită cu unt de arahide și-ți voi spune tot ce avem de făcut.

Capitolul 4

Iadul sau fluxul

Un ceas mai târziu, gemenii așteptau în fața porților orfelinatului din Crescent Bay, având fiecare asupra sa un mic bagaj cu lucruri personale.

Polly Pagett îi zări de la fereastra crăpată a biroului, de unde le făcu ușor cu mâna și le indică să intre pe poarta instituției.

Gemenii i-au făcut și ei cu mâna și, fără să pășească pragul porților, o clipă mai târziu, au zbughit-o la fugă. Nedumerită, micuța intendentă a orfelinatului deschise ușa dărăpănată a clădirii și ieși în curte.

Odată ajunsă la porți, femeia își miji ochii în strălucirea soarelui și îi văzu pe Connor și pe Grace alergând pe drumul ce ducea către port și spre marea cea largă.

— Întoarceți-vă! Veniți înapoi! strigă ea. Aici e căminul vostru!

— Vezi să nu! îi răspunse Connor peste umăr.

— Bine spus, îi zise Grace, strângându-și fratele de mână.

Reședința familiei Busby strălucea în soarele dimineții ca un castel din basme.

— Aia e aripa în care voi sta numai eu, spuse Connor, arătând în depărtare.

— Iar cealaltă e a mea, zise Grace.

— O să-l conving până la urmă pe domnul Busby să mă lase să-i conduc toate mașinile sport.

— Iar eu o să-i umplu toate piscinele cu petale de trandafiri — și asta numai pentru că așa-mi place.

Au râs amândoi cu poftă și, pentru o clipă, n-au reușit s-o vadă pe Loretta Busby valsând cu foarfecele pe aleile cu pietriș ale grădinii în stil tudorian.

Femeia însă îi văzuse și le strigă:

— Ați venit! Ați sosit mai repede decât vă așteptam!

Loretta aruncă foarfecele pe iarbă și fugi spre ei, tremurând ca o gelatină strânsă în multe straturi de șifon roz.

— E timpul s-o ștergem cât mai repede! spuse Connor, luând-o din nou de mână pe Grace și zbughind-o amândoi la fugă.

Gemenii s-au oprit din alergat de-abia în port, unde activitatea era în toi — așa cum se întâmpla de altfel în toate diminețile cu vreme bună. Pescarii reveniseră din larg și începuseră deja sortarea capturilor pe debarcader, unde își prezentau peștii aruncându-i în aer ca niște adevărați jongleri. Într-o parte erau cei care își prezentau captura de ton, în altă parte erau cei cu pești snapper, în apropierea cărora stăteau pescarii ce prinseseră numai cod. Dincolo de puntea de sortare, debarcaderul era plin de coșuri cu homari proaspeți. Înăuntrul cuștilor, creaturile roșii se mișcau într-o parte și alta, de parcă ar fi căutat o cale de scăpare.

— Asta e, spuse Connor. Ne-am luat la revedere de la toți. Nu mai avem vreme de pierdut.

Grace aruncă pentru ultima oară o privire în jur, după care încuviință din cap.

Dincolo de cheiul pescarilor, portul se deschidea în dana de acostare a bărcilor private. În depărtare, iahtul somptuos al lui Lachlan Busby strălucea semeț în razele soarelui, pipernicind vasele din apropiere și blocându-le lumina.

Ancorată printre ambarcațiunile mai micuțe, barca lui Dexter Tempest era un iaht simplu, construit în stil vechi, pe puntea căruia gemenii petrecuseră multe ore de fericire în compania tatălui

lor. Grace și Connor au traversat iute pontonul din lemn ce ducea spre vas.

— Iat-o, spuse Connor, întinzându-și brațul spre lateralul navei și trecându-și degetele peste numele acesteia — *Louisiana Lady.*

— Îndrăznim? întrebă el.

— Mai întrebi? răspunse Grace. În acel moment un nor negru acoperi soarele și se lăsă deodată o briză surprinzător de rece. Grace tremură la scăderea bruscă a temperaturii.

Prezența gemenilor pe ponton stârnise însă comentarii și oamenii începuseră deja să șușotească între ei. Ce căutau Grace și Connor în port? Nu ar fi trebuit să-și facă bagajele și să se pregătească să elibereze farul? Iahtul nu le mai aparținea, după cum se vedea clar scris pe o pancartă din lemn așezată în grabă pe puntea ambarcațiunii: *Proprietatea Băncii Cooperatiste din Crescent Moon.*

— Am venit să ne luăm rămas-bun de la vasul tatei! le strigă fetița.

Mulțimea vociferă înțelegătoare.

— Ne lăsați, vă rugăm, un moment singuri? întrebă Connor, plecându-și capul.

Oamenii au început să se îndepărteze și, în scurt timp, șoaptele li s-au transformat în sâsâieli indescifrabile. Câteva clipe mai târziu, monotonia le-a fost distrasă de apariția în port a două femei de

vârstă mijlocie, vădit tulburate, ce de-abia își mai trăgeau răsuflarea.

Grace sări sprintenă și grațioasă pe punte, iar Connor desfăcu iute funiile ce legau vasul de doc.

— Opriți-i! horcăi Polly Pagett.

— Puneți mâna pe ei! strigă Loretta Busby.

În timp ce Connor urcă pe iaht, Grace aruncă o privire norilor joși ce lunecau deasupra capului și simți prin șuvițele părului briza răcoroasă a oceanului.

— Avem vânt din pupă de intensitate doi sau chiar trei, spuse Grace când Connor trecu valvârtej prin spatele ei.

— Vela mare e ridicată, strigă băiatul, imediat ce pânza se umflă în bătaia vântului ce avea să-i pună în mișcare.

— Am dezlegat parâma la prora, strigă Grace, desfășurând cu abilitate frânghia.

— Parâmă liberă la pupă, strigă și Connor. Am pornit!

Eliberat din funii, vasul se desprinse ușor de ponton și, în timp ce Connor dădea treptat drumul ghiului, vela mare se umflă tot mai mult și iahtul începu să prindă viteză.

— La revedere, Crescent Moon, strigă Connor.

Privind spre far, avu pentru o clipă impresia că-l vede pe tatăl lor făcându-le cu mâna din camera

proiectorului. Își închise ochii și, când îi deschise din nou, imaginea dispăruse. Băiatul oftă.

— La revedere, Crescent Moon, se auzi și glasul surorii lui. Vai, Connor, ce-am făcut? Avem nevoie de mâncare! Ne trebuie bani! Încotro ne îndreptăm?

— Gracie, ți-am spus că am avut timpul necesar să punem totul la punct. Important este să o ștergem de aici cât mai repede posibil — și, de asemenea, că am rămas împreună.

Îndreptând velierul spre apele întunecate de dincolo de golf, gemenii priviră încrezători spre viitorul lor.

În timp ce vasul prindea tot mai multă viteză, Connor remarcă placa din lemn așezată la proră.

— Proprietatea Băncii Cooperatiste din Crescent Moon? Nici gând!

Connor luă pancarta și o azvârli ca pe un frisbee în ocean, unde dispăru fără urmă.

În port, Polly Pagett și Loretta Busby tocmai descoperiseră că împărtășirea unui necaz poate fi un excelent liant al unei prietenii proaspăt încheiate.

— Loretta, hai nu mai fi tristă. Să știi că nu ți i-ai fi dorit cu siguranță pe copiii ăia obraznici în splendida voastră casă.

— Așa e, Polly. Iar dacă ar fi venit la tine, mai mult ca sigur ți-ar fi distrus complet minunatul tău orfelinat.

— Bine că am scăpat de amândoi! Să-i mănânce rechinii!

— Nu, Loretta, nu rechinii. Mai bine să-i prindă piraţii!

— Aaah, da. Să-i prindă piraţii pe monştrii ăia nerecunoscători, spuse Loretta luând-o de braţ pe Polly.

— Ce-ai zice să luăm amândouă prânzul la mine acasă? Avem în meniu cozi dulci-acrişoare de homar. Lachlan urmează să vină şi el acasă, şi va fi încântat să te cunoască.

Polly zâmbi cu gura până la urechi. Necazurile de peste zi păreau să se transforme în bucurii — şi chiar mai mult decât atât.

— Mi s-a părut mie, sau am simţit un strop de ploaie? întrebă Loretta.

— Da, şi eu parcă am simţit o picătură, răspunse Polly. Ia te uită ce s-a întunecat cerul!

— Se apropie furtuna, spuse Loretta, şi când mă gândesc la sărmanii ăia copii, singuri pe mare!

Cele două femei au izbucnit în râs şi au grăbit pasul, pentru a se adăposti cât mai iute de vremea ce se înrăutăţea rapid.

Capitolul 5

Sfârșitul voiajului

Furtuna părea să fi apărut ca din senin și izbucni exact când Grace și Connor se aflau în poziția lor cea mai vulnerabilă: departe de port, în mijlocul mării dezlănțuite.

Vijelia nu le-a dat nici cea mai mică șansă.

Cerul s-a întunecat fulgerător — de parcă ar fi smuls cineva de pe perete o foaie de tapet azuriu ce ascundea în spate bezna unei găuri negre. Căldura soarelui dispăru instantaneu și ploaia începu să curgă șiroaie, cu picături mari, ce-i ardeau și înghețau deopotrivă.

Dedesubt, zbuciumul valurilor semăna cu salturile unui armăsar sălbatic și nărăvaș. Vasul se agăța cu disperare de valuri, în timp ce Grace și Connor se țineau din răsputeri de balustradele iahtului —

hamuri ce nu le ofereau prea mare siguranță, căci, la ce bun să se agațe de ambarcațiune, când oceanul ar fi putut în orice clipă să le despice vasul în două, ori să-l zdrobească fără milă în ai săi pumni aspri și sărați?

— N-ar fi trebuit să facem așa ceva, strigă Connor. A fost o idee stupidă.

— Nu, răcni Grace, acoperind vuietul vijeliei. Ce altă soluție am fi avut?

— O să murim!

— Încă n-am murit!

Grace nu-și putu da seama dacă fratele ei chiar plângea sau dacă șiroaiele de pe obraji erau o simplă reacție la aerul sărat al mării. Fata se gândi la tatăl ei și se întrebă ce ar fi făcut el într-o asemenea situație.

— O să-ți spun o poveste cu vampirați, începu ea să cânte curajoasă. Pe cât de veche, pe atât de adevărată.

Connor înhăță iute această fărâmiță de consolare și începu să cânte împreună cu sora lui — până când velierul se răsuci peste cap și balustrada se rupse în două, azvârlindu-i pe copii în apele reci și învolburate ale oceanului.

Cuprins de o liniște neobișnuită, Connor văzu câteva bucăți din iaht scufundându-se pe lângă el, în străfundurile întunecate ale oceanului — precum și

o varietate întreagă de farfurii, tacâmuri și cărți. Își întinse un braț spre ele și zâmbi, urmărindu-le cum se îndepărtau de el dansând în trombă. Dedesubtul valurilor totul era calm; un refugiu care îl ținea departe de furtuna dezlănțuită de deasupra. Era tentant să rămână acolo și să plutească nestingherit, laolaltă cu celelalte rămășițe din lumea sa. Putea fi o modalitate potrivită de a muri.

Nu, trebuia să o găsească pe Grace! își spuse, smulgându-se din transă și zbătându-se din răsputeri să urce la suprafața apei. I-a fost foarte greu și istovitor, dar a făcut tot posibilul să nu se dea bătut și să nu-i permită apei să-l învingă și să-l cufunde în bezna adâncurilor.

Folosindu-și toate puterile, Connor înfruntă în apropierea rămășițelor iahtului o aversă ca de șrapnel și ieși la suprafață. Izbit de valuri din toate părțile, înghiți câteva guri de apă sărată și vomită îngrețoșat, după care se uită cu disperare în jurul său, în căutarea surorii sale — dar și a unui obiect plutitor de care să se agațe.

Salvarea îi veni din partea scândurii unei bănci. Apucând strâns marginile zimțate ale scândurii, se sui pe ea ca pe o placă de surf. Depusese un efort colosal, mâinile începuseră să-i sângereze și vârtejurile apei sărate îi întețeau și mai mult durerea.

Connor luă o gură de aer și își dădu seama că izbutise să scape cu viață.

Dar unde era Grace?

Cu toate că încă vuia, furtuna se mai domolise puțin. Connor scrută în jurul său apa învolburată, și se uită după sora lui printre sfărâmăturile vasului. Fata nu era acolo. Căpătând control total asupra plăcii de surf improvizate, porni în căutarea fetei sau măcar a unui semn care să-i dea de înțeles ce se întâmplase cu ea. Nu găsi nimic.

Cu toate că marea se calmase, băiatului îi devenea din ce în ce mai greu să vadă la mai mult de un metru în față. Începuse să se lase o ceață tot mai densă, care îl învăluia ca într-un nor. Nu! De-acum nu o va mai găsi niciodată! Își vântură brațele încercând să îndepărteze ceața, dar nu izbuti prin aceasta decât să se dezechilibreze. Connor își coborî mâinile pe plută și, resemnat, își lăsă capul pe suprafața acesteia. Ce sens mai avea? Dacă sora lui nu reușise să scape, pentru el totul se sfârșise. Ar putea foarte bine să renunțe la plută și să se lase în voia adâncului oceanului. Cel puțin așa vor fi împreună.

Connor nu știa cât timp plutise în voia valurilor. Părea să fi trecut o eternitate de la naufragiu, deși, în realitate, era foarte posibil să nu se fi scurs mai mult

de câteva minute, momente pe care deznădejdea și epuizarea i le-au estompat în conștiință. Ceața începuse să se ridice și, deodată, băiatul văzu umbra unui vas. Imaginea era foarte vagă, dar conturul corabiei era cât se poate de clar. Era un galion străvechi. Connor mai văzuse așa ceva doar în cărți și la Muzeul Marinei, unde era prezentat publicului un galion la scară redusă.

Crezu inițial că e o închipuire, ori că halucinează înainte de sosirea morții — dar nu, era într-adevăr o corabie. În timp ce ceața se ridica, băiatul o văzu mult mai clar, întorcând lin pe apă. De ce să-și schimbe direcția în mijlocul oceanului? Posibil să fi oprit pentru un motiv anume. Să fi venit întru salvarea lui?

Încurajat de acest gând, își folosi ultimele puteri și își ridică brațele, strigând răgușit:

— Aici! Aici!

Corabia continua să se întoarcă, însă nu venea spre el. Băiatul nu văzu pe nimeni pe punte și își dădu seama că nimeni nu-l văzuse în apă.

Ceața se ridicase mai sus de nivelul punții și, când nava își încheie rotația, o rază gălbuie căzu pe figura galionului — reprezentată printr-o tânără femeie. Ce bine i-ar fi prins să fi fost o femeie în carne și oase, și nu o sculptură fixată în prora corabiei. Ochii

pătrunzători ai statuii păreau să nu-l slăbească o clipă din priviri, dar, firește, aceștia nu erau decât niște simple desene pe o bucată de lemn.

Când văzu corabia îndepărtându-se, Connor se înspăimântă cumplit. În timp ce galionul se distanța, observă că vasul avea o velatură cum nu mai văzuse niciodată. Pânzele navei arătau ca niște aripi străbătute de vinișoare subțiri și luminoase.

— Hei! strigă încă o dată Connor. Ajutor!

Glasul îi era însă foarte slăbit și corabia se îndepărtase atât de mult, încât băiatul nu-i mai putea distinge decât conturul întunecat al velelor. Pânzele zdrențuite păreau să fluture încetișor și, în timp ce vasul înainta, i se păru că acesta nu străpungea valurile, ci plutea razant cu suprafața apei, complet neafectat de curenții puternici ai oceanului. Pesemne că mintea începea să-i joace feste.

Nu pricepea ce se întâmplă. Corpul îi devenise tot mai greoi și insensibil, iar mintea părea să fi abandonat și ea lupta pentru supraviețuire. Grace dispăruse. Corabia care l-ar fi putut salva se pierduse în beznă și singura opțiune care îi mai rămăsese era să renunțe definitiv și să se alăture surioarei lui, în mormântul din adâncuri.

Un glas din apropiere îi întrerupse brusc reveria:

— Hai, apucă-mi brațul. De-acum ești în siguranță.

Capitolul 6

Piraţii

Connor rămăsese atât de captivat de galionul misterios ce se pierduse în depărtare, încât nu observase micuța barcă ce se apropiase și oprise lângă el. Cineva îl trase cu putere pe scândurile bărcuței și, odată ce simți că eforturile sale titanice au luat sfârșit, băiatul se întinse epuizat.

— Stai întins și respiră cât poți de adânc. Era cât pe ce să te îneci, dar o să fii bine, se auzi suav și categoric glasul salvatorului.

Connor observă o pereche de ghete mici și jambiere strânse pe picioare, dar când încercă să-și ridice capul să vadă și restul, o durere subită îi paraliză gâtul.

— Stai liniștit, băiete. Nu te mișca brusc. Corpul ți-e slăbit serios.

Era glasul unei tinere.

— Cine ești? Unde mă duci?

În ciuda avertismentului, Connor se ridică să o vadă mai bine. Ochii salvatoarei, pătrunzători, căprui și migdalați, îl fixau adânc cu privirea; părul îi era strâns pe spate în coadă de cal, prins în curelușe de piele.

— Numele meu este Cheng Li, îi răspunse ea, în timp ce Connor remarcă îmbrăcămintea ciudată a tinerei: peste un jerseu negru, subțire, purta o vestă din piele; pe unul din brațe avea o brasardă roșie-violet, incrustată cu o piatră neagră, ce părea singurul articol decorativ în uniforma ei cât se poate de utilitară; iar la mijloc avea o curea grea, de care atârna o teacă ușor arcuită.

Băiatul își holbă ochii imediat ce-și dădu seama pe cine are în față:

— Ești... ești pirat?

— Ah, bine măcar că mintea ți-e intactă. Da, băiete, sunt pirat, îi spuse ea, arătând spre banderola de pe braț. Mâna dreaptă a căpitanului Molucco Wrathe.

— Unde mă duci?

— La vasul nostru, firește. *Diablo.*

Connor se lăsă pe spate și o urmări cum vâslește. Mișcările îi erau precise și perfecte. Cheng Li era micuță, cu puțin mai înaltă decât Grace, dar se vedea limpede că era foarte puternică.

— Grace! strigă el, neputându-și înfrâna impulsul de a-i rosti numele cu voce tare.

— Cine-i asta, băiete?

— Sora mea!

— Băiete, acum avem alte lucruri de făcut. Păstrează pentru mai târziu poveștile de familie.

Connor dădu să protesteze, dar se opri imediat ce observă că trăseseră în apropierea unei corăbii. Să fi fost același vas pe care îl văzuse mai devreme? Băiatul privi în sus, încercând să-și dea seama dacă era sau nu galionul cu pânze ca niște aripi.

Cheng Li așeză vâslele în barcă și începu să strige după ajutor:

— Bartolomeu, coboară și ajută-mă, puturosule!

Connor gemu ușor. Fiindu-i absolut clar că se afla în siguranță, cel puțin pentru moment, cedă în fața oboselii și închise ochii.

Când își reveni, bărcuța plutea în aer și băiatul se simți de parcă ar fi zburat — dar numai până când își dădu seama că barca era ridicată pe vas cu ajutorul unui vinci. Cheng Li sări din micuța barcă înainte ca aceasta să fie coborâtă pe punte și începu îndată să dea ordine în stânga și-n dreapta. Doi pirați — un bărbat și o femeie — l-au ridicat grijulii pe Connor și l-au cărat în urma salvatoarei lui. Sarcina celor doi nu era însă deloc facilitată de mulțimea care se înghesuia să vadă ce se întâmplă.

— Faceți loc! Faceți loc, nătângilor! strigă Cheng Li și mulțimea îi dădu imediat ascultare.

— Lăsați-l aici.

Piraților l-au așezat pe un morman de funii și pânze de cânepă. Cu toate că nu era unul din cele mai confortabile paturi, Connor era mulțumit că nu mai simțea răceala glacială a apei. În sfârșit, putea să se odihnească.

— Deocamdată să nu-ți închizi ochii, se răsti Cheng Li. Încearcă să rămâi treaz câteva minute.

Era atât de obosit, încât îi trebui un efort colosal să dea ascultare sfatului tinerei. Întorcându-și capul, căută să vadă velele zdrențuite ale navei, dar nu văzu decât oameni — pirați, care se îngrămădeau în jurul lui și îl priveau curioși. Connor se uită la ei, măsurându-le atent uniformele și hangerele.

Mulțimea devenea tot mai gălăgioasă, dar numai până când Cheng Li își ridică brațul și gălăgia conteni în scânteierile giuvaierului negru prins în brasardă.

— Gata, spectacolul s-a terminat. Furtuna ne-a avariat serios pânzele. De Cloux, te ocupi tu de repararea lor în teugă. Luka, Javier, Antonio — vijelia s-a mai potolit, așa că treceți să curățați în continuare tunurile. Și nu mă interesează că se lasă întunericul — până acum trebuia deja să le fi terminat!

Connor aruncă o privire în jur. Într-adevăr, ajunsese pe un vas de pirați. Simțind deodată fiorul fricii, se întrebă dacă acesta era oare sfârșitul calvarului prin care a trecut, sau începutul unui nou chin — o încercare împotriva căreia știa bine că nu mai are putere să lupte.

Piraților au plecat îndată la treburile lor, mai puțin Cheng Li, Bartolomeu și altă femeie-pirat, mai înaltă și vizibil mai atletică decât Cheng Li, cu bentiță și păr roșu tuns neîngrijit.

— Să-l chem pe căpitanul Wrathe? o întrebă ea pe Cheng Li.

— Da, Cate, cred că ar fi bine să-l chemi.

Cheng Li își coborî privirea spre Connor:

— Cum te mai simți, băiete?

— Sunt bine, răspunse el, dându-și brusc seama că nu era deloc bine și că nu se va mai simți niciodată bine.

— Pari abătut. Ce te macină?

— E vorba de sora mea, Grace, răspunse el.

— Ce-i cu ea?

— A rămas acolo, la locul naufragiului.

— E prea târziu, băiete. De-acum nu mai e printre noi.

Lacrimi fierbinți îi podidiră ochii și totul se cufundă în ceață.

— Te rog... tu m-ai găsit. Te rog, întoarce-te după ea.

— Îmi pare rău, băiete. N-am văzut pe nimeni în afară de tine.

— Dar...

— Noaptea se va lăsa cât de curând și nu mai avem ce face.

Connor își simți dintr-odată capul ca pe un butoi cu pulbere ce stă să explodeze. Băiatul simți deodată un urlet cum i se încheagă în inimă și începe să-i zvâcnească prin fiecare venă, răspândindu-se atât de iute în brațe și picioare, încât răbufni prin fiecare celulă a ființei:

— NU!

— Băiete, liniștește-te și fii recunoscător c-ai scăpat cu viață. Cinstește memoria surorii tale, așa cum se cuvine.

Cheng Li îi vorbi cu blândețe, dar categorică. Deși nu erau cuvintele pe care se aștepta să le audă de la ea, glasul tinerei îl mai liniști întru câtva. Dar ce anume ar fi dorit să audă? Că va lua barca și va porni în căutarea surorii lui, pe apele înghețate ale oceanului? În adâncul sufletului, Connor știa bine că aceasta ar fi fost o încercare sortită încă de la început eșecului. Sora lui nu avea cum să supraviețuiască. El fusese dintotdeauna cel puternic, din punct de vedere fizic. Anii în care făcuse sport îl înzestraseră

cu vitalitatea și rezistența necesare supraviețuirii în ape atât de reci. Grace era mai deșteaptă... Grace *a fost* mai inteligentă decât el, se corectă Connor, căci de-acum nu mai putea vorbi despre Grace la prezent. Fusese mai deșteaptă ca el, dar nu la fel de rezistentă din punct de vedere fizic — fapt care o costase viața.

— Probabil s-a înecat, adăugă Cheng Li. Înecul nu e o modalitate prea rea de a muri.

— De unde știi?

— Este un fapt bine cunoscut printre pirați. Noi trăim numai pe ape. Cândva am fost și eu cât pe ce să mă înec și m-am simțit ca și cum m-aș fi cufundat într-un somn adânc... într-o relaxare tot mai profundă. Înecul este o modalitate blândă de a muri. Să știi că sora ta n-a suferit deloc.

Vorbele tinerei, pe cât de dure, l-au alinat cât de cât pe băiat — căci îi amintiră de senzația pe care o cunoscuse și el: când se cufundase în adâncuri odată cu lucrurile sale. Atunci nu trăise nicidecum o senzație neplăcută. Posibil ca în acele momente să-și fi întâlnit moartea și să fi reușit să scape printr-un miracol din ghearele acesteia.

— Am văzut totuși un vas, spuse Connor, simțind că trebuie să-i împărtășească această informație domnișoarei Li. Înainte să mă salvezi, am văzut o corabie care a dispărut în ceață. Un galion străvechi...

Cuvintele îi stârniră câteva amintiri vagi, pe care nu reuși să le pună cap la cap.

— Vasul și-a schimbat brusc direcția în mijlocul oceanului și, pentru câteva momente, am crezut că vine să mă salveze. Am strigat în direcția corabiei, dar nu m-a auzit și nu m-a văzut nimeni.

Deodată, în minte îi explodă un gând ca un foc de artificii:

— Poate că a fost deja salvată de ei! Posibil ca sora mea să fi fost salvată de corabia necunoscută! Ce crezi? întrebă încrezător, uitându-se spre Cheng Li, ai cărei ochi închiși îl priveau îndeaproape. Când ceața începuse să se ridice, am văzut figura galionului din proră — sculptura unei femei frumoase, ai cărei ochi păreau să mă privească aievea, până când, deodată, corabia și-a înălțat velele uimitoare... ce semănau mai degrabă cu niște aripi...

În cele din urmă îi căzu fisa:

— Zdrențuite-s pânzele corabiei și flutură ca aripile în zbor...

Dorea să strige și să lovească aerul, dar întâlni încă o dată privirea imposibil de citit a salvatoarei lui.

— Nu înțelegi? spuse râzând fericit. Corabia a salvat-o pe Grace! Sora mea nu s-a înecat. A fost salvată de un vas străvechi, ce străbate veșnic apele. A fost salvată de corabia vampiraților!

Istovit peste măsură, nu mai putu să-și țină pleoapele deschise. Dar totuși, în adâncul minții, putea vedea foarte clar corabia îndepărtându-se într-o lumină aurie, în timp ce figura galionului zâmbea suavă, pânzele zdrențuite fluturau ușor în noaptea ce se lăsa, iar la cârmă stătea Grace, singură și neînfricată.

Capitolul 7

Lorcan Furey

Când Grace s-a trezit, primul lucru pe care l-a remarcat a fost albastrul orbitor al cerului. Apoi, deodată, s-a petrecut ceva straniu: albastrul pătrunzător începu să se contracte, alungindu-se și separându-se în două mici cercuri azurii. În timp ce simțurile îi reveneau la normal, fata își dădu seama că nu privise seninătatea văzduhului, ci se uita la doi ochi albaștri.

Connor avea ochii verzi, la fel ca și ea. Însă ochii ce o țintuiau concentrați îi erau necunoscuți și, imediat ce s-au îndepărtat, fata observă că aparțineau unui băiat mai mare decât ea și Connor — în vârstă de șaptesprezece sau optsprezece ani. Părul îi era lung și negru, cu sprâncene de aceeași culoare. Îndreptându-și din nou privirea spre ea, tânărul se încruntă.

— O să-mi faci probleme, spuse el.

Cuvintele i s-au părut lipsite de noimă, dar fata recunoscu în glasul străinului un puternic accent irlandez. Tânărul se aplecă și îi dădu părul din ochi. Pe unul din degete purta un inel Claddagh*. Grace își dorise dintotdeauna un inel asemănător, al cărui model reprezenta o inimă ținută între două mâini, cu o coroană deasupra. Modelul inelului pe care îl purta băiatul era însă ușor diferit, căci mâinile nu țineau între degete o inimă, ci un craniu.

— Cine ești? întrebă ea tremurând. Unde sunt?

Tânărul se încruntă și dădu din cap. Oare nu putea s-o înțeleagă? se întrebă fata. Cum să fie posibil așa ceva? Băiatul i se adresase mai devreme cât se poate de inteligibil.

— Cine ești? repetă ea, auzindu-și de această dată intonația: Ciiiineeeeștiii? Respirația îi era slăbită, iar gura și limba complet uscate.

— Hai, bea puțin.

Băiatul luă de la brâu o butelcă din piele și îi turnă ușor pe buze câteva picături de apă, reconfortante și reci ca gheața. Grace își depărtă buzele și se strădui să nu piardă un strop. Reîncepând să se obișnuiască să înghită, se concentră atât de mult asupra băuturii,

---

* Bijuterie tradițională irlandeză, oferită în semn de prietenie sau ca simbol al căsătoriei, originară din secolul al XVII-lea.

încât de-abia mai băgă de seamă când băiatul îi înălță ușor capul și îi strecură dedesubt o jachetă împăturită, ca o pernă improvizată. După ce bău o gură de apă, își lăsă capul pe spate și se simți mult mai confortabil.

Relaxarea pe care o simțea sub cap și gât contrasta cu suprafața dură și aspră a podelei pe care îi stătea întins restul corpului. Întorcându-și ușor capul, observă de-o parte și de alta scândurile roșii ale pardoselii, dar, mai mult de atât, în celelalte direcții, nu zări decât o ceață densă.

Fata își îndreptă iar privirea spre băiatul al cărui chip părea să plutească în ceață.

— Cine ești? întrebă ea din nou.

— Lorcan mă numesc, răspunse el, înțelegându-i de această dată întrebarea. Lorcan Furey.

— Lorcan, repetă ea. Nu era un nume pe care să-l mai fi auzit vreodată.

— Hai, mai bea puțin.

Tânărul îi apropie butelca de buze și fata luă o nouă înghițitură.

— Unde sunt?

— Nu-i evident, domnișoară? răspunse el zâmbind. Ești pe mare.

Cu toate că nu putea vedea în spatele tânărului, Grace simți legănarea navei pe valuri și auzi vuietul oceanului dedesubt.

— Cum am ajuns aici?

— Nu-ți mai amintești? A fost o furtună.

Trupul îi reacționă imediat la auzul cuvântului *furtună* și, deodată, se văzu în mijlocul vijeliei — când catargul trosnea deasupra ei și apa sărată a mării îi uda corpul deja leoarcă.

— Te-am găsit plutind pe apă, ca un pește, continuă Lorcan.

— Da, răspunse ea, observând că și tânărul era ud până la piele, iar părul și cămașa i se lipiseră de corp, în vreme ce chipul îi era aproape la fel de palid ca și ceața.

— Dacă aș mai fi întârziat o clipă, acum te-ai fi aflat în drum spre tărâmul sirenelor din adâncuri.

— Unde-i Connor? Când pot să-l văd?

Lorcan o privi trist și, în acel moment cumplit, Grace pricepu totul.

— M-ai salvat doar pe mine.

Tânărul îi confirmă tăcut.

— Hai să ne întoarcem după el! Încă nu-i târziu. Îți mai amintești unde m-ai găsit? Acolo trebuie să fie și el, în apropierea vasului.

Lorcan clătină din cap:

— N-am văzut niciun vas. Erai doar tu, agitându-te între valuri ca un somon în râul Shannon.

Imediat ce Grace își aminti de răceala paralizantă a apei, amintirea îi dispăru ca un vis ce se sfârșește mult prea repede. Se străduí cu disperare să-și amintească mai mult și capul începu să-i zvâcnească de durere.

— Un vas nu are cum să dispară, spuse ea. Nu este posibil așa ceva.

— Într-o asemenea furtună, până și o corabie ca a noastră poate dispărea, îi zise Lorcan. Oceanul, atunci când dorește, poate fi o fiară necruțătoare.

— Dar... Connor e fratele meu geamăn! Nu ne aveam decât unul pe celălalt. Nu pot trăi fără el.

Inima începu să-i bată tot mai puternic și mai rapid, asemeni unei bombe cu ceas, care părea să nu mai aibă mult până să explodeze înăuntrul ei.

— Gemeni, spui? întrebă Lorcan privind-o intens.

— Mus Furey.

Grace auzi un alt glas, dar nu văzu prin ceață cine vorbise. Glasul, deși o simplă șoaptă, îi răsunase în minte cât se poate de clar.

Lorcan își întoarse privirea dinspre Grace.

— Da, căpitane.

Urmă o scurtă pauză, în răstimpul căreia Grace auzi doi pași apăsați pe puntea din lemn a vasului.

— Mus Furey, trebuie neapărat să intri. Ceața nu va mai ține mult.

S-au auzit încă doi pași.

Lorcan părea ca intrat în transă. Posibil ca apa rece ca gheața să-i fi amorțit și lui simțurile. Probabil efortul de a o salva își punea de-acum amprenta asupra lui și, la fel ca și în cazul ei, tânărului i se diminuase semnificativ capacitatea de a vorbi și de a vedea.

— Asta e fata? se auzi în șoaptă celălalt glas, atât de ferm și de autoritar încât părea să-i răsune în fiecare ungher al minții.

— Da, căpitane, răspunse Lorcan. A fost cât pe ce să se înece. Spune că are un frate geamăn.

— Un geamăn.

— Da, spuse Grace. Fratele meu geamăn, Connor, a rămas în voia valurilor. Vă rog, ajutați-mă să-l salvez!

— Gemeni.

Glasul prindea tot mai multe rădăcini în mintea fetei.

Grace își dori să-l poată vedea pe căpitan, dar ceața groasă nu-i permitea să vadă nimic în spatele lui Lorcan.

— Du-o înăuntru. În cabina de lângă a mea. Și mișcă-te iute, pentru că, deocamdată, nu trebuie să afle și ceilalți de ea.

— Cum rămâne cu Connor? insistă Grace.

— Du-o în cabina de lângă a mea, se auzi același glas șoptit, la fel de ferm ca și mai devreme, de parcă nici nu i-ar fi auzit fetei rugămintea — sau pur și simplu o ignora.

— Și apoi? întrebă Lorcan.

— După aceea vino la mine în cabină. Nu mai avem mult timp. În curând se va lăsa întunericul și va începe Ospățul.

Ce Ospăț? se întrebă nedumerită Grace. Despre ce vorbeau? Intenționau oare să pornească în căutarea lui Connor?

— Ceața începe să se ridice, mus Furey. Trebuie să intrăm. Nu avem vreme de pierdut.

Când șoapta dispăru, Grace auzi pașii apăsați ai străinului pierzându-se în depărtare și privi din nou în albastrul ochilor lui Lorcan.

— Te rog, stărui ea, caută-l pe fratele meu, te rog. Dacă a rămas în apa înghețată a mării...

Lorcan îi zâmbi slăbit.

— Hai să te ducem la căldură.

— După aceea îl vei căuta?

— Deocamdată trebuie să ne îngrijim de tine.

Tânărul se aplecă și o ridică pe brațe. În timp ce o căra prin ceață, Grace se simți de parcă ar fi zburat printre nori — ori ca și cum s-ar fi cufundat în adâncul apelor. Își dorea să se smulgă din mâinile

sale și să plonjeze în apă, în căutarea lui Connor. Dar trupul îi era cotropit de o moleșeală cum nu mai simțise vreodată. Cu toate că Lorcan Furey era doar un adolescent, strânsoarea îi era puternică.

Capitolul 8

Molucco Wrathe

Connor scruta cerul ce devenea tot mai întunecat și încerca zadarnic să zărească din nou celălalt vas: corabia vampiraților — nava care o salvase pe Grace.

— Nu se mai întoarce, spuse Cheng Li.

— De unde știi?

— Pentru că nu există așa ceva.

— Dar...

— Gata, îl opri ea, ridicându-și brațul. Și te rog să nu-mi mai cânți iarăși balada aia. Căci e doar un vechi cântec marinăresc — atât și nimic mai mult. Un cânt pe care tatăl vostru vi-l fredona înainte de culcare, din motive pe care nu le pot pricepe. Este stupidă însăși ideea existenței unei asemenea corăbii. Adevărul e că sora ta a dispărut dintre noi. E o lovitură cumplită, știu — dar asta e realitatea și trebuie să accepți odată acest fapt.

Corabia însă existase cu adevărat și imaginea acesteia îi rămăsese clar întipărită în minte. Băiatul parcă o vedea aievea întorcându-se și dispărând în ocean și își aminti de ochii frumoasei figuri de galion și de strălucirea pânzelor ce se înălțau și coborau ca niște aripi uriașe.

Connor privi peste umăr și o urmări pe Cheng Li dând ordine câtorva pirați. În afară de sabia care îi atârna la brâu, observă la spatele fetei alte două arme. Deși erau băgate în două teci identice din piele, nu avea nicio îndoială că lamele erau la fel de ascuțite și de ucigătoare cum îi era și limba.

— Faceți loc căpitanului, se auzi un murmur ce devenea tot mai răsunător.

Cheng Li era convinsă că vasul fusese doar o închipuire de-a băiatului. Cu toate că de-abia o cunoscuse, Connor își dădu seama că, odată ce tânăra își punea ceva în cap, era o fire de neînduplecat. Era însă posibil ca alți pirați să-i dea crezare poveștii — iar unul dintre aceștia ar fi putut fi chiar căpitanul vasului.

— Faceți loc căpitanului. Dați-vă la o parte.

Cheng Li își întrerupse conversația și porni cu pași mari spre Connor. Părea mai degrabă iritată. Connor își simți dintr-odată inima bătând puternic. Să fi fost de teamă? Să fi presimțit ceva rău? Ce fel de om trebuie să fie acela care comandă o bandă de pirați?

Deodată, Connor îi văzu pe Bartolomeu și pe Cate venind grăbiți spre el. În spate, clătinându-se ușor, îi urma un bărbat de vârstă incertă, cu păr lung și ciufulit, și ochelari cu lentile albastre, mici și rotunde. Purta o haină lungă din catifea azurie, ce acoperea tecile argintii a două pumnale, iar cizmele înalte din piele, ascuțite ca vârful unui cuțit, zornăiau din pintenii argintii. Căpitanul râdea și părea absorbit într-un schimb rapid de replici amuzante cu ceilalți pirați, cărora le răspundea insultător peste umăr, dar zâmbindu-le totodată atât de larg, încât pielea i se încrețea de-o parte și de alta a lentilelor. Lăsând în urma lui hohote de râs, căpitanul porni țanțoș spre el. Connor remarcă îndată faptul că piratul era foarte respectat și iubit de echipajul său.

— Iată-l, căpitane, spuse Bartolomeu, înainte să păsească într-o parte, alături de Cate.

— Ei, ia te uită, spuse căpitanul ridicându-și ochelarii. Ce-avem noi aici? Ai fost la pescuit, domnișoară Li?

Căpitanul îl ocoli pe băiat fără să mai adauge nimic. Connor se minună de mulțimea de culori pe care acesta le avea în păr și, inițial, crezu că erau doar simple nuanțe de maro, dar nu, erau șuvițe cenușii sau mai degrabă argintii, printre care, când lumina bătu dintr-un nou unghi, remarcă și tonuri

de verde — asemenea panglicilor algelor marine. Printre fâșiile curcubeului erau și două — nu, trei — cosițe subțiri, legate cu scoici de mare. Bărbatul avea o înfățișare neobișnuită, pe care o afișa fără niciun fel de rețineri. Stilul elegant și întru câtva haotic de a păși vorbea de la sine despre tăria fizică a căpitanului, fără a mai pune la socoteală carisma unui lider înnăscut.

Căpitanul se opri în fața băiatului și se uită o clipă la hainele ude ale acestuia, după care își ridică o mână plină cu giuvaieruri și își mângâie gânditor bărbia nerasă.

— Hmm, o captură proaspătă din ocean, dar, după socoteala mea, nu pari a fi un pește de apă sărată.

Bărbatul își ridică din nou ochelarii și, pentru prima dată, privirea îi poposi direct asupra chipului băiatului. Ochii mari îi licăreau în la fel de multe nuanțe ca și părul, iar privirea îi era hipnotizantă.

— Cum te cheamă, puștiule?

— Connor Tempest*.

— Tempest zici? chicoti el. E foarte bine! Connor Tempest ne-a fost adus odată cu furtuna.

Bărbatul îi întinse mâna. Degetele îi erau încărcate cu atât de multe safire sclipitoare, încât era o minune că-și mai putea ridica brațul.

---

* În engl. „tempest" = uragan, vijelie, furtună.

— Molucco Wrathe, căpitan al acestei gloate. Bun venit sub comanda mea, Connor Tempest.

Connor întinse mâna și căpitanul i-o zgâlțâi într-o strânsoare fermă.

— Vă mulțumesc, ăă... domnule Wrathe.

— Căpitan Wrathe, îl corectă zâmbindu-i. Așadar, Connor Tempest, ia spune-mi cum ai ajuns aici?

Connor privi spre Cheng Li. Chipul fetei încremenise într-o expresie de plictiseală și nerăbdare. Își ținea brațele strâns încrucișate, iar tecile gemene de la spate îi ședeau ridicate ca două aripi întunecate, pregătite parcă să-și ia zborul.

— Ah, știu că domnișoara Li este cea care te-a adus la bord. Dar înainte de asta — ce căutai în aceste ape primejdioase?

— Eu și cu sora mea geamănă, Grace, am fost prinși de furtună. Venim din golful Crescent Moon...

Connor dădu să continue și încercă să-i fixeze privirea, dar părul căpitanului îi distrăgea tot mai mult atenția. Vântul i-l sufla în toate părțile și o șuviță lungă îi căzu peste unul din ochi.

— Se pare că nu ești un povestitor prea iscusit, nu-i așa?

Connor își deschise gura să continue, dar, deodată, șuvița se răsuci și se ridică pe fruntea căpitanului Wrathe — moment în care Connor își

dădu seama că nu privea o șuviță de păr, ci un mic șarpe.

— Ce-ai pușstiule? Ți-a mâncat pisica limba?

— Iertați-mă, căpitane Wrathe, dar cred că aveți un... un șarpe în păr.

Nu mai avea niciun dubiu. Animalul aproape scăpase din încâlceala părului și scoicilor și începuse să-și croiască cu ușurință drum peste urechea căpitanului.

— Aha, spuse căpitanul zâmbind. Bună Scrimshaw, ai ieșit să faci cunoștință cu domnul Tempest?

Căpitanul își ridică brațul și șarpele se încolăci afectuos pe încheietura mâinii, ca o brățară vie. Connor privi fascinat cum căpitanul Wrathe își întinse brațul în față, așa încât Scrimshaw să ajungă mai aproape de băiat. Șarpele se ridică și îl privi pe Connor în ochi — mișcare căreia băiatul nu știu cum să-i răspundă.

— Hai, băiete, salută-l pe adjunctul căpitanului! chicoti Molucco Wrathe. Glumeam, domnișoară Li! A fost o glumă nevinovată, căci știu cu toții că tu ești locțiitoarea mea.

Connor păstră tăcerea. Nu dorea să facă o mișcare pripită. Șarpele, cu toate că era micuț, nu părea o specie cunoscută. Putea să fie veninos, iar gura deschisă și limba întinsă foarte aproape de el nu-i ofereau deloc o imagine liniștitoare.

Căpitanul Wrathe își retrase în cele din urmă brațul și Connor răsuflă ușurat.

— Gata, Scrimshaw. Te-ai holbat suficient la domnul Tempest, acum a sosit timpul să treci în culcușul tău.

Căpitanul Wrathe își ridică brațul și Scrimshaw se furișă ascultător în desișul încâlcit al părului.

— Așadar, unde rămăsesem? Ah, parcă spuneai ceva despre viroaga Harvest Moon?

— Ăă, nu căpitane, era vorba despre golful Crescent Moon — acolo unde locuim... De fapt, unde am locuit până de curând. Tatăl nostru a fost supraveghetorul farului, dar acum e mort și noi am pierdut totul. Oamenii intenționau să ne trimită fie la orfelinat, fie într-un loc mult mai groaznic. Așa că ne-am văzut nevoiți să plecăm și am hotărât să luăm în acest sens iahtul tatei. Doream să navigăm în apropierea țărmului, dar vremea s-a schimbat brusc și ne-a prins furtuna.

Vorbele băiatului au început deodată să se reverse ca un torent:

— Ambarcațiunea s-a răsturnat și ne-a aruncat în ocean cu puțin înainte să se sfărâme în zeci și sute de bucățele. M-am străduit din răsputeri să ies la suprafață și să evit rămășițele care năvăleau spre mine din toate părțile. N-am reușit s-o zăresc printre

acestea pe Grace și am ieșit la suprafață, unde am găsit scândura unei bănci, pe care am folosit-o ca pe o plută. Am pornit pe plută în căutarea sorei mele, dar n-am reușit s-o găsesc... Încercările mi-au fost zadarnice.

Ochii căpitanului erau plini de lacrimi. Molucco Wrathe scoase din buzunar o batistă mare, cu margini brodate, și își tamponă ochii.

— O poveste foarte tristă, domnule Tempest. Un eveniment cât se poate de nefericit. Mă bucur însă că a reușit să te găsească domnișoara Li, căci vei fi un membru binevenit în echipajul nostru. Avem nevoie de tineri ca tine.

— Vă mulțumesc, căpitane Wrathe, dar eu vreau să pornesc în căutarea surorii mele.

— Care soră? întrebă Molucco Wrathe, ridicându-și nedumerit o sprânceană. Spuneai mai devreme că a dispărut în furtună.

Connor clătină categoric din cap:

— Am văzut când a fost salvată de altă corabie. Prima oară am crezut că e vorba chiar de acest vas...

— Altă corabie? Un alt vas cu pirați? Eh, se pare că povestea ta are totuși un final fericit. O să găsim corabia despre care vorbești și te vei reîntâlni în cele din urmă cu sora ta.

Connor dădu din cap:

— Nu era vorba despre un vas cu pirați, ci era o corabie cu totul aparte.

Cu toate că nu îndrăzni să privească în direcția ei, băiatul simți văpăi de foc în ochii salvatoarei lui.

— O corabie cu totul aparte, repetă căpitanul Wrathe. Și ce anume vrei să spui prin asta?

— Căpitane, ați auzit de vampirați?

— Vam-pi-rați? N-aș putea spune că da, băiete.

— Domnule, știu o baladă marinărească...

— Căpitane Wrathe, interveni Cheng Li, a cărei voce străpunse aerul cu forța și incisivitatea unei săbii.

Căpitanul Wrathe o ignoră.

— Căpitane Wrathe, se încăpățână fata.

— Așteaptă puțin, domnișoară Li.

— Dar... căpitane Wrathe, băiatul e confuz.

— La fel ca noi toți, domnișoară Li. I-am pus însă o întrebare și aștept să-i aud răspunsul.

— Vasul vampiraților este o corabie întunecată, ce străbate apele de-o veșnicie, spuse Connor, dându-și imediat seama că s-ar putea să nu aibă la dispoziție prea mult timp. Echipajul navei este alcătuit din demoni sau, mai bine spus, vampirați.

— Ce poveste! se minună căpitanul Wrathe. Și cum de-ai aflat despre această navă?

— Tatăl meu mi-a povestit despre ea, răspunse Connor. Tatăl nostru ne-a cântat deseori această baladă.

— Baladă, zici? Îmi place întotdeauna să aud un cânt marinăresc bun. Tuturor ne place, nu-i așa, băieți?

Piraților și-au dat în urale acordul — bărbați și femei, deopotrivă, mai puțin Cheng Li, care arăta plictisită și înfuriată. Bine cel puțin că furia nu-i mai era de-acum îndreptată spre el, gândi Connor, ci asupra căpitanului Wrathe.

— Ei bine, să auzim balada despre care vorbești, spuse căpitanul Wrathe. Hai, dă-i drumul, domnule Connor Tempest. Cântă-ne balada tatălui tău, să vedem despre ce-i vorba.

Connor inspiră profund și începu să cânte:

O poveste cu vampiraţi am de povestit,
Străveche, dar adevărată...

În timp ce cânta, privi chipul căpitanului, care părea să-l asculte concentrat. Până și șarpele acestuia, Scrimshaw, se aplecă în față, de parcă ar fi fost vrăjit de cântare.

Deși glasul îi era obosit și răgușit de la apa sărată pe care o înghițise când se zbătuse să-și salveze viața, Connor se simți mulțumit că reușise să ajungă cu bine la rândurile de la final.

...Să nu dai ochi vreodat' cu-n vampirat
...Și nici atât să te atingă.

Imediat ce încheie, din mulțime izbucniră strigăte de încurajare și ropote de aplauze — urmate în scurt timp de tăcere. Connor se uită la Cheng Li și, apoi, la căpitanul Wrathe. Căpitanul se apropie și îi puse băiatului o mână pe umăr.

— Fain cântec, băiete. Dar mă tem că asta-i tot. Am navigat pe mări și oceane din fragedă pruncie și n-am auzit de-o asemenea poveste despre demoni.

Connor clătină din cap:

— Dar eu am văzut cu adevărat corabia de care vorbesc.

— Serios?

— Bineînțeles. Un galion străvechi, cu pânze ce fluturau ca aripile în zbor...

— Băiatul e obosit și confuz, interveni Cheng Li, pășind în dreptul căpitanului.

— Nu, zise Connor. Chiar am văzut corabia.

Connor observă că și căpitanul Wrathe, oricât ar fi dorit, nu putea totuși să dea crezare unei asemenea povești. Băiatul începu să se îndoiască de capacitățile sale de memorie. Posibil să fi fost atât de istovit încât să-și fi imaginat scena salvării surorii lui. Băiatul nu mai știa pur și simplu ce să creadă.

— Întoarceți-vă cu toții la treburile voastre, spuse căpitanul Wrathe. Bartolomeu, tu mai așteaptă puțin.

Ascultători, pirații au început să rupă rândurile — mai puțin Bartolomeu, care respectă întocmai ordinul căpitanului Wrathe. Cheng Li, fără să-i fi cerut nimeni să rămână, se postă în spatele acestuia.

Căpitanul își așeză mâna pe brațul băiatului și-l strânse într-un mod care îi aminti lui Connor de tatăl său. Băiatul încercă să-și îndepărteze amintirea și își mușcă buza, pentru a-și împiedica lacrimile să curgă.

— Domnule Tempest, eu am doi frați, pirați ca și mine. Nu pot spune că-i plac întotdeauna, dar îi iubesc din toată inima. Înțeleg foarte bine de ce cauți să te agăți de orice și vrei să crezi că sora ta — Grace — este încă în viață. Dar, pentru binele tău, trebuie să accepți adevărul — oricât ar fi el de dureros.

Căpitanul Wrathe îl privi adânc în ochi:

— Connor Tempest, cu toate că ai venit la noi în ziua ta cea mai sumbră, află că te vom călăuzi să ajungi iarăși la lumină. Așteaptă și ai să vezi că așa va fi.

Connor dădu din cap șovăielnic, ridicându-și ochii dinspre chipul căpitanului Wrathe, spre catargul corabiei. Își înălță privirea mai sus de cuibul

de cioară și se uită pierdut la craniul și oasele steagului ce flutura în vânt. Cerul era de-un indigo perfect, iar luna ce tocmai răsărise își trimitea impasibilă razele reci asupra tigvei albe.

Capitolul 9

Neliniști

Grace se trezi în dangătul unui clopot. La fel ca și glasul șoptit al căpitanului, sunetele păreau să i se furișeze în fiecare colțișor și ungher al minții.

Deschizându-și ochii, văzu că se afla într-un pat cu baldachin, sprijinită și înconjurată de o mare de perne imaculate, și învelită cu cele mai fine așternuturi pe care le văzuse vreodată. Rămase pentru o clipă complet nemișcată. Dangătul clopotelor lăsă loc unei muzici stranii — punctată ritmic de bubuitul tribal al câtorva tobe.

Brațele îi erau goale și, când ridică cearșaful, văzu că nu mai era îmbrăcată în hainele ei vechi și umede, ci într-o minunată cămașă de noapte din bumbac, cu un model complicat, brodat minuțios. De unde apăruse pe ea această cămașă? Cui aparținuse? Și, se întrebă ea rușinată, cine îi schimbase hainele?

Muzica începu să se audă tot mai tare. Ridicându-se în coate, aruncă o privire în cameră. Încăperea era luminată de lămpi cu lumânări acoperite în globuri de sticlă, care își răspândeau lumina licărind cald pe podeaua și pereții din lemn ai camerei. Când se ridică în picioare, corabia se înclină într-o parte și fetei îi trebui o clipă, două să-și recapete echilibrul.

Se îndepărtă de pat și admiră pentru un moment sculptura complexă a stâlpilor din lemn ai patului, precum și broderia sofisticată a baldachinului. Într-o parte a patului se afla un mic lavoar deschis, cu o chiuvetă din porțelan și un vas cu apă. Toate lucrurile din cameră erau exotice și somptuoase. Posibil să fi fost obiecte dobândite pe parcursul nenumăratelor voiajuri ale corabiei, gândi Grace.

Auzind câteva glasuri peste muzica persistentă de afară, Grace se îndreptă spre sursa zgomotelor și remarcă în apropierea acestora o draperie ce acoperea un hublou. De perdea era prins un bilețel. Se apropie și-l citi:

Grace, pentru binele tău, te rog să nu tragi deloc această perdea.

Al tău prieten,

Lorcan Furey

Scrisul, deși de modă veche, era cam dezordonat. Se vedea că tânărul folosise un stilou, căci pe foaie îi

picuraseră câțiva stropi de cerneală. Ce voia să spună prin „pentru binele tău"? Atât cuvintele, cât și graba evidentă în care fuseseră scrise îi provocară fetei un fior.

Tentată să ignore rugămintea lui Lorcan, își întinse o mână spre draperie, dar își aminti îndată de cuvintele căpitanului: *Nu trebuie să afle și ceilalți de ea.* Cine erau *ceilalți*? Ce fel de corabie era aceasta?

Deodată, auzi un fragment din conversația purtată de cealaltă parte a hubloului.

— În noaptea asta mi-e o foame cumplită.

— Și mie. Niciodată n-am așteptat ospățul cu mai multă poftă ca astăzi.

Ospățul. Căpitanul menționase ceva și despre acest lucru. Era limpede că trebuie să fi fost un eveniment important și așteptat cu nerăbdare. Echipajul părea extrem de înfometat. Marinarii nu mâncaseră de multă vreme și tocmai ce-și aprovizionaseră probabil corabia cu alimente proaspete.

Grace își lipi capul de perdea, să audă mai bine — dar cei doi marinari plecaseră din dreptul hubloului. Fata așteptă câteva clipe, împotrivindu-se tentației de a trage draperia și de a privi pe punte. Aruncând o privire lămpilor din cabină, se întrebă dacă n-ar fi fost mai bine să stingă lumânările și să riște apoi să tragă perdeaua.

Înainte să apuce să dea curs acestui impuls, îi captă atenția un glas aspru — ce se auzi chiar în apropierea ferestrei.

— Mus Furey.

— Locotenent Sidorio.

Grace recunoscu îndată accentul irlandez al lui Lorcan.

— Pregătit pentru ospăț, domnule Furey?

— Bineînțeles, domnule locotenent.

— Mi s-a părut că te-am auzit mai devreme pe punte.

— Pe punte, domnule locotenent? Când anume?

— Cu puțin înainte de Clopotul Amurgului.

— Înainte de înserat... cum aș fi putut? Nimeni în afara căpitanului nu se aventurează la lumină.

— Știu. Aș putea jura că te-am auzit pe afară.

— Poate ați visat, spuse Lorcan.

— Eu nu mai visez de foarte multă vreme.

Glasurile le-au fost estompate de volumul tot mai răsunător al muzicii. Grace se apropie de perdea atât de mult încât își atinse fruntea de bilețelul scris în grabă de Lorcan. De-acum însă nu mai auzea decât ritmurile muzicii. Lorcan și ciudatul său conlocutor plecaseră.

Fata reflectă asupra conversației pe care o auzise. Lorcan ieșise de fapt afară, iar el și căpitanul

intenționau să păstreze secretă prezența fetei la bordul navei. Ce însemna însă Clopotul Amurgului și de ce căpitanul era singurul care se putea aventura în lumina zilei? Părea o regulă foarte stranie.

Grace așteptă în apropierea hubloului, sperând să mai audă și altceva. Avu la un moment dat impresia că aude pași, dar sunetul era atât de slab, încât ar fi putut foarte bine să provină de la ritmul muzicii. În scurt timp, totul se cufundă în liniște — într-o tăcere mormântală. Din câte se părea, intraseră cu toții, să participe la ospăț.

Grace se îndepărtă de hublou și văzu în fața ei un mic birou și un scaun. Porni spre masa biroului, plină cu stilouri, călimări, creioane ascuțite și un îmbietor vraf de carnețele cartonate. Ridică un stilou vechi, dar tocul îi alunecă între degete și penița îi înțepă degetul mare. O băsică de sânge i se formă îndată pe piele și un strop picură pe coperta unui carnețel.

Ridicându-și instinctiv degetul la gură, își curăță rana cu salivă. Era ceva ce mai făcuse de foarte multe ori înainte, când se tăiase în marginea unei foi de hârtie, ori se înțepase în spinii unui trandafir. Sângele avea un gust metalic, dar nu era neplăcut.

Când își scoase degetul dintre buze, tăietura finuță a buricului degetului era perfect curată —

însă nu mai putea face nimic pentru a înlătura pata ce însemnase coperta carnețelului. Îndreptându-și privirea spre penița stiloului, observă că și aceasta era pătată de un roșu-închis, ca și cum l-ar fi cufundat într-o călimară cu cerneală stacojie. Simțind un fior pe șira spinării, privi în jur pentru a-și distrage atenția și remarcă un scrin lăcuit, însemnat cu caractere necunoscute, pe tăblia căruia erau o oglindă și o perie de păr din argint, gravate artistic și bătute cu nestemate ce scânteiau ca diamantele proaspăt șlefuite. Ridică oglinda și o întoarse să-și vadă imaginea, dar în cadru nu mai exista o sticlă argintată. Oglinda era foarte veche și deteriorată.

În afară de oglindă și de peria de păr, pe scrin era un suport din lemn în care ardea un bețișor parfumat, ce răspândea în cameră un puternic și soporific miros de vanilie și iasomie.

Simțindu-se foarte obosită, se urcă în pat și se cufundă în moliciunea saltelei, când, deodată, șirul gândurilor i se îndreptă spre Connor. De ce-și pierduse vremea explorând fără rost cabina? Ar fi trebuit să se concentreze numai asupra fratelui ei și la modalitățile prin care să-l poată găsi.

Poate că Lorcan îl găsise deja. Dar, în acest caz, nu l-ar fi adus imediat la ea? Căpitanul îi ceruse lui

Lorcan să vină în cabina sa. Își amintea bine acest lucru. Însă ce discutaseră oare acolo? Spaima îi asaltă venele ca un șuvoi rece ca gheața.

Trebuia neapărat să iasă din cabină și să vorbească cu Lorcan și cu căpitanul vasului. Trebuia să afle dacă fratele ei era la bordul navei — și, bineînțeles, dacă era teafăr.

Dojenindu-se pentru faptul că nu făcuse acest lucru mai devreme, porni hotărâtă spre ușă și răsuci sfera din alamă a yalei, pe care era gravată harta miniaturală a lumii. Palma îi alunecă la prima încercare. Grace încercă din nou. Globul se răsuci, dar ușa nu se deschise. La a treia încercare, strânse mânerul sferic atât de tare, încât în palmă i se imprimase conturul invers al granițelor țărilor. Ușa nu se deschise. Era încuiată.

Frustrată și înfuriată, simțindu-se tot mai slăbită și mai istovită, Grace porni împleticindu-se spre draperie și mai citi o dată avertismentul lui Lorcan.

...te rog să nu tragi deloc această perdea.

Inspirând profund, ridică draperia și își lipi obrajii înroșiți de geamul hubloului rece ca gheața.

Inima începu să-i bată cu putere când privi pe fereastră și se aștepta să audă din clipă în clipă sunetul vreunei alarme sau să dea ochi în ochi cu

privirea înfuriată a lui Lorcan, ori a căpitanului misterios al corabiei. Nu se auzi însă nicio alarmă și nu întâlni privirea nimănui. Prin hublou nu văzu decât puntea pustie a vasului. Ceilalți — oricine ar fi fost *ei* — intraseră să participe la Ospăț.

Ferice de ei. Și ea era înfometată, dar nimeni nu se gândise să-i aducă ceva de mâncare. Era flămândă, obosită și foarte slăbită. Tatăl ei murise și, din câte se părea, acum dispăruse și fratele ei. Demoralizată complet, Grace trase nervoasă draperia hubloului.

Când se întoarse și se întrebă ce ar putea să facă în continuare, observă pe noptiera de lângă pat un bol cu supă. Mai înainte nu-l văzuse — cum de nu-l remarcase?

Fata îl cuprinse între palme. Dar vasul foarte fierbinte o forță să-și îndepărteze imediat mâinile. Castronașul nu ar fi avut cum să stea acolo de când se trezise ea, pentru că s-ar fi răcit între timp. Dar cum ajunsese acolo? Cine îl adusese? se întrebă privind nedumerită aburii ce se ridicau în spirale. Confuzia lăsă repede loc foamei și, la fel ca restul echipajului, în mirosul apetisant al supei, fata își aminti că trecuse ceva vreme de când nu mâncase.

Alături de castronaș se afla o lingură învelită într-un șervet. Când desfășură șervețelul, un bilet căzu fluturând pe podea. Grace îngenunche și îl ridică.

Biletelul era scris cu aceleași litere mărunte ca și cel prins în draperia hubloului.

Mănâncă supa. Te va face să te simți mai bine. Ai răbdare!

Prietenul tău,

Lorcan Furey

Ai răbdare! repetă Grace încruntându-se. Ajunsese pe o corabie cu adevărat ciudată, unde nimeni în afara căpitanului nu se aventura să iasă afară înainte de amurg; unde căpătai mâncare imediat ce-ți doreai să mănânci; unde nimeni nu trebuia să știe de prezența ei. Totul era peste puterile ei de înțelegere.

Mulțumită cel puțin că îi dăduseră ceva de mâncare, Grace ridică lingura și o cufundă adânc în castronaș. Niciodată nu mai gustase ceva atât de bun. Supa era absolut delicioasă.

Capitolul 10

Viață de pirat

— Poți dormi în pătuțul ăsta, îi spuse Bartolomeu lui Connor.

Era un pat simplu, improvizat dintr-un cadru de lemn, cu o saltea subțire și un mic spațiu dedesubt, unde să-și poată ține lucrurile. Connor însă nu mai avea nimic. El și Grace plecaseră din Crescent Moon doar cu lucrușoarele care le încăpuseră în rucsacuri — bunuri de care furtuna îi deposedase definitiv. Tot ce mai avea erau hainele zdrențuite care rămăseseră pe el.

— Prietene, nu poți dormi în straiele alea ude. Uite, ia cămașa și pantalonii ăștia — cred că ți se potrivesc.

— Mulțumesc, spuse Connor prinzând bocceluța cu haine pe care i-o aruncă Bartolomeu.

Băiatul își scoase hainele umede și le atârnă pe un căprior, după care trase pe el cămașa și pantalonii proaspăt căpătați. Cum Bartolomeu era mai înalt decât el, Connor se văzu nevoit să îndoaie puțin tivul pantalonilor și manșetele cămășii. Dar nu mai conta, căci era o ușurare să poarte iarăși straie uscate.

Connor se așeză pe pat și arcurile saltelei scârțâiră îngreunate. Se simțea că era foarte veche și ponosită.

— O să te obișnuiești după o vreme, spuse Bartolomeu. Să știi că, aici, pe corabie, muncim din greu și nici măcar tânguielile saltelei n-or să te împiedice să tragi noaptea un pui de somn reconfortant.

— Stai puțin... ăsta-i cumva patul tău?

Bartolomeu ridică din umeri:

— Așa cum l-am căpătat, așa l-am și dat.

Connor se simți mișcat de bunătatea bărbatului. Era un străin pentru el, dar totuși îi dăduse patul în care obișnuia să doarmă.

— Nu-l pot lua, spuse el. Mi-ai dat deja din hainele tale, iar acum îmi dai și patul? Tu unde o să dormi?

— Nu-ți face griji. Eu pot dormi oriunde.

Și, spunându-i acestea, Bartolomeu aruncă pe podea câțiva saci goi și începu să-i umfle de parcă ar fi fost o pernă fină. După ce-și descheie nasturii, atârnă cămașa de unul dintre căpriorii încăperii. Întinzându-se pe podea, într-o flanelă pătată de

sudoare și praf de cărbune, își dezmorți oasele ca și cum s-ar fi aflat într-un pat pufos și confortabil. Luă de la ureche o țigară, o aprinse și începu să-i inspire încet fumul.

Connor se strâmbă.

— Scuză-mă, vrei și tu, Connor? Socotesc că am destul tutun, ca să-ți răsucesc și ție una.

Connor nu suporta să stea în fum de țigară. Însă acum nu se putea plânge, mai ales după generozitatea de care dăduse dovadă Bartolomeu.

— Nu, mulțumesc, Bartolomeu. Eu nu fumez.

— Spune-mi Bart, amice. Bartolomeu e prea lung.

Connor dădu din cap și îl urmări pe Bart cum sufla cercuri de fum în lumina lumânării. Pentru câteva clipe nu și-au mai adresat nici un cuvânt, răstimp în care băiatul se răsuci într-o parte și-ntr-alta, încercând să-și găsească o poziție mai confortabilă. Salteaua scânci și un arc desprins îl înghionti puternic în spate. Fără să spună nimic, se întoarse și își întinse din nou oasele.

— Aici totul este foarte simplu și contribuim cu toții la bunul mers al lucrurilor, zise Bart scoțând un rotocol de fum. Căpitanul este un tip de modă veche, puțin cam nonconformist, dar ne tratează ca pe familia sa. E un om bun.

Connor se aplecă spre Bart și își coborî vocea:

— Atunci ce zici de Cheng Li? Căpitanul și Cheng Li nu par a fi prea apropiați.

Bart zâmbi:

— Poți spune și așa. Fata îi stă ca un ghimpe în coaste, iar el... ei bine, e pentru ea ca un afurisit de pumnal în șale, râse Bart. După cum ți-am zis, căpitanul Wrathe e un tip mai tradiționalist de felul său. Nu cunoști prea multe despre lumea piraților, nu-i așa?

Connor îi confirmă dând din cap.

— Era și normal, căci majoritatea oamenilor nu știu mai nimic despre noi. Vezi tu, în lumea noastră, Molucco Wrathe este o adevărată legendă. Familia Wrathe este pentru pirați ca o familie regală. Molucco mai are doi frați, amândoi căpitani. Molucco e cel mai mare dintre ei. După el urmează Barbarro. Cei doi s-au certat cu mult timp în urmă și nu și-au vorbit de ani de zile. Iar pe mezin îl cheamă Porfirio. L-am auzit deseori pe căpitanul Wrathe vorbind despre el. Din câte socotesc, dintre cei trei, Porfirio trebuie să fie cel mai destoinic căpitan.

Odată ce țigara i-a ajuns la capăt, Bart se ridică de-a bușilea, bâjbâi în lumina lumânării după cutiuța cu tutun și începu să-și răsucească altă țigară.

— Așadar, cum îți ziceam, frații Wrathe fac parte din vechea generație de pirați, la fel ca și mine, presupun.

— Câți ani ai? se trezi Connor întrebând.

— Tu cât crezi?

Connor ridică din umeri:

— Douăzeci și nouă? Treizeci?

Bart hohoti amuzat:

— Mersi, amice, dar am douăzeci și doi! Se pare că am trăit ceva. Treizeci de ani?! Prietene, aș fi foarte norocos să apuc să-mi văd a treizecea aniversare. Însă, până atunci, sunt sigur că un afurisit de pirat își va trece ascuțișul sabiei prin coastele mele.

Bart nu părea înspăimântat de această perspectivă, gândi Connor, în timp ce-l urmărea aprinzându-și a doua țigară.

— Acolo de unde vin eu — și de unde vine și căpitanul Wrathe —, pirateria nu înseamnă decât dobândirea a tot ce dorești, când dorești. Viața e o aventură, am dreptate? Sau, cel puțin, așa ar trebui să fie. N-aș putea niciodată să trăiesc pe uscat — închis într-un birou, între patru pereți.

Connor aruncă o privire cabinei înguste în care stăteau.

— Ah, da, e cam micuță încăperea, dar eu nu trăiesc aici, îl lămuri Bart. Oceanul este și va rămâne biroul meu. Insulele și recifele sunt singurele ziduri care mă împrejmuiesc. Posibil să-mi câștig pâinea mult mai greu decât ceilalți, dar știu cel puțin că sunt

un om liber. Și mai știi ceva? întrebă el, întorcându-și spre Connor privirea înflăcărată. Când îmi va veni sorocul, voi fi pregătit, prietene. Fiindcă am trăit în aceste două decenii mai mult decât alții într-o viață întreagă.

Connor simți forța cuvintelor lui Bart și inima începu să-i bată puternic — dar nu-și putu explica din ce motiv. Să fi fost din pricina teamei, a fricii de moarte? După toate cele întâmplate, pentru el, moartea își pierduse întru câtva aura misterioasă în care era învăluită. Moartea îl luase pe tatăl său și era foarte posibil să o fi luat, ori să se pregătească să o răpească și pe sora sa. În ansamblu, moartea părea un oaspete nepoftit, ce nu dorea să-l lase pe Connor Tempest în pace. Nu putea spune dacă frica de moarte era mai puternică decât furia și indignarea pe care le resimțea în acele momente, însă era hotărât să nu cedeze fără luptă!

— Spune-mi câte ceva și despre Cheng Li, schimbă Connor subiectul. Zici că Molucco Wrathe este un pirat de modă veche. Dar Cheng Li?

— Domnișoara Li face parte din noua generație de pirați și a absolvit de curând Academia de Pirați. Nu glumesc, căci așa se numește. A terminat prima din clasă, cu merite deosebite — ceea ce o face să fie cel mai competent pirat din zilele noastre. Dar și prin venele ei curge sânge de pirat, căci tatăl fetei,

Chang Ko Li, a fost unul din cei mai sângeroși pirați care a înălțat pe o corabie pavilionul cu craniu și oase încrucișate. Se spunea despre el că era cel mai bun dintre cei mai buni — ceea ce înseamnă că fetei îi va trebui ceva timp până să se ridice la înălțimea părintelui ei.

Bart ridică țigara și îi privi jarul în lumina slabă a lumânării.

— În orice caz, domnișoara Li se află aici ca ucenic. Asta e ultima parte a pregătirii ei. La academie a învățat teoria, iar acum trebuie să-și verifice cunoștințele practic, pentru a vedea cum se descurcă în situații reale. Mie însă mi se pare totul o mare păcăleală. Imediat ce-a ieșit din școală a și devenit căpitan-adjunct, când alții, marinari mult mai experimentați... Ei bine, altfel spus, nu mi se pare corect. Înțelegi ce spun, nu?

— Din cauză că e femeie? întrebă Connor. Cum le priviți pe femeile-pirat?

— Ah nu, nicidecum — noi nu suntem o șleahtă de misogini. Uită-te de pildă la Cate — Cutlass Cate, unul din cei mai iscusiți membri ai echipajului, foarte populară pe această corabie. Într-o luptă ți-ai dori-o cu siguranță lângă tine, căci, dacă ea nu știe ceva despre săbii, atunci acel lucru nici că merită cunoscut.

Bart căscă lung și adânc.

— Personal, nu am nimic împotriva domnișoarei Li. Cu mine a fost cât se poate de corectă. Știu că-și dă importanță, pufnește în stânga și-n dreapta și caută să ne impună respect, dar adânc înăuntrul ei este foarte speriată. Asta e părerea mea, că fata e o copilă înspăimântată. O școală pentru pirați nu poate fi decât un mare nonsens, fiindcă nimic nu te poate pregăti pentru viața pe mare — absolut nimic.

Bart stinse mucul țigării, își umflă încă o dată perna improvizată și închise ochii:

— Noapte bună, prietene. Să ai grijă la arcurile sărite ale saltelei! Fiindcă te pot împunge exact unde ți-ai dori mai puțin.

Bart chicoti la aceste cuvinte și, câteva clipe mai târziu, adormi. În timp ce în urechi îi răsunau sforăiturile puternice ale noului său coleg de cameră, Connor se relaxă pe spate. Era însă atât de obosit, încât nici nu putea dormi. Capul îi vâjâia puternic după toate cele întâmplate. Se simțea ca într-un coșmar, din care părea să nu se mai trezească.

Aruncă o privire în cabină și își dădu seama că totul era cât se poate de real. Se afla cu adevărat pe o corabie de pirați, iar a doua zi se va trezi în același pat — și astfel va începe noua lui viață.

Dar unde era Grace? Oare să fi fost cu adevărat salvată, sau doar își închipuise acest lucru?

De-acum nu se mai putea agăța decât de imaginea acelei corăbii și de ciudata senzație de liniște ce-i învăluise corpul la vederea figurii galionului.

Imediat ce-și închise ochii, în minte îi apăru instantaneu chipul cufundat în somn al surorii sale. Era o imagine foarte liniștitoare. Fata se afla într-una din cabinele vasului care o salvase, învelită în așternuturile patului. Nu era însă un pat mic, simplu și incomod ca priciul în care stătea el întins, ci era un pat confortabil și elegant.

De unde să-i fi apărut această imagine? Connor nu-și putu răspunde, dar nici că-i mai păsa. Era mulțumit că se prinsese de acest imaginar colac de salvare, care îi liniști febrilitatea minții și îl lansă lin pe ale somnului liniștitoare și călduțe valuri.

Capitolul 11

Un mic pericol

La auzul deschiderii ușii cabinei, Grace își deschise ochii. Cât să fi dormit? se întrebă ea, în timp ce Lorcan Furey intră în cabină și închise ușa în spate. Nu-i plăcea deloc faptul că tânărul dăduse buzna peste ea.

— Îmi cer iertare, spuse el, de parcă i-ar fi citit gândurile, dar să știi că am ciocănit la ușă, doar că am făcut-o foarte încet. N-am vrut să atrag atenția asupra mea.

Furia momentană îi trecu iute și se transformă în rușine imediat ce fata își dădu seama că tânărul o surprinse pe jumătate adormită, în cămășuța subțire în care era îmbrăcată. Grace se acoperi și ridică simultan pernele în spatele ei, așa încât să șadă comod în capul oaselor.

— Ți-a plăcut supa? întrebă Lorcan.

Grace aruncă o privire castronașului gol de pe noptieră. Fusese atât de înfometată, iar supa i se păruse atât de gustoasă, încât făcuse bolul lună. Un lucru pe care nu-l mai făcuse niciodată.

— A fost delicioasă, îi răspunse ea. Dar cum de-ai adus-o fără să observ?

— M-am folosit de un truc, îi spuse el jovial. M-am gândit că ți-ar prinde bine să-ți încălzești oscioarele, după baia pe care ai făcut-o în ocean.

Ochii albaștri îi licăreau vioi și părea mult mai relaxat ca înainte. În jurul ochilor și pe frunte, pielea îi era netedă și nu mai prezenta nici urmă din ridurile anxietății de mai devreme. Paloarea chipului dispăruse și ea — ori poate era doar o impresie provocată de lumina plăpândă a lumânărilor. Nu, gândi ea, urmărindu-l cum se plimba prin cabină — se vedea clar că era mai energic, mai plin de viață. Ospățul se pare că i-a priit.

— Cât e ceasul? întrebă Grace. Am pierdut noțiunea timpului și nu mai știu unde mi-am pus ceasul.

— E miez de noapte, ceasul cel mai întunecat al nopții, îi răspunse ca și cum ar fi intonat versurile unui poem.

— Nu ești obosit? Ai avut o zi foarte grea.

— Câtuși de puțin, zâmbi larg Lorcan. Am dormit mare parte din zi și voi mai dormi după răsăritul soarelui.

Grace pricepu numaidecât: tânărul lucra în schimbul de noapte, căci, într-adevăr, prin aceasta își putea explica și cuvintele pe care le auzise mai devreme — când îl auzise spunând că nu iese pe punte înainte de amurg. Și, bineînțeles, era absolut firesc să existe printre membrii echipajului marinari care să aibă de îndeplinit sarcini pe timpul nopții. Mateloții păreau însă neobișnuit de tăcuți, gândi fata, dându-și seama că nu auzea nicio mișcare pe punte. Probabil, treburile principale erau efectuate în timpul zilei.

— Ce-i asta? întrebă el, întrerupându-i șirul gândurilor. Tânărul stătea cu spatele la ea, în apropierea biroului aflat în cealaltă parte a camerei.

— Ce anume?

Când s-a întors, Grace observă că ținea în mâini un carnețel. Lorcan se apropie și bătu ușor cu degetul în pata de sânge de pe coperta carnețelului.

— Tu ai făcut asta?

— Da, îi răspunse ea stânjenită. M-am tăiat fără să vreau.

— Sărmana de tine, ia să văd.

— Ah, nu am nimic. Am apucat stiloul, dar mi-a alunecat și penița mi-a tăiat ușor degetul mare.

— Lasă-mă să văd și eu, insistă băiatul așezându-se pe pat.

Simțindu-se încolțită, își scoase mâna de sub așternuturi. Lorcan o apucă de încheietură și îi întoarse cu gingășie palma, pentru a-i vedea tăietura micuță de pe deget. Atingerea tânărului o liniști și, totodată, o stânjeni puțin, iar răceala neobișnuită a palmelor îi făcu pielea ca de găină.

— A curs mult sânge? se interesă el tandru.

— Nu, îi răspunse Grace eliberându-și mâna. Doar foarte puțin. Îmi pare rău că am murdărit carnețelul. Am încercat să-l curăț...

— Nu-ți face griji, Grace, îi spuse Lorcan clătinând din cap. N-ai de ce să-ți faci griji în acest sens.

— Știi cumva unde-mi sunt hainele? întrebă ea, simțindu-se foarte rușinată să stea în cămașă de noapte în fața lui.

— Ah, firește. Uite, sunt chiar aici.

Tânărul sări de pe pat și luă de pe scaunul din fața biroului hainele fetei, curate și împăturite cu grijă. Grace era aproape sigură că hainele nu fuseseră mai devreme acolo — deși era posibil să nu le fi observat.

— Iată că ți-am găsit și ceasul.

Lorcan, ai cărui ochi albaștri străluceau ca soarele în luciul apei, îi așeză hainele pe cearșaful pilotei și îi pendulă ceasul în față, de parcă ar fi vrut s-o

hipnotizeze. Tânărul dădu drumul ceasului în palma fetei. Grace îl prinse și se uită la cadran, pentru a vedea cât e ora. Limbile arătau șapte și jumătate. Era nefiresc. Nu-i spusese el că este miezul nopții?

Grace își apropie ceasul de ureche, dar nu auzi niciun ticăit.

— S-a oprit, spuse ea.

— Apa sărată se pare că i-a gripat rotițele.

Fata consimți din cap, dar își aminti brusc că era un ceas de scafandru, menit să reziste la mari adâncimi sub apă. Era ciudat.

— În fine, zise ea, unii ar spune că-i o binecuvântare că am scăpat de ticăitul constant al ceasului.

Tatăl ei obișnuia câteodată să spună ceva similar, căci nu purtase niciodată ceas și prefera în schimb să se orienteze după poziția soarelui și lunii, după intensitatea și după fluxul și refluxul luminii și mareei. La fel stăteau probabil lucrurile și pe această corabie — al cărei echipaj muncea în schimburi de zi și de noapte, pe întuneric și lumină.

Lorcan zâmbi și aruncă o privire în cabină. Remarcând biletul prins în draperie, își ridică sprâncenele:

— Scuze pentru această notiță melodramatică. Dar, deocamdată, e mai bine să nu știe nimeni că ești aici.

— De ce? întrebă Grace.

Reflectând asupra răspunsului, Lorcan păru să-și schimbe subit starea sufletească și Grace observă că fruntea i se încruntă din nou.

— Astea-s ordinele căpitanului, Grace. El consideră că așa ești mai în siguranță.

— În siguranță? De ce, sunt în pericol?

— Pericol? Nu, firește — nicidecum.

— Lorcan, nu înțeleg nimic. Din moment ce este mai bine să stau ascunsă, înseamnă că sunt în primejdie.

Tânărul nu-i răspunse — dar ridurile de pe frunte i se adânciseră.

— Dacă aș fi cu adevărat în pericol, sunt convinsă că mi-ai spune, nu-i așa?

— Bineînțeles, Grace, îi răspunse oarecum neliniștit, dispărându-i complet starea de veselie de mai devreme.

— Ce s-a întâmplat? insistă ea.

Băiatul și-a închis pentru o clipă ochii și, în lumina lămpii, genele lungi și negre ale pleoapelor i-au proiectat pe chip umbre nefiresc de lungi.

— Aceasta nu-i o corabie obișnuită, îi spuse deschizând ochii. Căile noastre sunt stranii. Nu sunt sigur că îți va plăcea aici.

Ce voia să spună prin asta?

— De ce? se bâlbâi ea. De ce nu mi-ar plăcea aici?

Tânărul clătină din cap, ca și cum ar fi încercat să-și stăvilească gândurile sumbre să-i scape din încătușare.

— Mi-ar plăcea să-ți spun mai mult, dar căpitanul mi-a cerut să nu fac asta.

— De ce?

— Pentru că nu vrea să te sperie. Hai că nu fac decât să încurc lucrurile...

— Înțeleg, dar acum tu începi să mă înfricoșezi.

— Nici prin gând nu-mi trece așa ceva. Sincer, Grace, ăsta ar fi ultimul lucru pe care mi l-aș putea dori.

— Atunci încetează să mai fii atât de enigmatic! se răsti exasperată, dându-și imediat seama că întrecuse puțin măsura.

— Enigmatic? repetă el. Înțeleg de ce gândești așa, dar să știi că nu este vorba despre nicio enigmă.

Fata oftă. Fiecare răspuns al băiatului nu făcea decât să dea naștere la și mai multe întrebări.

— Doreai să știi ce s-a întâmplat cu fratele tău, schimbă el subiectul.

Stilul direct al tânărului o surprinse pe Grace. Într-adevăr, dorise să-l întrebe de Connor încă din prima clipă în care Lorcan revenise în cabină, dar se gândise că e mai bine să aștepte momentul potrivit. Era vital să-i câștige mai întâi încrederea, gândi fata.

— Ai aflat ceva despre Connor? întrebă ea pe un ton cât mai normal și încercând să nu-și trădeze dorința disperată de a afla vești despre fratele ei.

— Căpitanul mi-a zis că fratele tău este viu și nevătămat.

— A spus el asta? De unde a aflat? Este și Connor la bordul corabiei voastre?

— Mai mult de-atât nu-ți pot spune.

— Trebuie, Lorcan. Mi-ai zis să am răbdare și te-am ascultat. Nu mi-ai spus mai nimic despre acest vas sau despre motivul pentru care trebuie să stau închisă aici ca un animal — dar nu am insistat să-mi dai un răspuns. Însă când vine vorba despre fratele meu, trebuie să aflu totul. Este o chestiune mult prea importantă, pentru a nu insista asupra ei.

Fata îl privi adânc în ochi și simți o amețeală asemănătoare aceleia trăită în momentele când se cufunda vertiginos în adâncul albastru al oceanului.

— Nu-ți pot spune decât să ai încredere în căpitan. Dacă el afirmă că fratele tău este în siguranță, atunci poți fi convinsă că așa este.

— Dar cum l-aș putea crede? De unde știe el acest lucru?

— Căpitanul știe foarte multe lucruri, mai multe decât aș putea memora într-o viață de o mie de ani.

Cu toate că nu înțelegea nimic din vorbele sale, își dădu seama că primise totuși un răspuns... pentru

moment. Știa însă că trebuie să mai aștepte și să-i câștige și mai mult încrederea, așa încât, mai târziu, să-i dezvăluie și alte informații. Observase că Lorcan avea obiceiul de a divulga mai mult decât intenționa. Între timp trebuia să afle câte ceva și despre căpitan, căci nu putea să dea crezare unei șoapte care i se imprimase în minte — căci pentru ea, în clipa de față, căpitanul nu era altceva decât o șoaptă eterică.

Deodată, de afară se auziră niște voci puternice:

— Vino imediat înapoi!

— Nu, ai avut de ajuns...

— De ajuns?! EU sunt cel care îți spune când m-am săturat!

Încruntându-se, Lorcan sări spre draperie. El și Grace au ascultat câteva clipe, dar n-au mai auzit nimic — până când...

— Nu! Dă-mi drumul!

— Nu încerca să mi te opui. Știi bine că n-ai șanse de izbândă.

Lorcan trecu valvârtej pe lângă fată.

— Trebuie să plec, îi spuse el, deschizând ușa și ieșind în fugă pe culoar. Ușa se închise singură și Grace aștepta să audă cheia încuind broasca, dar se părea că Lorcan fusese atât de grăbit, încât uitase s-o mai încuie. Inima începu să-i bubuie puternic. Evenimentul de pe punte îi oferise o ocazie nesperată.

Dezbrăcându-se iute de cămașa de noapte brodată, își luă hainele și se îmbrăcă fulgerător. În timp ce-și lega șireturile pantofilor, de cealaltă parte a hubloului au răsunat din nou glasuri.

— Sidorio, lasă-l, pentru că-i prea slăbit, se auzi glasul lui Lorcan.

— Sunt încă foarte flămând.

— Ai cinat deja astă-seară și ți-ai primit porția cuvenită.

— Nu mi-a ajuns!

— Trebuie să te mulțumești cu atât. Căpitanul ne-a spus mereu...

— Poate că m-am săturat să mai ascult sfaturile căpitanului. Poate că am hotărât să mă ghidez după propriile mele decizii.

Chiar dacă nu înțelegea cu exactitate despre ce vorbeau, Grace auzise suficient, cât să devină extrem de îngrijorată. De această dată nu mai avea însă de gând doar să asculte din umbră. Fata fugi prin cabină și stinse iute toate lumânările. Odată ce dispăru și ultima flacără, Grace se trezi învăluită într-o beznă totală. Îi luă câteva clipe până să se orienteze și să i se obișnuiască ochii în întuneric. După ce se apropie de perdea, o ridică încet, își lipi fruntea de geam și privi afară. Lorcan era cu spatele la hublou și părea să se lupte cu cineva — probabil chiar cu bărbatul pe nume Sidorio.

— Mergi în cabina ta, auzi strigătul lui Lorcan.

În acel moment, o a treia figură trecu iute pe lângă fereastră. Era un bătrân, cu chip palid, deformat de spaimă și ochi complet goi.

În încăierare, Sidorio îl smuci pe Lorcan din dreptul ferestrei și, deodată, Grace se trezi față în față cu Sidorio, care se uită fix la ea și îi oferi cea mai cumplită imagine pe care o văzuse vreodată. Trăsăturile îi erau groaznic deformate — ochii arătau ca două iazuri de foc, gura era mânjită de sânge și nu mai semăna cu un om, ci mai degrabă cu un câine sălbatic, turbat, a cărui privire părea să o străpungă până în măduva oaselor.

Lorcan se întoarse brusc și încremeni șocat când o văzu privind pe geam.

În clipa următoare, Grace dădu drumul perdelei și, pentru un moment, avu impresia că o forță nevăzută îi smulse draperia dintre degete. Indiferent cum se întâmplase acest lucru, de-acum hubloul era din nou acoperit. Fata încercă să ridice încă o dată perdeaua, dar greutatea acesteia îi păru ca de plumb. Fie obosise ea peste măsură, fie avea de-a face cu efectele magiei negre.

Apoi, lumânările pe care le stinsese au început să se reaprindă una câte una. Cum de era posibil așa ceva? Grace înlemni și privi uimită cum cabina se

umplea de lumină. Alergă spre ușă și, îndată ce atinse cu degetele bulbul yalei, auzi încuietoarea broaștei închizându-se zăngănind. Când răsuci mânerul, era deja prea târziu. Rămăsese încă o dată încuiată în cabină. Cine să fi făcut asta? Nu putea fi Lorcan, căci n-ar fi avut cum să se miște atât de repede.

Întorcându-se spre pat, privirea îi poposi asupra unei farfurioare și a unei cești așezate pe noptieră. Aburii ce se ridicau în mici spirale păreau să dorească să accentueze faptul că ceșcuța fusese adusă cu aceeași rapiditate și la fel de misterios ca și bolul cu supă.

Temătoare și uimită, Grace se apropie de ceșcuță și inspiră amețită aroma copleșitoare a ciocolatei calde, amestecată cu nucșoară și coji de portocale. Mirosul băuturii îi stârni o foame chinuitoare — o foame de care nu avusese habar cu câteva momente în urmă.

Cu cât ședea mai mult pe această corabie și cu cât afla mai multe despre ea, cu atât înțelegea mai puțin.

— Bea ciocolata caldă, se auzi un glas calm — o șoaptă ce-i răsună clar în minte:

— Bea.

Auzise mai devreme acest glas și știa bine cui aparținea: căpitanului.

Capitolul 12

Un mod blând de a muri

Micul dejun pe corabia de pirați semăna cu un haos organizat. Când Bart intră cu Connor în sala de mese, cantina era plină până la refuz.

— Amice, ocupă repede locurile alea, fiindcă vor dispărea cât ai zice pește.

Connor izbuti să se strecoare printre pirați și să prindă două locuri pe o banchetă din lemn. Imediat ce se așeză, își întinse un braț și păstră un loc și pentru Bart. Bărbații din fața lui își ridicară privirile.

— Nu te-am mai văzut pe aici, spuse unul din ei, a cărui gură căscată îi dezvălui băiatului o cavitate bucală pustie ca un deșert, întreruptă ici și colo de cioturile maro ale câtorva dinți și resturi de mâncare.

— Trebuie să fie puștiul pe care l-a pescuit din ape domnișoara Li, zise un pirat din dreptul lui, aplecându-se să-l vadă mai bine.

Connor încuviință dând din cap și încercă să nu bage de seamă respirația urât mirositoare a bărbatului.

— Am naufragiat. Cheng Li m-a salvat.

— Chiar așa? Și acum ce-ai de gând, vrei cumva să devii pirat? întrebă bărbatul din fața lui, chinuindu-se să molfăie între gingii o bucată de pâine.

— Posibil, răspunse Connor.

— Ai curaj să faci așa ceva? întrebă celălalt pirat, holbându-se atent la el. Ca să devii pirat îți trebuie bărbăție, nu glumă.

— Chiar așa, trebuie să fii foarte curajos, răsună glasul știrbului. Uite, Pârțâilă al nostru știe totul despre curaj. Și când spun totul, vorbesc cât se poate de serios — ia fii atent!

Spunând acestea, știrbul își înghionti colegul direct în burdihan, după care nu-și mai putu reține un hohot de râs și, schimonosindu-și chipul hidos, îl împroșcă pe Connor cu o serie de firimituri de pâine nemestecate — moment în care Pârțâilă chicoti nazal și scoase o rafală de trei vânturi puternice.

Din fericire, în acel moment apăru și Bart la masă, cărând două farfurii încărcate cu mâncare. Făcându-și loc pe bancă, se așeză în dreptul lui Connor și trânti farfuriile pe masă.

— Văd că ai făcut deja cunoștință cu Jack știrbul și cu Pârțâilă, spuse Bart, adăugând ca pentru sine: Doi

dintre cei mai inutili pirați pe care i-ai putea întâlni vreodată.

Zâmbind, Connor privi spre farfuria ce părea să geamă de atâta mâncare. Nu cunoștea toate bucatele pe care le avea în față, dar important era că miroseau bine și îi puteau astâmpăra foamea. Găsi prin farfurie câteva bucățele de ouă și un fel de terci, foarte sățios, ce semăna la gust cu păsatul de ovăz, înfulecă o gustoasă halcă prăjită — posibil să fi fost costiță sau carne de pește — și încheie cu o felie mare de pepene.

— Prietene, se vede că ți-a priit.

— Mmm, mai pot primi și altceva? spuse Connor lingându-și buzele.

— Ai fi foarte norocos să reușești, Oliver Twist, răspunse Bart. De ce crezi că am încărcat farfuriile atât de mult? Aici, când dai de mâncare, nu mai stai pe gânduri, ci cauți să iei cât te țin brațele. Bucătăria e pentru moment foarte bine aprovizionată, dar să știi că lucrurile nu stau întotdeauna așa. Hai, ce-ai zice să ne aduci două căni cu ceai? Eu îl vreau doar cu lapte, fără zahăr, adăugă Bart, arătându-i băiatului încotro este tejgheaua cantinei.

Connor se strecură cu abilitate prin mulțimea de pirați ce se înghesuiau printre mese. În îmbulzeală erau pirați de toate soiurile: tineri, bătrâni, slabi,

grași, înalți, mărunți — iar femeile... în același număr ca și bărbații, erau la fel de gălăgioase și îndrăznețe ca și perechile lor masculine.

Într-un final, observă fereastra ce dădea în bucătărie și se avântă într-acolo. Un tânăr cu chip rotund, de culoarea sfeclei și plin de acnee, îi strigă:

— Zi!

— Ăă... două ceaiuri, vă rog.

Înainte să apuce să termine comanda, Connor se trezi în mâini cu două căni mari din email, pline cu ceai fierbinte.

— Avansează, băiete! strigă un pirat din spate, fiind cât pe ce să-i spargă unul din timpane.

În încăpere, activitatea era în toi. În timp ce-și croi drum înapoi la masă, Connor trecu pe lângă mai mulți pirați care făceau skandenberg printre farfuriile goale de pe mese, în vreme ce unii își învârteau primele țigări ale zilei, iar alții se prinseseră în jocuri scurte de cărți, înainte să se apuce de treburile istovitoare de peste zi.

Jack știrbul și colegul său scabros trecură pe lângă băiat în drumul lor spre ieșirea din cantină.

— Distracție plăcută, căpitane Vitejilă! rânji Jack.

Connor se încruntă și grăbi pasul când Pârțâilă lansă zgomotos o nouă rafală — gest care îl făcu pe Connor să se simtă nespus de bucuros că împărtășea cabina cu Bart.

Când nu mai avea mult până la masă, simți pe umăr atingerea unei palme și, întorcându-se, dădu nas în nas cu Cheng Li.

Inima începu să-i bată puternic. Cheng Li era ultima persoană pe care ar fi vrut s-o întâlnească.

— Trebuie să discut cu tine, îi zise ea. Să mergem afară.

Connor privi spre Bart, care tocmai ce se ridică și porni spre ei.

— Vreau să vorbesc cu băiatul între patru ochi, spuse Cheng Li. Lasă ceaiurile aici.

Cu toate că era o dimineață însorită, pe punte bătea un vânt foarte puternic, iar vuietul pânzelor era aproape asurzitor. Câțiva pirați își începuseră deja lucrul: unii peticeau vele, alții curățau tunurile, iar un matelot se cățăra pe catarg, pentru a-și începe serviciul de gardă pe gabie. Cheng Li l-a condus pe Connor într-un loc adăpostit la pupă, unde era mai liniște și erau complet singuri.

— Vreau să-mi cer scuze, îi spuse ea.

Connor nu-și crezu urechilor. Era ultimul lucru pe care s-ar fi așteptat să-l audă de la ea.

— Ieri ai avut o zi cumplită și mă tem că nu m-am comportat cu blândețe față de sentimentele tale, așa cum s-ar fi cuvenit s-o fac.

— Mulțumesc, răspunse el, neștiind ce să spună altceva.

Cheng Li îl privi destul de ciudat și băiatul își dădu seama că tânăra încerca de fapt să-i zâmbească. Părea însă un efort chinuitor pentru mușchii faciali ai fetei, așa că, în cele din urmă, tânăra renunță.

— Cum te simți astăzi?

— Mai binișor, îi zise Connor, simțindu-se de fapt mult mai bine decât binișor.

Somnul de peste noapte și mâncarea îl revigoraseră și încă resimțea strania senzație de calm ce apăruse de nicăieri și îl năpădise cu o seară în urmă.

— Se pare că nici sforăiturile lui Bartolomeu nu te-au împiedicat să dormi, spuse ea.

Chiar dacă nu izbuti să-i zâmbească, ochii fetei scânteiară puțin.

— Nu în totalitate, chicoti Connor.

— Așadar, azi începe noua ta viață de pirat.

Băiatul o aprobă din cap.

— Ai idee la ce să te aștepți?

— Nu chiar, răspunse el, aruncând o privire spre punte și observând că ieșise din cantină un nou grup de pirați, care, la fel ca și camarazii lor, se pregăteau să-și înceapă munca. Cu toate că erau foarte multe lucruri de făcut, fiecare pirat părea să-și știe bine locul.

— E un moment prielnic să ni te alături, spuse Cheng Li, în special pentru tine, care ai nevoie de o... schimbare. Pirateria este în plină transformare, Connor. Forța noastră crește pe zi ce trece. Dacă muncești din greu și înveți repede, s-ar putea să înceapă să-ți placă viața de pirat. Eu te pot învăța foarte multe lucruri.

Connor își aminti ce-i spusese Bart în legătură cu pregătirea tinerei la Academia de Pirați și văzu clar că fata era ambițioasă și pe deplin dedicată îndeletnicirii sale. Se simți flatat să audă din partea ei că are potențial, dar și oarecum vinovat pentru faptul că nu era absolut deloc interesat să devină pirat. Ea însă nu trebuia să afle acest lucru și nici Bart, căpitanul Wrathe sau ceilalți membri ai echipajului. Singurul lui țel era să o găsească pe Grace — să găsească vasul în a cărui existență nu credea nimeni, dar pe care îl văzuse la fel de limpede cum o vedea în acele momente pe domnișoara Li.

— M-am mai gândit la ce ne-ai spus, îi zise ea, recăpătându-și în glas tonul seriozității. Noaptea trecută, am reflectat la povestea ta înainte de culcare.

Din nou, băiatului nu-i veni să-și creadă urechilor.

— M-am gândit la balada ta și la tot ce ne-ai spus despre vasul pe care l-ai văzut înainte să te salvez.

— Și... chiar mă crezi?

— Nu m-am îndoit o clipă de faptul că ai fost convins că ai văzut-o. Ce mă nedumirește este posibilitatea existenței unei asemenea corăbii.

— Dar vasul chiar există.

Cheng Li clătină din cap:

— Connor, nu ai nicio dovadă în acest sens.

— Balada...

— Asta nu este o dovadă. Un cântec nu te poate ajuta să-ți găsești sora.

— Noaptea trecută, cu puțin înainte să adorm, mi-a apărut o imagine a surorii mele și am văzut-o dormind teafără pe corabia misterioasă de care spuneam.

Connor zâmbi la această amintire. Imaginea fusese atât de vie, încât băiatul aproape simțise moliciunea pernei pe care dormea Grace.

— Splendid, spuse Cheng Li. Așadar, avem acum o viziune, un vis și un cântec vechi. Serios vorbind, toate astea nu înseamnă pentru mine mai mult decât un cuțitaș de tăiat hârtie. Am nevoie de dovezi concrete, iar tu îmi oferi numai fantezii și imaginații.

Connor se încruntă. Oare îl credea sau nu?

— Încerc să-ți spun tot ce știu, răspunse el.

— Cel mai bine este să lăsăm lucrurile așa cum sunt și să nu-ți faci speranțe prea mari, îi zise

categorică. Căpitanul Wrathe m-ar ocărî amarnic să afle că am purtat această conversație...

— Nu-i voi spune nimic, o asigură Connor, hotărât să nu-i piardă loialitatea — și așa fragilă.

Cheng Li privi spre orizont:

— Ar putea oare exista o asemenea corabie?

Connor zâmbi. Știa bine, simțea în adâncul inimii că aceasta exista cu adevărat. Vasul vampiraților naviga undeva în larg și Grace era la bordul navei. Pentru Connor, aceasta nu mai era o incertitudine și, indiferent cât ar fi vociferat Cheng Li, își dădu seama că fata credea — își dorea să creadă — și ea în această poveste. Connor reușise să-și facă un aliat.

— Dar, adăugă ea, există un amănunt important, pe care l-am trecut cu vederea.

Connor se întoarse spre ea.

— Să presupunem pentru moment — atât și nimic mai mult — că vasul vampiraților există cu adevărat și să admitem că sora ta este la bordul corabiei...

— Da, ascult, spuse Connor, nerăbdător să audă continuarea.

— Nu mi-e deloc ușor să-ți spun asta, dar... dacă vasul despre care vorbești aparține demonilor — sau vampiraților, după cum le spui —, ce crezi că vor avea de gând cu sora ta?

Nu s-ar fi simțit mai rău nici dacă i-ar fi străpuns inima cu un țurțure. Răspunsul, oricât ar fi fost de crud, conținea un adevăr de care Connor nu putea să nu țină seama. Cât fusese de naiv, să se agațe cu disperare de ideea că sora lui fusese salvată de vasul vampiraților. Chiar dacă Grace ajunsese la bordul corabiei, salvarea fetei nu putea fi considerată o salvare. Cu toate că era posibil să mai fie în viață în această dimineață, zilele îi erau numărate. Cheng Li îi spusese cu o zi în urmă că înecul este un mod blând de a muri. În schimb, moartea în mâinile vampiraților nu putea fi deloc una liniștită.

Capitolul 13

Oglinda spartă

— De când sunt aici? întrebă Grace imediat ce Lorcan intră în cabină aducând o tavă cu mâncare.

— O zi bună și ție! îi zise el zâmbind.

— De când mă aflu aici? De câte zile?

— Stai să mă gândesc, răspunse Lorcan, așezând platoul pe biroul de vizavi de pat. Ei bine, cred că... de trei zile și trei nopți. Nu, nu, greșesc. Sunt patru zile.

Patru zile și patru nopți. Grace tremură la acest gând. Dacă nu i-ar fi spus Lorcan, singură nu și-ar fi putut da seama — căci pierduse noțiunea timpului încă din momentul în care ajunsese pe corabie. Desigur, nu o ajutase nici faptul că ceasul i se stricase, iar în cabină nu existau ceasornice. Închisă în cameră și stând tot timpul cu draperia trasă, nu

mai văzuse deloc lumina zilei și, în plus, oboseala pe care o simțea mai tot timpul o dezorientase și mai mult.

— M-am gândit că ți-e foame și ți-am adus niște porridge cald.

Îi era într-adevăr foarte foame, dar voia mai întâi să-i pună câteva întrebări, fiindcă tânărul devenise mult prea abil în a-i evita întrebările. De fiecare dată o ademenea să mănânce și, apoi, simțindu-se foarte obosită, își pierdea concentrarea și uita ce dorea să-l întrebe, pentru ca după câteva clipe să închidă ochii și să adoarmă. Când se trezea, tânărul era plecat de mult și Grace își dădea seama că întrebările îi rămâseseră tot fără răspuns. De această dată hotărâse să nu se mai lase păcălită.

— Lorcan, unde este fratele meu?

— Nu știu, Grace, răspunse Lorcan. Știi bine că ți-aș spune, dacă aș ști.

— Dar au trecut patru zile. Vreau să-l văd pe Connor. Trebuie să știu unde se află și dacă este teafăr, răbufni ea, istovită, frustrată, înspăimântată și fiind cât pe ce să izbucnească în plâns.

— Grace, îmi pare rău, sincer îți spun. Dar eu nu am ce răspunsuri să-ți ofer. Doar căpitanul este în măsură să te lămurească.

— Atunci vreau să-l văd pe căpitan, spuse ea foarte hotărâtă. Vrei te rog să mă conduci la el?

— Va trebui mai întâi să-l întreb dacă-mi dă voie. Nu te pot duce în cabina sa fără aprobarea lui.

— De ce nu?

— O să discut cu el, Grace.

— Azi? Diseară? întrebă ea, strângându-și tâmplele între degete. Nici măcar nu știu dacă este zi sau noapte!

— Este noapte, Grace, răspunse tânărul, luându-i palmele tremurânde într-ale sale și adăugând cu gingășie: Da, voi vorbi cu el în noaptea asta. Acum, hai, nu vrei să guști puțin din păsatul ăsta, cât mai este cald?

— Va sta cald tot timpul. Așa cum se întâmplă de fiecare dată. La fel ca și lumânările astea, care nu se consumă deloc, îi zise fata, ridicându-se și privind spre una din lămpi. Sunt aici de patru zile și lumânările au stat mereu aprinse, cu excepția unei singure dăți, când le-am stins și s-au aprins imediat la loc. Explică-mi asta, dacă vrei!

Lorcan zâmbi și clătină din cap:

— Ți-am mai spus că vasul nostru nu este unul obișnuit.

— Atunci ce fel de corabie este asta?

Sonoritatea întrebării vibră câteva clipe în cameră, răstimp în care Lorcan privi tăcut spațiul gol dintre ei, de parcă ar fi așteptat să culeagă din aer cuvintele cele mai potrivite.

— Este genul de navă unde fetele obosesc și slăbesc dacă nu mănâncă. Hai, ascultă-mă. Bucătăreasa l-a pregătit în mod special pentru tine și i s-ar frânge inima să vadă că îi duc castronul neatins.

— Dacă-i atât de bun, mănâncă-l tu.

Lorcan dădu din cap:

— Mie nu mi-e foame.

— Bine, bine. Dacă asta te mulțumește, atunci o să-l mănânc.

Grace trecu foarte aproape de Lorcan și se așeză la birou. Pe tavă era un bol alb, plin cu porridge fierbinte. Mâncarea mirosea delicios. De asemenea, pe platou se mai afla o cănuță cu smântână și un castronaș cu zahăr nerafinat. Ca de obicei, lingura era învelită într-un șervet alb, scrobit — și, așa cum se întâmpla de fiecare dată, Grace nu putu rezista tentației pe care mâncarea o exercita asupra ei. Desfăcu șervetul, presără din lingură cristalele maronii de zahăr și le urmări cum se topeau în fierbințeala păsatului de ovăz, transformându-se într-un sirop gros și apetisant. După ce turnă și smântână, își cufundă lingura în castron și începu să se înfrupte înfometată.

— Gata, acum o să te simți mult mai bine, spuse Lorcan, șezând în continuare pe marginea patului.

Păsatul de ovăz, din câte își amintea, ar fi trebuit s-o facă să se simtă mai energică. Și totuși, la fel ca

toate alimentele pe care le mâncase la bordul navei, și porridge-ul îi dădu aceeași senzație de sațietate și oboseală. Grace se răsuci pe scaun și privi spre Lorcan.

— Îmi pui ceva în mâncare?

— Ce?! râse el.

— M-ai auzit foarte bine. De fiecare dată când mănânc sau beau ceva, mă simt extrem de obosită și dorm apoi ore în șir — sau, cel puțin așa am impresia, căci am pierdut complet noțiunea timpului.

— Grace, zilele trecute ai fost cât pe ce să te înec. Când te-am găsit, de-abia dacă mai răsuflai. Corpul — și mintea, bineînțeles — are nevoie de timp pentru a se reface. Nu te-ai gândit că s-ar putea să ai foarte mare nevoie de somn pentru a te înzdrăveni?

Într-adevăr, argumentele tânărului erau cât se poate de logice. Lorcan Furey avea o abilitate remarcabilă în a-i potoli până și cele mai sumbre temeri și, cu toate că părea capabil să-i ofere răspuns la aproape orice, odată ce pleca de lângă ea — și se trezea singură —, spaimele îi reveneau și mai chinuitoare în minte.

— Acum o să plec, îi zise ridicându-se. Mă duc să-l caut pe căpitan și să-l întreb ce-a mai aflat despre fratele tău. Ai dreptate — trebuie să discuți și tu cu el, fiindcă așa e corect.

Tânărul porni cu pași mari spre ușă.

— Ești sigur că nu pot veni cu tine? Aș face orice să ies puțin din cabina asta.

Lorcan dădu din cap.

— Trebuie să merg singur. Dar să știi că te înțeleg, serios vorbesc. Nici mie nu mi-ar plăcea să stau închis aici — deși este una din cele mai bune cabine de pe vas și printre singurele care au toaletă în cameră, îi zise arătând spre ușa micuței băi. Dar, după cum ți-am mai zis, e spre binele tău să nu ieși afară. Nu voi lipsi mult și, cât timp sunt plecat...

— Da, știu, îl întrerupse fata. Nu trebuie să mă uit pe fereastră...

— Voiam să spun să nu-ți faci griji. Dar, dacă tot ai menționat acest lucru, te rog încă o dată să nu tragi draperia.

Grace consimți tăcută. Lorcan îi zâmbi, ieși pe ușă și o încuie.

Grace se simți din nou foarte obosită — senzație deloc neobișnuită pentru ea. Cu siguranță i se punea ceva în mâncare. Încercă să stingă de câteva ori bețișorul parfumat, dar acesta se reaprindea de fiecare dată și răspândea în cabină un miros îmbătător de vanilie și iasomie. Inițial, apreciase parfumul îmbietor al acestuia, dar acum îl găsea complet dezgustător. Se simțea somnoroasă — din ce în ce mai toropită de somn.

Nu! Trebuia să rămână trează, căci avea de rezolvat o problemă mult prea importantă. Trebuia să stea trează și să-l aștepte pe Lorcan. Căutând ceva care să-i distragă atenția, se uită prin cabină și privirea îi poposi asupra agendelor și peniței de pe birou — moment în care îi veni o idee.

Fata ridică tava cu mâncare de pe tăblia biroului și o așeză pe podea, după care luă un carnețel, îl deschise atentă și se apucă să scrie:

— Ziua a patra — porridge. Lorcan s-a dus să-l întrebe pe căpitan ce-a mai aflat în legătură cu Connor. L-am mai întrebat ce știe despre lumânări și dacă mi se pune ceva în mâncare...

Privi însemnarea și își dădu seama că nu ar fi luat pentru ea o notă prea mare la ora de compunere, dar cel puțin o putea ajuta să nu piardă în totalitate noțiunea timpului.

Deodată, auzind zgomote pe punte — glasuri și pași —, Grace așeză tocul pe birou și porni spre hublou. Întrucât geamul era închis, nu putea auzi vocile decât dacă erau foarte aproape de fereastră sau dacă oamenii strigau. Pentru moment, sunetele erau neclare — ceea ce însemna că marinarii nu se aflau în apropierea ferestrei și avea astfel ocazia să se uite afară.

Nu era prima dată când nu-i asculta avertismentul lui Lorcan — nici a doua și nici a treia oară. Se

obișnuise să tragă foarte puțin perdeaua și să blocheze lumina lumânărilor lipindu-și fața de geamul ferestrei.

Repetă strategia și privi într-o parte și alta, căutând să vadă pe cineva din echipaj. Puntea era însă pustie. Apoi, zări cu coada ochiului un cârd de oameni ce coborau ca un vârtej în jurul unei balustrade. Încercă să le audă glasurile, dar erau prea departe.

— Apropiați-vă, șopti ea și, de parcă vorbele i-ar fi fost vrăjite, oamenii s-au îndepărtat de parapet și au apărut în câmpul ei vizual. Grace își apăsă fața și mai mult de geamul subțire, căutând cu disperare să se asigure că nu răzbate din cabină nici măcar o singură rază de lumină.

Urmărindu-i pe oameni trecând prin fața ei, auzi frânturi de conversații, dar nimic care să-i permită să pună cap la cap o propoziție. Grace tresări și observă că o persoană din mulțime era chiar bărbatul — Sidorio, pe nume — care o fixase cu privirea noaptea trecută, când fusese prinsă că se uita pe fereastră și când Sidorio nu se uitase atât la ea, cât mai ales prin ea. Spre deosebire de acea noapte, când chipul îi era scofâlcit și ochii păreau să azvârle săgeți de foc, acum arăta ca un om absolut normal. Să-și fi imaginat oare acea stranie metamorfoză?

Posibil. Sau, probabil, fusese o închipuire provocată de febră.

Auzind yala descuindu-se, dădu iute drumul perdelei și sări imediat în pat.

Lorcan se strecură înăuntru și răsuci cheia în broască.

— Am discutat cu căpitanul, îi spuse el.

— Mulțumesc, răspunse Grace, simțindu-și inima pulsând frenetic. Ce-a spus? Este și Connor aici?

— Mi-a zis că fratele tău este teafăr, dar nu se află la bordul acestui vas.

— Nu-i aici? Atunci de unde știe că este teafăr?

— Căpitanul știe mai bine.

Frustrarea o copleși din nou:

— Bun, atunci când vine căpitanul să discute cu mine?

— În niciun caz în seara asta, Grace.

— Atunci du-mă la el.

— Nu e momentul potrivit. Grace, căpitanul are multe alte treburi.

Multe alte treburi? Ce putea fi mai important decât asta? Cum de putea fi căpitanul atât de crud, încât să-i ignore rugămintea? Grace simți că-i dau lacrimile.

Lorcan se întoarse, ca și cum ar fi dat să iasă din cabină.

— Nu mă lăsa singură!

— Nu plec nicăieri, îi spuse întorcându-se și zâmbindu-i.

În mâini ținea oglinda pe care Grace o găsise pe scrinul lăcuit din cameră — oglinda căreia îi lipsea sticla argintată.

— Ia asta, îi spuse el.

Grace îl privi întrebătoare.

— Ai încredere. Este un cadou din partea căpitanului.

Un cadou? Un dar dintr-o oglindă spartă? Fetei începea să-i displacă din ce în ce mai mult căpitanul. Sau, să fi dorit oare să facă o glumă proastă?

— Ia-o din mâinile mele, îi spuse Lorcan.

Grace ridică din umeri. Nu vedea niciun rău în a lua un obiect care îi era complet nefolositor. Și totuși, când ridică oglinda ornamentată în dreptul feței, se petrecu ceva ciudat: un norișor începu s-o învăluie dinspre cadrul unde ar fi trebuit să fie sticla oglinzii. Nedumerită, fata își ridică privirea spre Lorcan, dar de-abia îl mai putu zări în ceața ce devenea din clipă în clipă tot mai deasă. Până să apuce să se dumirească, se trezi în mijlocul unui nor alb, dens și cât se poate de ametitor.

Ceața se risipi brusc și Grace se văzu pe puntea exterioară a unui vas, ale cărui scânduri maronii nu semănau nici pe departe cu sângeriul punții pe care

o văzuse zilele trecute. Ridicându-și privirea, la nici un metru în față îl văzu pe Connor.

— Connor! strigă ea, zâmbind toată și zbughind-o spre el.

În timp ce fugea, părea de fapt să se îndepărteze de el — sau, mai degrabă, Connor rămânea la aceeași distanță de ea. Oprindu-se brusc, Grace își dădu seama că, de fapt, nu se mișcase câtuși de puțin.

— Connor, strigă încă o dată Grace, dar băiatul părea să nu o audă.

În acel moment a înțeles: oricât ar fi părut de reală, scena era doar o simplă viziune. Grace îl putea auzi și vedea pe Connor, dar procesul era unidirecțional. Însă nu mai conta, căci era mai bine decât nimic — mult mai bine.

Îl vedea într-adevăr pe Connor și, chiar dacă era îmbrăcat în hainele altcuiva — veșminte ce păreau ale unui corăbier —, băiatul părea fericit. Îl privi cum aleargă spre o bârnă groasă — un catarg —, unde începu să tragă de o funie. Connor înălța un steag. Când privi spre cer, văzu pe stindard un craniu și două oase încrucișate. Connor era pe un vas de pirați!

Deodată, viziunea se încețoșă și Connor dispăru din imagine. Se sfârșise totul mult prea repede!

— Încă puțin, se rugă ea. Te rog, încă puțin.

Însă ceața deveni tot mai deasă în jurul ei și, imediat ce începu să se rărească, Grace se văzu din nou în cabină, ținând strâns în mâini mânerul oglinzii sparte.

Lorcan stătea în fața ei.

— Ei, ia zi, ți-a plăcut cadoul căpitanului?

Simțind o profundă senzație de calm și euforie, Grace dădu din cap:

— Da, foarte mult. Te rog să-i mulțumești din partea mea.

— Firește, spuse Lorcan.

— Spune-i... spune-i că înțeleg.

Lorcan o privi nedumerit:

— Ce anume înțelegi, Grace?

— Totul, răspunse ea zâmbind liniștită. Acum înțeleg totul.

Lorcan se arătă în continuare mirat.

— Nu cred să mai fie nevoie să-ți explic, adăugă ea.

— Eu cred că ar trebui s-o faci, Grace, pentru că n-am nici cea mai vagă idee despre ce vorbești.

Grace clătină din cap, ușor amuzată de mica lor șaradă.

— Lorcan, voiam să spun că am înțeles că sunt *moartă*. Acum mi-e totul foarte clar: m-am înecat în noaptea naufragiului. Tu nu m-ai salvat — adică,

vreau să spun că nu m-ai salvat în sensul convențional al cuvântului. M-ai scos din apă și m-ai adus aici, în acest... în acest loc de așteptare. Dar Connor este în regulă — trăiește. Am văzut clar acest lucru — căpitanul mi-a permis să mă întorc și să-l văd pentru o clipă pe fratele meu. Oh, Lorcan sunt atât de fericită! Cu toate că sunt moartă, mă simt enorm de fericită!

Capitolul 14

Zori de zi

Grace dormise mai profund ca niciodată. Era ciudat că, deși moartă, se simțea ca și cum ar fi fost vie — dar, cel puțin aflase motivul pentru care pierduse aproape complet noțiunea timpului. Tot moartea era probabil responsabilă și pentru oboseala pe care o simțea mai mereu — posibil ca trupul ei fizic să devină prea împovărător pentru ea, ceea ce însemna că, în curând, va veni vremea să-l părăsească.

Deschizându-și ochii, descoperi spre surprinderea ei că Lorcan dormea în cameră, aplecat într-o rână pe scaunul de lângă hublou. Până atunci nu mai dormise niciodată în cabină cu ea. Să fi fost ceva important? se întrebă ea. Urma oare să treacă în altă parte din acest loc de așteptare? Unde va pleca? Probabil se va regăsi dincolo cu tatăl ei, gândi ea emoționată.

Cât să fi fost ceasul? Grace nu-și dădea seama în ce moment al zilei se afla decât dacă arunca o privire pe hublou. Coborî încet din pat, trecu pe lângă Lorcan și se opri în fața perdelei. Trăgând-o cu grijă într-o parte, observă că întunericul se mai rărise — afară nu mai era acea beznă neagră ca tăciunele, ci un văl cenușiu-închis. Se apropiau zorile. Să fi fost însă aceiași zori de zi care îi întâmpinau pe cei vii? Sau erau cu totul altceva? Grace de-abia aștepta să afle. Numai de s-ar trezi Lorcan mai repede, căci avea pentru el un noian de întrebări.

Grace dădu drumul perdelei și, exact în acel moment, vasul balansă puternic pe valuri și fata își pierdu echilibrul și se lovi de Lorcan. Tresărind, tânărul se trezi și o privi panicat.

— Scuză-mă, spuse ea. N-am vrut să te sperii. M-am împiedicat.

— Cât am ațipit? întrebă el.

— Nu știu, răspunse Grace ridicând din umeri. Ți-am mai zis că am pierdut complet noțiunea timpului. Dar îți pot spune că începe să se lumineze.

— Se luminează? întrebă el mai speriat ca oricând.

— Da, uite.

Grace se duse la hublou și trase perdeaua. Dimineața se apropia cu pași repezi și vălul fumuriu

de mai devreme începuse deja să se ridice, lăsând locul rozaliului-închis al răsăritului.

Lorcan își întoarse înspăimântat capul și își acoperi chipul în palme.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Grace. Ce-i cu tine?

— Nu trebuia să adorm. Trebuia să fiu de-acum în altă parte.

— De ce-ai rămas aici peste noapte?

— Îmi făceam griji pentru tine. Păreai să ai friguri, căci tot insistai că ești moartă.

— Dar sunt moartă. Nu am avut deloc febră. De fapt, nici că m-am simțit vreodată mai bine.

— Grace, trebuie să mă asculți. Nu ești moartă.

— Nu?

Dacă ar fi fost moartă, totul ar fi avut sens — altminteri, situația devenea la fel de confuză ca și înainte.

— Cum de n-am auzit Clopotul Zorilor? spuse Lorcan, continuând să-și țină capul între palme.

— N-a bătut niciun clopot. Dacă ar fi sunat, l-aș fi auzit cu siguranță, fiindcă sunt trează dinainte de răsărit.

Lorcan începu să tremure:

— Darcy sună întotdeauna clopotul. Cum de-a putut uita?

— Cine-i Darcy? Și de ce-i atât de important clopotul despre care vorbești? Și, Lorcan — ești absolut sigur că nu sunt moartă?

— Sunt sigur sută la sută, Grace. În primul rând, o fată moartă nu mănâncă porridge, îi zise Lorcan arătându-i spre castronul gol de pe tavă. Trebuie să merg în altă parte, repetă el.

— Atunci, du-te.

Lorcan încremeni locului:

— Nu cred să pot ajunge la timp și... oprindu-se frustrat, lovi puternic cu pumnul în palmă.

Tulburată puțin de acest gest violent, Grace se întoarse din nou spre hublou. Ridicând perdeaua, privi prin geamul nespălat al ferestrei lumina roză a dimineții, ce părea să se deschidă asemeni petalelor unei flori.

— Grace, acoperă hubloul, se auzi glasul răgușit al tânărului.

— De ce?

— Te rog, Grace, trage perdeaua la loc.

Fata dădu drumul draperiei și se întoarse. Comportamentul tânărului era foarte ciudat, mai ales că venea din partea cuiva care, în răstimpul scurt în care îl cunoscuse, se arătase foarte calm și stăpân pe sine. Imediat ce perdeaua acoperi fereastra, Lorcan oftă ușurat și își luă încet palmele de pe chip.

— Voi sta aici, spuse el într-un târziu. Voi sta cu tine. E cel mai bun lucru.

— E foarte drăguț din partea ta, dar nu trebuie să-ți faci griji în privința mea. Nu am deloc febră — sunt doar puțin nedumerită...

— Nu de tine îmi fac griji.

— Atunci ce e? Lorcan, ce se întâmplă?

— Sunt lucruri pe care e mai bine să nu le știi, îi spuse clătinând ușor din cap.

Lorcan tremura vizibil. Grace îl atinse ușor, în semn de alinare și, deodată, îi veni o idee. Știa cum îl putea liniști. Își deschise gura și începu să cânte:

O poveste cu vampiraţi am de povestit,
Străveche, dar adevărată.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
și ai ei de temut mateloți.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
Ce navighează pe albastrul oceanelor...
Și bântuie azuriul mărilor.

Lorcan rămase cu gura căscată.

— Vrei să spui că... Știi? întrebă el aproape în șoaptă.

Grace îl privi nedumerită:

— Ce să știu?

Lorcan nu-i mai răspunse, dar își holbă ochii la ea.

— Este o veche baladă marinărească, pe care tata obișnuia să mi-o cânte mie și lui Connor, așa încât să ne liniștească ori de câte ori ne cuprindea neliniștea.

Grace zâmbi și își continuă cântecul:

Zdrențuite-s pânzele corabiei
Și flutură ca aripile în zbor.
Căpitanul mască poartă,
Să curme spaima tuturor
Și nimeni să nu-i vadă
Chipul palid, ochii cadaverici
Și dinții tăioși ca bezna.
Da, căpitanul mască poartă
Și lumină nici c-a văzut vreodată.

După ce Grace rosti ultimele cuvinte ale versului, au privit amândoi spre hublou și, deodată, fetei îi deveni totul cât se poate de limpede. Cuvintele lui Lorcan de până atunci semănau mai degrabă cu piesele disparate ale unui puzzle, piese ce păreau să fi format de la sine imaginea clară a întregului mozaic.

— Și lumină nici c-a văzut vreodată, repetă ea cuvintele, ducându-se înapoi la hublou și apucând între degete marginile perdelei.

— Nu!

Lorcan se repezi s-o prindă, dar era prea târziu. Când fata apucă strâns colțul draperiei, Lorcan o prinse dintr-o parte și Grace smulse fără să vrea perdeaua din perete. Materialul dezveli hubloul și în cabină licări o fâșie palidă de lumină.

Lorcan îi dădu drumul, acoperindu-și din nou ochii, depărtându-se numaidecât din calea razelor de lumină și refugiindu-se într-un colț al cabinei.

— Acoperă hubloul, se tângui el. Te rog, pune perdeaua înapoi. Grace, acoperă geamul.

Pentru o clipă, Grace se simți atât de șocată încât nu mai putu decât să-l urmărească zbătându-se ca o viespe într-un borcan cu dulceață — o imagine deloc plăcută.

Și totuși, în ciuda ororii acestei înțelegeri, nu suportă să-l vadă pe Lorcan chinuindu-se și ridică perdeaua la geam. Cu toate că-i rupsese găicile în care stătuse atârnată, când o apropie de hublou, reuși să blocheze lumina dimineții.

Lorcan o privi recunoscător.

— Mulțumesc, îi zise iritat.

— Pentru puțin, răspunse Grace, înfășurând marginea perdelei pe după vergeaua de susținere și legând-o apoi la ambele capete. După ce se asigură că acoperise în întregime hubloul, se întoarse spre Lorcan.

— Ei bine, aproape c-am avut dreptate, nu-i așa? Doar că nu eu, ci *tu* ești cel mort.

Lorcan o aprobă tăcut.

— Ar fi bine să rămâi aici până la căderea nopții, Lorcan Furey. Ceea ce înseamnă că ai suficient timp să-mi explici totul.

Chiar dacă părea că ea este cea care deține de-acum controlul, acest lucru era cât se poate de departe de adevăr. Pentru moment, când îl privi pe tânărul din fața ei, pe acel băiat drăguț, care era doar cu câțiva ani mai mare ca ea, nu mai vedea aceeași persoană ca și până atunci. Era prima oară când privea dincolo de albastrul strălucitor al ochilor și de părul său lung și negru. Chiar dacă îi zâmbea gingaș, dispoziția i se putea schimba dintr-o clipă într-alta — și, cine știe ce primejdii pândeau din spatele zâmbetului său suav?

Capitolul 15

Conflictul

Pe măsură ce zilele treceau iute pe corabia piraților, speranțele și temerile lui Connor se înălțau și dispăreau cu frecvența fluxului și refluxului. Ziua, băiatul se agăța de ideea că sora lui era în viață, că fusese salvată pe corabia vampiraților și că — împotriva sorții — reușise să supraviețuiască. În cea mai mare parte a timpului, îndeosebi pe parcursul zilei, se agăța ferm de această convingere — dar când își termina treburile, odată cu lăsarea întunericului, începeau să-l stăpânească cele mai sumbre temeri.

Era greu de crezut că, în urmă cu nici o săptămână, el și Grace locuiau împreună în farul din golf. Cu toate că ar fi făcut orice să poată da timpul înapoi — pentru a o putea avea din nou pe Grace

alături de el —, nu se putea plânge de noua lui viață pe mare. În ciuda tensiunilor dintre căpitanul Wrathe și Cheng Li, atmosfera pe *Diablo* era destul de veselă. Connor se împrietenise deja cu Bart, iar majoritatea piraților se arătau foarte prietenoși cu el, deși era mereu atent să-i evite pe Pârțâilă și pe Jack știrbul.

— Connor, te-aș ruga să visezi mai puțin și să freci mai sârguincios puntea.

Băiatul își ridică privirea și o zări pe Cheng Li trecând iute pe lângă el, în timp ce săbiile identice îi săltau ritmic la spate. Tânăra îl pusese încă o dată să curețe puntea. Inițial se simțise nemulțumit de această sarcină dar, odată ce se apucase de lucru, își dădu seama că nu era deloc o muncă grea. În plus, era plăcut să stea la soare, să facă puțină mișcare și să mai uite de griji.

— Hei, moșmonditule!

Connor zâmbi când îl văzu pe Bart sărind în apropierea lui. Bart avusese de spălat altă porțiune a punții, dar se vedea că își încheiase repede treaba.

— Chiar ești un mocăit, domnule Tempest, îi spuse zâmbindu-i glumeț. Care-i problema, băiețaș? Ți-e cumva șomoiogul prea greu?

— Da, ai nimerit-o, răspunse Connor zâmbind.

Ridicând mopul din găleată, răsuci brusc spre Bart câlții îmbibați cu apă și își surprinse prietenul cu un duș inopinat.

Bart încremeni uimit pentru o clipă și Connor se întrebă dacă nu cumva întrecuse măsura. Bart îl privi aspru și cufundă la rându-i mopul în găleată.

Nemaiavând timp să „reîncarce", Connor întinse coada mopului ca pe o spadă și așteptă mișcarea lui Bart.

Când Bart lovi, Connor își ridică iute spălătorul și pară lovitura. Cozile din lemn s-au izbit puternic și, cu toate c-au împroșcat apa din șomoioage, Connor reuși să scape fără să fie udat.

— Ai talent la luptă, eh? remarcă Bart. Cutlass Cate va fi impresionată!

Bart își retrase mopul și Connor, imediat ce-și cufundă spălătorul în găleată, trecu în ofensivă. Băiatul fandă spre Bart, dar acesta îi blocă atacul și îi ridică mopul deasupra capului, udându-l leoarcă. Odată cu șocul rece, dar reconfortant al apei, Connor își reveni și atacă încă o dată, însă Bart îi pară lovitura și începu să avanseze. Apoi, cei doi au continuat să atace și să pareze în lungul punții, până când au ajuns la marginea vasului. Ieșind în avantaj, Bart îl împinse pe Connor în parmaclâc.

— Amice, de data asta n-am de gând să te arunc peste bord, spuse Bart, licărindu-i în ochi umbra îndârjirii.

Connor oftă și, adunându-și toate puterile, înălță coada mopului și îl îmbrânci pe Bart de lângă el.

Strigând încântat, Bart sări să-i răspundă provocării și, o clipă mai târziu, cei doi au început din nou să se dueleze pe punte. De această dată, Connor preluă inițiativa și îl înghesui pe Bart în ușa unei cabine.

— Ah, acum m-ai prins! recunoscu Bart.

Zâmbind, Connor urmări cum Bart coborî șomoiogul mopului. Se duelaseră în mare viteză pe punte și era mulțumit că avea un scurt răgaz în care să-și tragă sufletul. Imediat ce Connor se relaxă, Bart contraatacă triumfător. Connor își întoarse privirea și-l văzu pe Bart în spatele său, pregătit să lovească.

— Bine, gata, ai învins, zise Connor râzând. Dar vreau să-mi promiți că mă înveți și pe mine această mișcare.

— Bineînțeles, îi spuse Bart cu mândria specifică unui învingător. Puștiule, să știi că te-ai descurcat foarte bine. Ai făcut însă o singură greșeală — puțin mai devreme, când te-ai uitat la mop, în loc să mă privești direct în ochi. Ține minte și privește întotdeauna în ochii adversarului. Sabia te poate amăgi, ochii niciodată.

Spunându-i acestea, zvâcni din mop și-l împroșcă pe Connor cu apa murdară din șomoiog.

De deasupra se auziră câteva aplauze anemice. Clipind în lumina soarelui, Connor îl întrezări prin

apa ce-i înceţoşa ochii pe Molucco Wrathe uşor aplecat deasupra balustradei.

— Foarte bine, băieţi, le strigă el. Un spectacol foarte frumos, nu-i aşa Scrimshaw? Bartolomeu, ce zici, n-ar fi bine ca în următorul nostru raid să ne folosim doar de mături şi de spălătoare?

— Căpitane, dacă nu vă deranjează, eu aş prefera să-mi păstrez totuşi spada.

— Foarte bine, Bartolomeu, îi spuse căpitanul Wrathe. Domnule Tempest, vrei te rog să urci şi să vii în cabina mea? Vreau să discut ceva cu tine.

Imediat ce căpitanul se întoarse şi dispăru înăuntru, Bart îl înghionti pe Connor:

— Haide, mişcă-te! Nu se cade să-l laşi pe căpitan să te aştepte.

Uşa cabinei căpitanului Wrathe era deschisă. Connor ciocăni încet în tocul uşii.

— Intră, domnule Tempest.

Connor îl putea auzi, dar nu-l putea vedea pe căpitanul Wrathe. Cabina, foarte spaţioasă, era plină cu tot felul de obiecte şi îi dădea impresia că intră în camera unui faraon. Lângă un cufăr din care curgeau galbeni şi giuvaiere, se afla o impozantă statuie din marmură, înfăţişând o zeiţă din Antichitate; de câteva scaune vechi erau rezemate

mai multe tablouri — printre care și o pictură ce reprezenta un lan familiar de floarea-soarelui.

Mai departe văzu doi pui de elefanți în mărime naturală, împodobiți cu bijuterii. Pe pereți, deasupra capului, erau o serie de oglinzi ce amplificau vastitatea capturilor. Toate acelea trebuie să fi fost lucruri pe care căpitanul Wrathe le-a adunat în decursul voiajurilor corabiei, sau, probabil, doar la ultima croazieră a vasului. Bunurile vorbeau de la sine despre privilegiul de a fi căpitan pe un vas de pirați.

Când Connor păși în adâncul încăperii, auzi o melodie ciudată, obsesivă. În cele din urmă, privind pe după două vaze chinezești înalte, îl văzu pe Molucco Wrathe șezând pe un morman de perne moi din mătase, asemeni unui sultan în vremurile de odinioară. Lângă el, Scrimshaw se descolăci pe o pernă de un roșu strălucitor și lunecă spre o măsuță joasă, pentru a inspecta îndeaproape o tăviță plină de curmale glazurate cu miere.

— Ți-a luat ceva timp, domnule Tempest, îl întâmpină căpitanul. Hai, așază-te. O să opresc îndată muzica.

Connor se așeză cu picioarele încrucișate pe o pernă mare, aurie.

— Am spus că vreau să opresc muzica, repetă căpitanul, mai răsunător decât înainte.

Căpitanul nu se mișcase din locul în care ședea, ci doar își ridicase glasul. Muzica însă continuă. Connor nu știa dacă ar fi trebuit să acționeze în vreun fel.

— Fir-ar să fie! spuse el, întinzându-se și luând din apropiere o tigaie antică, după care se întoarse și lovi puternic cu fundul tigăii în ceva din spatele lui.

Melodia încetă și, peste o clipă, se auzi un geamăt.

Un bărbat căzu cu fața în perne, scăpând un sitar la picioarele lui Connor.

— Gata, acum e mult mai bine, spuse căpitanul Wrathe. În sfârșit îmi pot auzi gândurile în liniște.

Connor aruncă o privire instrumentistului prăbușit printre perne și observă ușurat că acesta încă respira.

— Acum să trecem la treburile noastre, spuse căpitanul Wrathe mușcând dintr-o curmală și oferindu-i o jumătate lui Scrimshaw. Cum ți se pare viața pe mare?

— Este destul de plăcută, căpitane.

— Cred că te gândești foarte mult la sora și la tatăl tău.

— Da, răspunse Connor.

— Așa și trebuie, băiatul meu. Amintește-ți deseori de ei și acordă-ți răgazul necesar pentru a-i plânge așa cum se cuvine.

Connor dădu din cap și încercă să nu-și trădeze emoțiile. Căpitanul Wrathe părea să fi exclus complet posibilitatea ca sora lui să fie încă în viață și, cel puțin pentru moment, nu avea nici un rost să-l contrazică.

— Domnule Tempest, noi nu-ți vom putea compensa niciodată pierderea suferită, dar, dacă binevoiești să ne accepți în inima ta, atunci am putea deveni noua ta familie. Nu în sensul de a o înlocui pe cea reală — fiindcă nici n-am putea face așa ceva —, ci măcar de a avea grijă de tine și de a te ajuta să-ți faci un rost în lume. Repet: nu ești singur.

Connor se simți mișcat, nu numai de cuvintele căpitanului Wrathe, ci și de sensibilitatea pe care o manifesta față de sentimentele lui.

— Au fost cu toții foarte binevoitori, spuse Connor. Bart, Cutlass Cate, Cheng Li...

Molucco Wrathe se apucă deodată de gât și își bulbucă ochii cât cepele. Să-i fi rămas curmala în gât? Nefiind sigur dacă își mai amintea bine manevra Heimlich, Connor privi în cameră după un pahar cu apă și, în acel moment, căpitanul Wrathe izbucni în râs.

— Nu-ți face griji, dragul meu. Uneori, când aud numele domnișoarei Li, fac un acces de nervi. Curios, nu?

Zâmbind, Connor îl aprobă din cap și își notă în minte să menționeze cât mai rar numele adjunctei căpitanului. Remarcând încă o dată lucrurile îngrămădite în cameră, îi veni foarte ușor să schimbe subiectul.

— Ați strâns toate aceste lucruri în raidurile piratерești?

— Absolutamente, răspunse mândru căpitanul. Majoritatea lucrurilor pe care le vezi aici sunt capturi din atacul de săptămâna trecută, cu o zi sau două înainte să facem cunoștință.

— Toate acestea dintr-un singur raid? întrebă mirat Connor.

— Da, firește. Am avut parte de o incursiune fructuoasă, căci am atacat pe uscat. Primisem de veste că reședința guvernatorului din portul Hazzard era goală și am hotărât să-i facem o mică vizită.

Connor se arătă surprins:

— Eu credeam că pirații atacă doar corăbii.

Căpitanul Wrathe zâmbi radios:

— Unica noastră regulă este că nu avem nicio regulă. Ne bazăm doar pe elementul de surpriză și atacăm întotdeauna pe neașteptate. Un faimos căpitan din zilele de odinioară spunea că viața de pirat este una scurtă, dar plină de bucurii. Ei bine, sunt fericit să-ți spun că viața mea, deși nu a fost

scurtă, mi-a fost plină de satisfacții. Închin pentru asta o cupă cu rom!

Connor zâmbi văzându-l pe Molucco Wrathe sorbind cu poftă din pocal. Căpitanul avea un farmec irezistibil și pirateria părea să-i emane prin fiecare por al corpului.

— O viață scurtă, dar plină de împliniri, m-ai auzit, domnule Tempest? Din nefericire, în lumea piraților au apărut de-acum prea mulți indivizi ursuzi, la fel cum este și domnișoara Li, care a învățat totul din cărți — deși pot spune că tatăl ei a fost un pirat pe cinste, dar și foarte crud. He-he, nespus de nemilos. În fine, unde rămăsesem? Da, în zilele noastre sunt prea mulți pirați care învață despre piraterie din cărți și se ascund în spatele a tot felul de reguli, regulamente și birocrații meschine. Pirateria însă nu are nimic de-a face cu astea, ci se rezumă doar la instincte, noroc și curajul de a înfrunta orice primejdie de dragul camaradului tău. Iar aici, noi suntem cu toții frați de sânge. Asta-i onoarea noastră, înțelegi, băiatul meu? Aceasta-i onoarea piraților. Și, în plus, de ce să fii încruntat și ursuz când aduci prada în căminul tău? Astea-s doar niște simple lucruri, îi spuse arătând cu brațul în cabină. Picturi drăguțe, statuete, elefanți poleiți în aur și câte și mai câte. Sunt doar niște obiecte banale, care săptămâna

trecută au aparținut guvernatorului, iar acum sunt ale mele. Punct.

— Uite-un diamant pentru gândurile tale, continuă căpitanul Wrathe, zâmbind și scoțând un giuvaier dintr-o casetă deschisă. Ah, stai că ăsta-i bun, așa că o să-l păstrez pentru mine, adăugă el, după ce îl încercă ușor între dinți.

— Căpitane, voiam să spun că vă sunt foarte recunoscător... pentru tot, îi zise Connor cât se poate de sincer.

— N-ai pentru ce, domnule Tempest. Aici suntem cu toții o familie. Te rog, ia o curmală. Sunt preferatele lui Scrimshaw și le cumpărăm la butoi — deși trebuie să ocolim pentru ele tot promontoriul. Dar ce nu facem noi pentru fericirea micuțului...

Căpitanul zâmbi și își frecă nasul de botul preaiubitei lui reptile. Cu toate că începuse să-l placă din ce în ce mai mult pe căpitan, Connor nu putea să-l sufere pe Scrimshaw.

Când își întinse brațul și luă o curmală, Connor ar fi putut jura că Scrimshaw îl fixă iritat cu privirea. Băiatul mâncă oarecum stânjenit curmala.

— Ce părere ai despre aceste vaze, domnule Tempest? Nu-i așa că sunt frumoase?

— Sunt și foarte mari, răspunse Connor.

— Sunt un cadou — o ofertă de pace, dacă vrei — din partea guvernatorului.

— Guvernatorul de la care ați furat?

— Bineînțeles, scumpul meu. Mi le-a trimis chiar azi-dimineață. Este un gest prin care îmi arată că nu-mi poartă ranchiună.

— Nu-i totuși cam ciudat?

Imediat ce-și termină întrebarea, Connor auzi un dangăt puternic. Băiatul își ridică privirea și încercă să descopere direcția din care răsunase zgomotul. Inițial avu impresia că este clopotul corabiei. Să fi fost o chemare la arme? Căpitanul Wrathe se arătă însă la fel de surprins. Era limpede că nici el nu se așteptase să-l audă. Sunetul se auzi din nou — și mai puternic.

Bătăile continuau ritmic, din ce în ce mai puternic și, odată ce le-au auzit repetându-se, cei doi și-au dat numaidecât seama că nu putea fi sunetul unui clopot și nici ticăitul unui ceasornic. Sunetul părea să vină chiar din fața lor — cu toate că acest lucru era puțin probabil, fiindcă nu aveau în față decât cele două mari vaze chinezești.

Connor se uită atent la desenele de pe vaze, imagini ce reprezentau câte o pagodă pe malul șerpuit al unui râu, lângă o salcie înaltă și... deodată, chiar sub ochii săi, vazele s-au spart, desenele au dispărut și porțelanul vaselor s-a sfărâmat în zeci de cioburi — moment în care din fiecare vază sări câte

un individ înarmat, îmbrăcat în negru din cap și până în picioare.

— Ce-i asta? strigă Molucco Wrathe în clipa când cei doi intruși s-au năpustit spre el — unul înarmat cu un pumnal, iar celălalt cu o sabie.

Capitolul 16

Atacul

— Cine naiba sunteți? Și ce căutați aici? întrebă căpitanul Wrathe.

Chiar dacă era speriat — și avea toate motivele să fie —, căpitanul își masca foarte bine emoțiile. Connor era însă convins că Molucco Wrathe nu se afla la prima confruntare cu moartea.

Fără să-i răspundă, cei doi indivizi mascați s-au apropiat și au început să se perinde prin fața lor ca două muște uriașe.

Când individul cu pumnal își întoarse capul spre camaradul său, purtătorul sabiei consimți tăcut și, mișcându-se cu agilitate, îi ținu pe căpitan și pe Connor în raza tăișului oțelului. Inima băiatului începu să bată tot mai puternic. Dacă în lupta cu Bart de mai devreme avusese parte de lecția cu numărul unu, trecuse de această dată la lecția

numărul doi — situație în care își dădu seama că existau toate șansele să nu mai apuce să pună în practică și lecția cu numărul trei.

Celălalt atacator se apropie de Connor și îl pipăi iute cu latul pumnalului pe șolduri — gest care îi dădu de înțeles că se asigura să nu aibă cumva o armă ascunsă. Odată ce s-a convins că băiatul era neînarmat, bărbatul trecu la căpitanul Wrathe, ale cărui teci argintii nu puteau rămâne neobservate. Pregătit să riposteze, căpitanul avea deja o mână pe unul din mânere, dar părea să fi fost mult prea lent pentru atacatori. Printr-o mișcare cât se poate de precisă, bărbatul îi tăie de la brâu legăturile tocurilor și tecile săbiilor au zornăit zgomotoase pe podea, ratându-l cu puțin pe Scrimshaw, care se strecură iute sub masă.

În clipa următoare, atacatorul scoase de la brâu o panglică neagră, pe care i-o azvârli lui Connor și îi făcu din cap semn spre căpitan. Era limpede că dorea ca băiatul să-l lege pe căpitanul Wrathe cu fâșia pe care tocmai i-o aruncase.

Privind scurt spre căpitan, Connor se gândi că acesta ar fi trebuit deja să știe cum să reacționeze, având în vedere experiența sa într-ale pirateriei.

Și totuși, căpitanul Wrathe își puse de bunăvoie mâinile la spate și îi spusе simplu:

— Băiete, fă-le ce-ți cer, căci nu-i deloc înțelept să argumentezi în fața tăișului sabiei.

Să fi avut căpitanul Wrathe un plan? Cum l-ar putea ajuta Connor? Să încerce să nu-i lege prea strâns încheieturile? Molucco Wrathe nu-i dădu însă niciun indiciu, iar atacatorul se afla mult prea aproape pentru a-l vedea cât de bine leagă nodurile panglicii. Connor înfășură resemnat fâșia peste încheieturile căpitanului. După ce termină, atacatorul îndreptă spre el vârful pumnalului și Connor se dădu ascultător în spate, iar agresorul inspectă atent nodul. Bărbatul se arătă mulțumit.

Întorcându-se, trecu vârful pumnalului peste mormanul de perne din fața lor și un nor de fulgi se ridică în aer imediat ce tăișul spintecă fețele pernelor.

În timp ce fulgii pluteau deasupra lor, Connor strănută și făcu o jumătate de pas în spate. Când se echilibră, băiatul simți că-l înghiontește ceva în șale. Era coada tigăii cu care căpitanul îl lovise mai devreme pe cântărețul la sitar. Lăsând mânerul să-l împungă ușor în golul șirei spinării, Connor se întrebă ce șanse ar avea să pună mâna pe tigaie.

Atacatorul luă de jos tocurile săbiilor căpitanului, își bagă una în inelul curelei, iar pe cealaltă o scoase din teacă și i-o aruncă prietenului său. Prinzând-o cu

dibăcie, complicele acestuia îi amenința de-acum cu două săbii.

În timp ce fulgii se așterneau ca un strat de nea peste perne și pe masă, atacatorul cu pumnal începu să cotrobăie prin celelalte părți ale cabinei și Connor își dădu seama că spintecarea pernelor nu fusese un simplu act de vandalism. Agresorul părea să caute ceva.

Cu toate că mâinile nu-i erau legate, Connor era totuși la fel de neputincios ca și căpitanul Wrathe, căci nu putea face o mișcare în fața celor două săbii ce-l amenințau îndeaproape. Băiatul își aminti sfatul lui Bart: *Privește întotdeauna în ochii adversarului. Sabia te poate amăgi, ochii niciodată.* Connor își ridică privirea dinspre vârfurile feroce ale săbiilor și se uită în ochii căprui-închis ai adversarului. Privind dincolo de culoarea irisurilor, spre surprinderea lui, observă un licăr al fricii.

Atent să nu stârnească o reacție violentă din partea acestuia, Connor își coborî privirea. Era oare posibil ca atacatorul, deși înarmat cu două săbii ucigătoare, să fi fost copleșit de teamă? Era speriat de ce s-ar putea întâmpla? Să fi fost prea speriat ca să-și folosească armele? Mânerul tigăii îl înghiontea în continuare în spate și Connor începu să se gândească la un plan. De-acum nu mai trebuia decât să aștepte momentul potrivit.

Între timp, celălalt atacator continua să facă o dezordine cumplită în cabină. Comorile pe care Connor le văzuse mai devreme erau zdrobite de podea — picturile erau sfâșiate, scaunele sfărâmate cu brutalitate. Nici nu dorea să-și imagineze stricăciunile provocate de agresor.

Pe tot parcursul acestui tărăboi, nici Connor, nici căpitanul Wrathe și nici agresorul din fața lor n-au schițat o mișcare. Păreau să fi încremenit învăluiți într-un fragil balon de tăcere și liniște.

Un paravan frumos ornat, cu panouri din oglinzi, se sfărâmă de podea și împrăștie pe jos un val de cioburi. Connor se temu încă o dată pentru siguranța lui Scrimshaw, dar băiatul avea de-acum griji mult mai importante, căci vandalul tocmai reapăruse în raza lor vizuală. Pășind peste stratul de cioburi, bărbatul se apropie de statuia din marmură a zeiței. În timp ce ochii negri îi scânteiau puternic, agresorul își ridică pumnalul la gâtul statuii. Să fi vrut oare să le dea un avertisment? Connor nu remarcă în ochii bărbatului nici cea mai mică urmă de frică sau șovăială. Când îi urmări mișcarea de spintecare a gâtului statuii, Connor tresări.

Imediat ce tăișul atinse marmura, se petrecu un lucru ciudat: de sub lamă începu să curgă o șuviță roșie. Connor se înfioră și mai mult când bruta continuă cu ochii bulbucați să taie grumazul statuii

cu pumnalul. Ce urmărea? Ce secrete se ascundeau sub învelișul din marmură al statuii?

Agresorul cu pumnal nu mai pierdu timpul să afle și, înfigându-și adânc pumnalul în deschizătură, reuși să desprindă capul statuii. Imediat ce capul căzu și se sfărâmă pe podea, din statuia decapitată țâșni o mică arteziană roșie, ale cărei șuvițe au început să se prelingă la picioarele bărbatului. Statuia părea să fi fost plină cu rubine.

De-acum era limpede ce căuta atacatorul. Luând de la brâu o pungă neagră, bărbatul își strecură pumnalul la cingătoare și începu să îndese rubinele în pungă.

Când camaradul acestuia privi scurt peste umăr, să vadă mai bine, Connor, fără să-l piardă o clipă din ochi, își trecu încet și precaut mâna la spate, spre mânerul tigăii.

Cu coada ochiului îl zări pe Scrimshaw strecurându-se pe sub masă și furișându-se în direcția atacatorilor. Ce intenționa să facă?

Răspunsul îi veni o clipă mai târziu, când îl văzu pe Scrimshaw încolăcindu-se pe piciorul agresorului cu săbii. Observând apariția spaimei în ochii bărbatului, Connor nu mai pierdu vremea și apucă strâns în pumn mânerul tigăii.

Văzând șarpele încolăcindu-i-se pe gleznă, atacatorul strigă speriat. Deși estompat de masca pe

care o purta pe față, strigătul îi atrase imediat atenția camaradului său, care se întoarse ținând în palme o grămadă de rubine, al căror roșu sclipitor i se reflecta puternic în luciul negru al ochilor.

Connor luă tigaia și, scoțând un strigăt de luptă, o azvârli direct în capul agresorului. Fundul de metal al tigăii îl pocni zdravăn în țeastă și bărbatul se prăbuși inconștient pe o grămăjoară de rubine.

Între timp, complicele acestuia se chinuia să-l îndepărteze pe Scrimshaw cu vârful sabiei.

— Nu! se auzi și strigătul căpitanului. Lasă-l pe Scrimshaw în pace!

Connor scoase pumnalul de la cingătoarea agresorului prăbușit la podea și înșfăcă totodată teaca sabiei căpitanului Wrathe. Nemaiavând timp s-o tragă din teacă, se mulțumi s-o vâre pe sub curea.

Agresorul cu săbii încerca cu disperare să se descotorosească de Scrimshaw. Spaima îi bulbucase ochii cât cepele și îl făcuse să-și piardă complet concentrarea — ceea ce i-a permis lui Connor să-i zboare foarte ușor cu pumnalul una din săbii.

Mișcarea băiatului însă părea să-l fi trezit brusc la realitate și, oricât ar fi fost de înspăimântat de șarpele ce i se încolăcea tot mai tare pe picior, bărbatul se întoarse cu cealaltă sabie spre Connor. Cu toate că nu mai avea timp să scoată din teacă

sabia căpitanului Wrathe, Connor era totuși mulțumit că se putea apăra cu pumnalul.

Privind în ochii potențialului asasin, băiatul își dădu seama că, în ciuda atitudinii înverșunate a adversarului, bărbatul arăta în continuare copleșit de frică. Connor șovăi pentru o clipă, căci nu dorea să-i pericliteze viața șarpelui. Dacă oponentul său se prăbușea, existau toate șansele să-l zdrobească pe sărmanul Scrimshaw. Deși se simțea ciudat să lupte alături de o reptilă, Connor hotărî să continue atacul. Scrimshaw se oferise cu mare curaj să-i salveze viața căpitanului, iar băiatului nu-i mai rămânea acum decât să ducă această sarcină la bun sfârșit.

Connor ridică pumnalul și îl vântură prin aer, pentru a-i evalua greutatea, dar și viteza cu care îl putea mișca.

Agresorul lovi necruțător, însă Connor îi pară curajos lovitura și lamele s-au izbit puternic. Cu toate că sabia era mai masivă, Connor strânsese mult mai ferm mânerul pumnalului și sabia tremură zdravăn în mâna adversarului. Retrăgându-și iute pumnalul, Connor îl răsuci iute în lungul lamei și-i zbură oponentului sabia din mână. Băiatul făcu un salt în față și o înhăță triumfător. Avea de-acum sabia în mâna dreaptă și pumnalul în cea stângă.

Aplecându-se după cealaltă sabie, atacatorul nu mai apucă să-l vadă pe măruntul muzicant ce se

ridică în spatele lui și-l imobiliză iute, înconjurându-i brațele și mijlocul cu una din corzile sitarului.

Scrimshaw se descolăci de pe glezna bărbatului și șerpui pe podeaua acoperită de fulgi, spre stăpânul său.

— Băieți, v-ați descurcat excelent, spuse căpitanul Wrathe, în timp ce Connor îi elibera mâinile.

Molucco Wrathe îl luă pe Scrimshaw într-o mână și în cealaltă ridică sabia.

— Ați format una din cele mai bune echipe din câte am văzut vreodată. V-ați descurcat admirabil.

Capitolul 17

Vampirul

Grace își simțea inima bătând nebunește. Stând lângă hublou, își ținea strâns degetele pe marginea draperiei, în vreme ce Lorcan ședea în scaunul din cealaltă parte a cabinei. Cei doi ajunseseră la un compromis echitabil. Tânărul jurase că nu o atacă, dar, din moment ce-i aflase secretul, cum ar fi putut fi sigură că se ține de cuvânt? Câtă vreme stătea în apropierea perdelei se simțea cât de cât în siguranță. Dacă băiatul s-ar fi mișcat spre ea, era hotărâtă să tragă draperia și să-l oblige să se retragă.

Se simțea ciudat să gândească despre el în acest mod, mai ales că tânărul nu arăta nici pe departe ca un monstru. Îi era aliat și, în definitiv, era persoana care îi salvase viața. Să fi intenționat cu adevărat să-i facă rău? Ar putea fi într-adevăr un... un... Grace nu putu rosti cuvântul nici măcar în minte.

— Câți ani ai? întrebă ea.

— Șaptesprezece, răspunse el. Credeam că știi deja acest lucru.

— Voiam să întreb în ce an te-ai născut.

— Ah, îi zâmbi el, dând din cap fără să-i răspundă.

— În ce an, Lorcan? Vreau să știu.

— În 1803.

— Așadar, ai șapte sute nouă ani.

— Nu-i corect să privești așa, Grace. Mi-e greu să-ți explic, dar eu am doar șaptesprezece ani. Asta-i vârsta când am trecut de cealaltă parte — și voi rămâne veșnic la această vârstă.

— Dar ai cutreierat pământul și ai navigat pe mări și pe oceane timp de șapte secole.

— Timpul curge diferit în lumea noastră, îi zise Lorcan încet. Deși, drept să-ți spun, am cam uitat cum era înainte.

— Ți-ai uitat viața?

Lorcan clătină din cap.

— Nici pe departe. Îmi amintesc destul de bine de viața mea. N-am uitat o clipă perioada în care am trăit în Dublin și tot ce mi s-a întâmplat acolo. Îmi aduc aminte cum s-a sfârșit totul, dar acum mi se pare o poveste pe care mi-a repetat-o cineva de prea multe ori. Știu totul în detaliu, dar nu-mi mai amintesc cum era să fii viu.

Grace îl privi tăcută pe tânărul din fața ei, un băiat care era cu doar patru ani mai mare ca ea, după un etalon de măsură — iar după un altul, îi despărțeau vieți întregi. Era ceva greu de înțeles.

— Când treci de cealaltă parte, îi explică el, îți pierzi ritmul și obiceiurile vechii vieți. Vorbesc, merg și muncesc la fel ca și înainte; pot fi de ajutor la cârmuirea unei corăbii faine, cum este și aceasta — dar nu mai pot simți aceleași lucruri ca și tine. Mi-e greu să-ți descriu, Grace. Ce n-aș da să simt măcar pentru un moment ce simți tu. Până și durerea ta mi-ar plăcea mai mult decât această amorțeală.

Grace se încruntă. Ce cunoștea el despre durerea ei? Iar dacă avea cu adevărat de gând să facă schimb de locuri cu ea, ei bine, era pregătită să-i răspundă pe măsură.

Furia i se dizolvă însă imediat ce remarcă o expresie ciudată pe chipul lui Lorcan. Pentru o clipă, băiatul nu mai semăna deloc cu tânărul pe care îl știa. Ochii îi erau la fel de goi ca ai unei statui, nările i se umflaseră și, când i se deschise gura, observă că unul dintre dinți căpătase o ascuțime neobișnuită. Grace se cutremură. Lorcan începea să semene tot mai mult cu celălalt marinar — Sidorio. În acel moment a înțeles: pe vas mai erau și alții ca el — mulți alții.

Lorcan clătină ușor din cap și trăsăturile i-au revenit imediat la normal. Apoi, băiatul o privi ca și cum nu s-ar fi întâmplat nimic. Unde să fi dispărut în acel ciudat moment de mai devreme? Grace nu îndrăzni să-l întrebe.

— N-ar trebui să-ți spun aceste lucruri, îi zise Lorcan.

— De ce, ai putea fi pedepsit? Ce ți-ar putea face căpitanul?

— Căpitanul e un om corect, răspunse Lorcan. Nu sunt de mult timp pe acest vas și nu-l cunosc prea bine. Chiar dacă nu este o persoană pe care ajungi s-o cunoști îndeaproape, ne tratează pe toți corect. Are o concepție aparte. De când am trecut de cealaltă parte, am ajuns prin locuri îngrozitoare, în locuri ale întunericului, pe care sper să nu le vezi vreodată. Acum sunt însă în siguranță. Corabia asta este adăpostul meu.

— Dar eu? Sunt în siguranță?

Cuvintele i-au ieșit pe gură înainte să apuce să le controleze.

— De mine nu ai pentru ce să te temi. Da, Grace, ești în siguranță. Am jurat înainte și îți jur și acum: nu-ți voi face absolut niciun rău.

Voia să-l creadă și era aproape convinsă că putea avea încredere în el. Dar, cu toate acestea, fata continuă să țină strâns un colț al perdelei între degete.

— Dar de ceilalți sunt în siguranță?

Lorcan nu o privi, ci își băgă o mână în buzunar și scoase o cheie din aur, prinsă într-un lănțișor lung. Băiatul lăsă lanțul să penduleze într-o parte și alta, de parcă ar fi vrut s-o hipnotizeze.

— De ce crezi că ai stat încuiată în cabina alăturată camerei căpitanului?

Grace nu știu ce să-i răspundă. Privind cheia balansându-se într-o parte și alta, se întrebă ce șanse ar fi avut s-o înșface și să fugă. Dacă ar fi tras perdeaua, tânărul ar fi scăpat-o cu siguranță din mâini și ar fi avut astfel suficient răgaz...

— Te-am zăvorât aici nu pentru a *te* ține închisă, ci pentru a-i ține pe *ceilalți* la distanță, adăugă el.

Cuvintele băiatului o împietriră. Erau cât se poate de adevărate. Oare cât de mulți să fi fost pe corabie?

Lorcan băgă lănțișorul și cheia înapoi în buzunar.

— Grace, lucrurile nu sunt întotdeauna așa cum par. Am însă credința că știai deja acest lucru. Căpitanul mi-a ordonat să te păzesc. Acesta este motivul pentru care te afli în această cabină și nu poți ieși afară.

— Ce vrea căpitanul de la mine? Nu înțeleg.

— Asta chiar nu știu, Grace. Eu doar îi duc ordinele la îndeplinire.

Cu o clipă în urmă se simțise în siguranță și se mai liniștise. Acum era mai amenințată ca oricând.

Lorcan îi putea spune verzi și uscate, dar nu avea nicio putere. Soarta ei era în mâinile căpitanului.

— Vreau să-l văd, îi spuse categorică.

— Pe cine?

— Pe căpitan. Vrei te rog să-l aduci aici?

— Credeam că am fost cât se poate de clar, râse Lorcan. Nimeni, dar absolut nimeni nu-i poate cere așa ceva căpitanului. Grace, el este cel în măsură să decidă când este pregătit să te vadă.

— Nu, se încăpățână fata. Am așteptat suficient. Vreau să-l văd. Ori îl rogi să vină la mine, ori mă duci pe mine la el — acum!

Respirația i se acceleră, dar fata era hotărâtă să pună punct tuturor incertitudinilor.

— Nici dacă aș vrea n-aș putea face acest lucru, spuse Lorcan. Cu atât mai puțin acum, când afară este lumină. Corabia este ca și pustie pe timpul zilei. Odată ce a sunat Clopotul Zorilor, toți — inclusiv căpitanul — au părăsit puntea și s-au adăpostit de razele soarelui.

— Dar Clopotul Zorilor n-a sunat. Chiar tu ai spus acest lucru, răspunse Grace inspirată.

— Da, însă nu are importanță. Nu știu motivul pentru care Darcy n-a bătut clopotul, dar asta nu schimbă cu nimic situația. Nimeni în afara căpitanului nu poate ieși la lumină.

Grace reflectă pentru o clipă.

— Bun, înțeleg că tu nu poți ieși afară, dar eu o pot face. Dacă îmi dai cheia, îl pot găsi și singură pe căpitan. Ziceai că stă în cabina alăturată acesteia.

Lorcan clătină din cap.

— Nu-ți pot da această cheie, Grace. Îmi pare rău.

Fata se încruntă și îl fixă încăpățânată cu privirea:

— Credeam că-mi ești prieten.

— Grace, nu-i frumos din partea ta. Am făcut pentru tine tot ce-am putut. Am înotat pentru tine în apele ca de gheață ale oceanului; ți-am susținut cazul în fața căpitanului; mi-am riscat siguranța și reputația rămânând aici cu tine — dar, acum, trebuie să dau ascultare ordinelor primite.

Grace își încrucișă brațele la piept și, mușcându-și nervoasă buza, simți din nou gustul sângelui. Apoi, aproape instantaneu, Lorcan apăru brusc în fața ei și o privi atent, mai concentrat ca oricând. Când o luă de mână, Grace își aminti că dăduse mai devreme drumul draperiei. De-acum nu-i mai putea scăpa din strânsoare. Întorcându-i palma în sus, simți o clipă mai târziu răcoarea metalului cheii.

— Du-te, îi zise. Du-te chiar acum, înainte să... înainte să mă răzgândesc.

Lorcan se întoarse și își acoperi ochii cu mâinile tremurânde.

Simțind în palmă greutatea cheii și a lănțișorului încolăcit ca un șarpe, Grace privi spre ușă.

Capitolul 18

O pedeapsă pe măsura nelegiuirii

— Și acum, să-i demascăm pe ticăloși, își anunță căpitanul Wrathe echipajul cuprins de frenezie.

După ce fuseseră legați fedeleș în cabina devastată a căpitanului, cei doi intruși au fost scoși pe punte. Agresorii n-au opus rezistență mai deloc și Connor remarcase în ochii acestora numai teamă și resemnare.

Atacul asupra căpitanului fusese un eveniment major și întregul echipaj își lăsase treburile, pentru a vedea cine îndrăznise să pună în practică o asemenea ticăloșie. Pirații se înghesuiau gălăgioși în față și se îmbrânceau să prindă o poziție cât mai avantajoasă, când, deodată, Molucco Wrathe își

ridică mâna în semn de liniște. Cererea i-a fost imediat respectată, căci n-ar fi îndrăznit nimeni să-l sfideze pe căpitan.

— Domnule Connor Tempest, ce-ai zice să faci tu onorurile?

Căpitanul îl înghionti ușor pe băiat în direcția celor doi prizonieri.

— Dă-le jos glugile și arată-ne cine sunt acești nemernici, continuă căpitanul.

Connor se opri în fața celor doi atacatori. Mâinile le fuseseră cu brutalitate legate la spate, iar corpurile le erau legate fedeleș, de la piept și până la genunchi. Cât de diferit arătau în această postură, față de momentele când îl amenințaseră pe el și pe căpitan cu un pumnal și o sabie.

— Ce mai aștepți? se auzi glasul răgușit al unui pirat.

— Hai odată, băiete! strigă altul.

Căpitanul Wrathe ceru încă o dată mulțimii să facă liniște. Connor păși în față și ridică ferm cele două glugi, după care se dădu în spate, pentru a oferi audienței o priveliște mai bună.

Chipurile celor doi dezvăluiră mulțimii exact ceea ce Connor observase mai devreme. Atacatorii erau foarte tineri și aveau probabil cu doar doi-trei ani mai mult decât el. Avuseseră însă foarte mult curaj să

urce pe *Diablo*, să se ascundă în cele două vaze chinezești și să aștepte răbdători momentul atacului. Se descurcaseră foarte bine în a trece neobservați pe lângă mulțimea de gărzi ce asigurau securitatea căpitanului Wrathe.

— Vă știu pe amândoi, spuse căpitanul apropiindu-se. Îmi păreți cunoscuți.

— Să le tăiem nasul! strigă unul din pirați.

— Nu, mai bine le retezăm urechile! răcni altul.

Connor observă că unul din tineri spunea ceva, dar glasul îi era acoperit de vociferările mulțimii.

— Vrea să vă spună ceva, îi zise Connor căpitanului Wrathe.

Căpitanul își ridică din nou o mână spre mulțime, în timp ce strigătele referitoare la pedeapsa care să fie administrată intrușilor deveneau tot mai insistente și mai inventive.

— Hai, băiete, zi, spuse căpitanul Wrathe. Dacă ai ceva de zis, spune odată și cât mai repede. Nici măcar eu nu pot reduce mulțimea la tăcere pentru multă vreme.

— Suntem din portul Hazzard, spuse unul din ei. Tatăl nostru este guvernatorul portului și am venit să-ți dăm o lecție, pentru că ne-ai jefuit casa.

Connor se arătă impresionat de îndrăzneala băiatului, deși se afla într-o situație deloc favorabilă. Căpitanul Wrathe părea să-i aprecieze și el cutezanța.

— Ai venit să *mă* înveți o lecție? Mai spune-ne. Suntem ochi și urechi. Hai, băiete, ce mai aștepți?

— Mulțumește-te doar cu oceanele și mările, continuă băiatul înverșunat. Oi fi tu stăpân pe ape, dar uscatul este al nostru.

Din mulțime izbucniră mai multe strigăte. Connor observă că tânărul celălalt nu mai avea mult până să izbucnească în plâns. Era limpede că băiatul nu împărtășea veninul fratelui său. Connor îl recunoscu numaidecât: era agresorul care mânuise săbiile. Băiatul dăduse dovadă de iscusință în arta duelării, dar ochii îi trădaseră lipsa de încredere în sine.

— Și ai face bine să ne lași să plecăm, îi spuse căpitanului fratele mai mare.

— Chiar așa? Și de ce, mă rog? Ai cumva un pumnal ascuns prin șosetă, ori vreo sabie telescopică dosită după ureche? Și dacă-i așa, cum anume intenționezi să ajungi la ele?

— Să-i aruncăm în valuri! strigă un pirat.

— Mai bine-i atârnăm de catarg! se auzi și glasul lui Bart.

— Dacă mie sau fratelui meu ni se întâmplă ceva, continuă mândru băiatul, tatăl nostru va trimite o flotă cum n-ați văzut vreodată și va pune să fiți masacrați până la ultimul. Și chiar de vă gândiți să vă

ascundeți dincolo de promontoriu, să știți că avem prieteni și în teritoriile din nord. Dacă ne veți ucide, sângele nostru vă va semna condamnarea la moarte.

Aducerea în discuție a morții și vărsării de sânge s-au dovedit prea mult pentru fratele mai mic, care vărsă pe punte și rată cu puțin porțiunea din spate a hainei de catifea a căpitanului Wrathe.

— Este foarte interesant, spuse căpitanul Wrathe, apropiindu-se și privind spre cel mai obraznic dintre frați. S-ar putea să fie ceva adevăr în vorbele pe care le-ai grăit.

Tânărul se uită triumfător la căpitan și apoi la Connor — moment în care Connor își aminti de reflexia rubinelor în negrul nefiresc al ochilor acestuia.

— Nu cred c-o să vă omor, spuse căpitanul Wrathe, stârnind în mulțime strigăte dezaprobatoare.

— Stați, stați! N-am terminat. *Deocamdată* vor rămâne în viață, căci vreau să reflectez puțin la această chestiune. Așadar, câtă vreme îmi muncesc creierii, consider că n-ar strica să urmăm sugestia domnului Bartolomeu și să-i legăm de vergă pe cei doi mucoși.

Din mulțime răbufni un val de urale. Căpitanul îl chemă pe Bart și pe câțiva din camarazii acestuia. Când pirații l-au ridicat pe cel mai incisiv dintre frați, băiatul scuipă dezgustat în direcția lui Connor.

După ce dispăru din vedere și fratele acestuia, care părea să fi fost din nou pe punctul de a vomita, Connor îl compătimi întru câtva pe bietul băiat, căci era mai mult decât sigur că fratele său mai mare îl forțase să participe la atacul de mai devreme.

Fără să piardă vremea, Bart și camarazii săi au trecut la treabă și, câteva minute mai târziu, băieții balansau pe vergă cu capul în jos, asemeni hălcilor de carne în măcelărie.

Echipajul ovaționă entuziast și din mulțime se auziră câteva insulte la adresa celor doi frați ce pendulau sub vele.

În entuziasmul lor, puțini au fost pirații care au observat persoana ce urcase scara din lateralul navei și sărise sprintenă pe punte.

— Ce se petrece aici? tună un glas în apropierea mulțimii.

Era Cheng Li — al cărei chip căpătase întunecimea norilor de furtună, iar ochii îi scăpărau mai ceva ca fulgerele. Connor se lăsase atât de acaparat de evenimentele de pe punte, încât nu remarcase absența tinerei. Băiatul se întrebă unde fusese până atunci.

— Ah, domnișoară Li, bine ai revenit, spuse căpitanul Wrathe.

Cheng Li își croi drum prin mulțime.

— Treceți la treburile voastre, le strigă piraților. Mergeți imediat la muncă.

După un murmur general de nemulțumiri, mulțimea începu să se disperseze. Cheng Li, în continuare roșie de furie, se opri în fața căpitanului Wrathe.

— Aveți idee cine sunt băieții ăia? întrebă ea.

— Bineînțeles, domnișoară Li. Sunt niște cerșetori păcătoși, care, cu nici un ceas în urmă, ne-au amenințat cu săbiile pe mine și pe domnișorul Tempest, a cărui ingeniozitate și cutezanță ne-au salvat de la a fi cu siguranță măcelăriți.

— E adevărat? întrebă Cheng Li întorcându-se spre Connor.

— Nu-mi întoarce spatele! tună Molucco Wrathe. Domnișoară Li, iartă-mă, dar nu știu eu, sau ai preluat cumva comanda pe *Diablo?* Din câte țin minte, ultima oară când am verificat jurnalul de bord, am văzut pe coperta acestuia doar numele căpitanului Molucco Wrathe.

Furia căpitanului Wrathe îl șocă atât pe Connor, cât și pe Cheng Li, care își temperă numaidecât tonul:

— Îmi cer iertare, căpitane. Am vorbit în grabă. Totuși, pentru binele dumneavoastră — cât și al nostru, al tuturor —, trebuie să știți că băieții sunt

copiii guvernatorului Acharo. Guvernatorul a fost întotdeauna îngăduitor cu piraţii din apele adiacente ţinutului său. Dacă le facem băieţilor un rău cât de mic, acesta se va întoarce însutit împotriva noastră.

— Ştiu foarte bine acest lucru, domnişoară Li şi nu am de gând să le pricinuiesc vreo vătămare serioasă. O să-i speriem puţin şi apoi o să le dăm drumul — cu toate că echipajul cere pe bună dreptate să le curmăm viaţa. Curios, dar se pare că echipajului meu nu i-a convenit deloc să audă că Molucco Wrathe a fost atacat chiar în cabina sa.

Cheng Li dădu să spună ceva, dar căpitanul Wrathe nu terminase:

— Ceea ce aduce în discuţie problema măsurilor de securitate, am dreptate, domnişoară Li? Cred să nu mă înşele memoria, dar parcă-mi aduc aminte că singură ţi-ai asumat responsabilitatea anostă de a asigura securitatea la bordul corabiei.

Cheng Li dădu încă o dată să vorbească, însă căpitanul Wrathe o întrerupse la fel de brutal, ca şi cum i-ar fi retezat vorbele cu sabia.

— Numai datorită acestui băiat, spuse căpitanul îndreptându-şi braţul spre Connor, lui şi numai lui îi datorez faptul că sunt viu şi stau acum în faţa ta. În timp ce tu serveai ceai, biscuiţi şi stăteai la palavre cu

colegii de la Academia de Pirați, *acest* puști și-a riscat viața pentru a mă salva de la moarte. Iată ce înseamnă să fii un adevărat pirat. Sunt convins că și tatăl tău mi-ar fi dat dreptate. Așadar, mai așteaptă puțin, până când amețesc puștii ăia, după care fă-i pachet și trimite-i cu un avertisment guvernatorului Acharo și tuturor *celorlalți* potențiali eroi din promontoriu: îndrăzniți să-l atacați pe căpitanul Molucco Wrathe sau pe echipajul său și veți plăti amarnic.

Cheng Li își ținu gura închisă. Pricepuse clar că nu era momentul să-i răspundă căpitanului și, în schimb, se aplecă atât de mult încât părea să fi făcut o plecăciune, după care plecă.

După ce tânăra dispăru, Molucco Wrathe se întoarse spre Connor și-i făcu cu ochiul:

— De multă vreme doream să-i spun câte ceva din ce i-am zis. Acum mă simt împăcat, băiatul meu, sunt pe deplin ușurat!

Connor nu-și putu reține un zâmbet.

— În ceea ce te privește, tinere domn, bravo pentru curajul și instinctul de care ai dat dovadă! Spune-mi cum te pot răsplăti. Îți voi da orice îți dorește inima.

Connor nu-și dorea nimic mai mult decât s-o găsească pe Grace. Decât să aștepte și să spere,

prefera mai degrabă să caute o modalitate prin care să dea de urma corabiei vampiraților. Căpitanul nu-l luase în serios zilele trecute, dar poate că de data aceasta va pleca urechea la spusele sale. Era însă riscant, căci nu i-ar fi plăcut deloc să-l vadă pe căpitan descărcându-și furia asupra lui, așa cum o făcuse și cu Cheng Li.

— Hai, băiete, zi odată! Tot ce-ți dorește inima.

Connor simți că-l cuprind emoțiile. Cu toate că era puțin speriat, știa că trebuia să mai încerce măcar o dată.

— Căpitane Wrathe, vă rog, am nevoie de ajutorul dumneavoastră, căci vreau să-mi găsesc sora.

— Sora? se încruntă căpitanul Wrathe. Băiatul meu, sora ta nu mai poate fi găsită. Aș vrea ca lucrurile să stea altfel — îmi doresc din tot sufletul acest lucru —, dar, of...

— Știu că nu credeți în existența corabiei cu vampirați, insistă Connor, nedorind să scape această ocazie, dar chiar dacă vasul nu există, eu simt că sora mea este încă în viață, căci suntem gemeni și suntem foarte apropiați. Nu vă pot explica în cuvinte ce simt, însă știu bine că este în viață.

Căpitanul Wrathe îl privi cu tristețe:

— Domnule Tempest, ești sigur de acest sentiment? Sau doar îți dorești să fie așa?

Căpitanul îi vorbise pe un ton incredibil de blând, dar care îl trezi pe Connor ca un duș rece. Deodată, entuziasmul și convingerea băiatului s-au evaporat de parcă nici n-ar fi existat. În ultimele zile, timpul trecuse pentru el foarte repede, căci se agățase de ideea că sora lui era încă în viață — și că, într-un fel sau altul, tot o va găsi. Dar dacă nu supraviețuise? Dacă se înecase în noaptea naufragiului? Posibil să fi avut halucinații și — oricât ar fi părut de reală corabia — doar și-a închipuit că vede acel vas, ale cărui vele semănau cu aripile în zbor. Sosise probabil vremea să accepte ideea că nu o va mai vedea pe Grace și trebuia de-acum să își vadă de viața lui — de noua lui viață de pirat.

— Îmi pare rău, Connor — sincer îți spun. Dacă vrei, o să-i mai întreb și pe alții ce știu despre această navă a vampiraților. Dar să știi că te-aș minți dacă ți-aș spune că văd în asta o rezolvare — iar eu nu-i mint niciodată pe prietenii, pe frații mei.

Connor dădu tăcut din cap și își înăbuși încă o dată lacrimile. De-acum îi era clar. Rămăsese singur. Tatăl său și Grace dispăruseră definitiv. Era de-acum orfan — un pirat orfan. Resemnându-se cu acest gând, deodată, îi veni o idee strălucită.

— Căpitane Wrathe, iată ce aș vrea ca recompensă: mi-ar plăcea să iau lecții de luptă cu sabia.

Molucco Wrathe zâmbi larg:

— Un răspuns splendid, băiatul meu! Încă din primul moment în care te-am văzut am știut că prin vene îți curge sânge de pirat — și, bineînțeles, același lucru l-am văzut puțin mai devreme, în conflictul din cabina mea. Vei căpăta lecțiile mult dorite și vei învăța cu cel mai priceput spadasin dintre toți: Cutlass Cate. Îi voi da îndată de știre.

Rânjind cu gura până la urechi, Molucco Wrathe porni cu pași mari în direcția cabinelor.

Connor se apropie de balustrada navei și privi în zare, spre orizontul ce părea să se întindă la nesfârșit.

— Grace, pentru tine fac asta, șopti el. Și pentru tine, tati. Veți fi amândoi mândri de mine, căci voi deveni cel mai bun pirat din câți au navigat vreodată pe mările și oceanele lumii. Nu o să vă uit niciodată și veți rămâne pentru totdeauna în amintirile mele.

În timp ce se chinuia amarnic să-și ia la revedere, simți brusc prezența surorii sale, mai pregnantă ca oricând. Apoi, deodată, se petrecu ceva ciudat. În minte auzi un glas ce semăna cu al tatălui său.

— Nu renunța la ea, Connor. Nu acum, când are cel mai mult nevoie de tine.

— Dar mi-e prea greu, spuse Connor, ca și cum tatăl s-ar fi aflat lângă el. Vreau s-o ajut, însă nu știu cum. Nu știu ce să fac și nici cum să dau de ea.

Ochii începură să-i lăcrimeze puternic. Înfuriat, băiatul clipi și își alungă îndată lacrimile. Apoi, auzi din nou glasul, mult mai clar decât înainte:

— Pregătește-te, Connor. Atât trebuie să faci. Fii pregătit. Ai încredere în maree.

Fii pregătit. Ai încredere în maree. Ce voia să-i transmită? De ce îi vorbea atât de enigmatic?

— Ce vrei să spui? Ce trebuie de fapt să fac?

Dorind să-l audă încă o dată, Connor așteptă răbdător. Să fi fost *cu adevărat* tatăl său? Trebuia să fie, gândi băiatul. Nici nu mai avea importanță ce-i spusese — căci era mai mult decât fericit că auzise glasul cald și familiar al părintelui. Cât de mult îi dusese dorul. Și totuși, oricât de mult încercă să-l invoce încă o dată, nu mai auzi decât vuietul oceanului și croncănitul pescărușilor deasupra capului.

În cele din urmă s-a întors și a pornit pe punte. Cu toate că se simțea foarte amețit, era hotărât să-și termine treburile. Evenimentele din acea după-amiază îl reținuseră de la îndatoririle sale de pirat.

Capitolul 19

Căpitanul

Grace deschise foarte puțin ușa, pentru a limita cât mai mult pătrunderea luminii în cabină. Dorind să reducă la maxim disconfortul lui Lorcan, se strecură cât de repede posibil prin deschizătură și închise ușa în spatele ei. Stătuse atât de multă vreme închisă în cabină încât, imediat ce ieși la aer, simți că amețește. Grace își închise ochii și inspiră profund aerul proaspăt, sărat și revigorant al mării. Cu puțin înainte de a-și deschide ochii, simți pe chip căldura soarelui — la început la fel de mătăsoasă ca un fulg, apoi tot mai aspră.

Privi de la stânga la dreapta și observă că puntea roșie a vasului era pustie — așa cum îi spusese de altfel și Lorcan. Oprindu-se lângă parmaclâc, își îndreptă privirea spre orizont. Era o vreme splendidă.

Marea era calmă și luciul ca de cleștar al apei reflecta razele soarelui de parcă ar fi valsat împreună cu acestea.

Inițial i se păru o priveliște feerică, o scenă cu atât mai frumoasă cu cât părea să-i aparțină numai ei — și... deodată, șirul gândurilor i se îndreptă într-o cu totul altă direcție. Cu toate că arăta calmă și grandioasă în lumina dimineții, marea, ultima oară când o văzuse, îi lăsase o impresie cu totul diferită. Apa care părea de această dată atât de liniștită și de ademenitoare, era aceeași apă care le rupsese în două velierul și care îi trăsese înfometată pe amândoi în adâncuri.

Simțind că o cuprinde amețeala, Grace se întoarse și se sprijini de balustradă. Deschizându-și ochii și trăgându-și răsuflarea, observă că se afla în fața cabinei alăturate. Să fi fost cabina căpitanului? Cu siguranță trebuia să fie, căci cele două cabine erau separate de celelalte. Când se uită spre ușa masivă din lemn a cabinei, Grace încremeni când o văzu deschizându-se, scârțâind încet. Își dorea de mult timp să discute cu căpitanul, dar, deodată, nu mai era atât de sigură că voia acest lucru. Știind că nu ajunsese pe o corabie obișnuită, se întrebă cum era oare căpitanul unui asemenea vas. Ce demon să fi pândit în bezna ce se întrezărea prin deschizătura ușii?

— Nu vrei să intri?

La fel ca și în zilele trecute, glasul era o simplă șoaptă, dar cuvintele erau cât se poate de clare — de parcă nu s-ar fi auzit din interiorul cabinei, ci ar fi răsunat chiar în mintea fetei. Grace se apropie instinctiv de ușă, îi trecu pragul și, imediat ce păși într-o beznă totală, ușa se închise parcă de la sine în spatele ei.

— Bun venit, Grace. Intră.

Cuvintele, rostite tot în șoaptă, păreau să fi răsunat direct în mintea fetei. Chiar și șoptit, glasul fusese totuși poruncitor. Contrastul dintre lumina exterioară și întunericul dinăuntru îi orbi pentru o clipă ochii, dar, odată ce înaintă în cameră, Grace începu să vadă tot mai bine prin vălul beznei.

Îi era destul de greu să aprecieze mărimea camerei, câtă vreme nu putea lua ca reper colțurile cabinei. Remarcă totuși în centru o masă rotundă din lemn lustruit, pe a cărei tăblie erau răspândite o hartă și instrumente de navigație. În mijlocul mesei pâlpâia flacăra unei lămpi cu gaz — felinarul părea să fie singura sursă de lumină din cameră.

Lampa lumina cercul mesei, dar, dincolo de marginile acesteia, restul cabinei era cufundat în beznă. Grace privi în micul iaz al luminii aurii. Câteva din instrumentele de navigație îi erau

familiare; altele erau noi și ciudate. Dedesubtul acestora se afla întinsă o hartă bogat ilustrată. Când aruncă o privire asupra lucrării de artă și căută granițele unui teritoriu care să-i fie cunoscut, auzi o voce:

— Te rog, vino mai aproape.

— Unde sunteți?

— Aici, firește. Unde altundeva?

Odată cu aceste cuvinte, lumina se modifică. Două draperii groase s-au separat și au început să se ridice, și Grace se văzu în fața lambriului a două uși cu obloane, prin care se strecura firavă lumina zilei.

Ușile s-au deschis singure în spate și fata văzu pe un balcon o figură întunecată, ce-și ținea mâinile înmănușate pe o impresionantă cârmă din lemn.

— Să nu te sperii de înfățișarea mea.

Grace ieși șovăielnică și se apropie de timonă.

Deasupra mănușilor, brațele căpitanului dispăreau sub faldurile unei mantii negre, croită din mai multe straturi de piele fină. Privirea fetei poposi pe gâtul bărbatului, unde mantia se deschidea ca un evantai, într-un guler decoltat și strâns într-un lănțișor cu nestemate negre. Apoi îi văzu chipul — sau, mai degrabă, spațiul unde ar fi trebuit să-i fie chipul. În locul acestuia se afla o mască împletită, modelată pe conturul feței, cu indentații în porțiunea ochilor și a gurii. I se potrivea perfect, ca

o mască mortuară, numai că nu era la fel de rigidă. Nici n-ar fi putut fi, căci, privind-o, masca începu să se încrețească în ambele părți ale indentației din jurul gurii. Grace își dădu șocată seama că bărbatul îi zâmbea.

— Trebuia să te aștepți la ceva de genul ăsta.

Grace rămăsese fără grai.

...Căpitanul mască poartă
Și lumină nici c-a văzut vreodată...

Era ciudat să audă aceste cuvinte în glasul șoptit, cald și răsunător al căpitanului.

— Cu mulți ani în urmă purtam un văl, dar acum găsesc această mască mult mai... practică.

Partea din spate a capului îi era rasă și pielea nu avea o culoare cadaverică, ci era cafeniu-închisă. Masca era prinsă în trei curelușe din piele: una ce cobora din creștet, iar celelalte două întinse pe deasupra fiecărei urechi, până la mijlocul osului occipital, unde curelele erau prinse într-o cataramă argintie, în formă de aripi.

— De ce... de ce vă acoperiți fața? întrebă Grace instinctiv.

În tăcerea ce urmă, Grace începu să-și regrete întrebarea și să se teamă de șoapta ce va urma.

— Tu de ce crezi?

Evident, răspunsul se afla în baladă.

Căpitanul mască poartă,
Să curme spaima tuturor
Și nimeni să nu-i vadă
Chipul palid, ochii cadaverici
Și ai săi dinți tăioși...

— Dar pielea nu vă este deloc palidă.

Căpitanul o aprobă tăcut și întoarse încet cârma.

— Ceea ce înseamnă că nici restul descrierii s-ar putea să nu fie adevărat, se încumetă să adauge Grace.

Căpitanul nu-i mai răspunse, ci o privi și așteptă.

Deodată, Grace simți o durere acută în cap și, în același timp, avu o viziune fulgerătoare a cărnii rupte și a dârelor de sânge ce se prelingeau pe pielea neagră. Era o imagine îngrozitoare, care dispăru într-o clipită și Grace privi din nou masca.

Cine era monstrul din spatele măștii? Poate că nici nu mai era om. Posibil să nici nu fi fost vreodată.

Durerea reveni și mai puternică. Grace își închise ochii, în parte pentru a se calma, și în parte pentru a evita imaginea oribilă pe care o văzuse mai devreme. Dar, indiferent că-și ținea ochii deschiși sau închiși, nu găsi scăpare. Îi apăru încă o dată viziunea cărnii

sfâșiate și a șuvițelor stacojii pe pielea neagră. Apoi, totul dispăru.

Durerea încetă odată cu dispariția imaginii și Grace se simți amorțită și ușor ametită. Deschizându-și din nou ochii, privi emoționată spre porțiunea măștii ce acoperea ochii căpitanului.

Nu se schimbase nimic. Dar, de această dată, nu mai vedea un demon.

— Vă ascundeți o rană? întrebă ea șovăielnică.

Pentru o clipă nu-i răspunse, după care căpitanul îi confirmă încet din cap.

— Foarte bine, Grace. Ești excepțională — așa cum mă și așteptam. În timp ce alții văd doar această mască, tu reușești să vezi în spatele ei.

Căpitanul păru să-i zâmbească încă o dată.

— Așadar, în sfârșit ne-am cunoscut.

Șoapta, deși afectuoasă, nu-i potoli cu nimic valul temerilor.

— Ce vreți de la mine? spuse ea, fără să-și mai poată înăbuși această întrebare ce-i măcina sufletul.

— Ce vreau de la tine? se auzi răspunsul, încet și chibzuit. Grace, tu ești cea care m-a căutat, nu?

Avea dreptate. Grace îl căutase pe căpitan în cabina lui, căci dorise să afle răspunsurile pe care Lorcan nu i le putea oferi.

— Hai să intrăm, spuse el.

— Dar... lăsați timona liberă?

Căpitanul trecu pe lângă ea și intră în cabină. Grace rămase pe balcon și privi uluită cum timona se mișca încet — câte puțin la stânga, câte puțin la dreapta —, ca și cum era în continuare dirijată de căpitan.

Capitolul 20

Un liman al siguranței

Grace îl urmă pe căpitan înăuntru. În spate, ușile cu obloane s-au închis și draperiile negre s-au tras singure.

— Ce te face să crezi că aș vrea ceva de la tine? se învolburară în mintea fetei șoaptele căpitanului.

În timp ce căută să-l descopere pe căpitan în întuneric, Grace reflectă la întrebarea sa.

— Așa am impresia, fiindcă i-ați dat lui Lorcan oglinda prin care am văzut că fratele meu, Connor, este teafăr. În plus, m-ați închis în cabina aceea și i-ați cerut lui Lorcan să mă apere — sau, cel puțin așa spune el.

— Mus Furey a spus adevărul.

— Ei bine, spuse Grace, dându-și seama că bărbatul se așezase la masa cu hartă, așa stând lucrurile, înseamnă că nu există decât două

posibilități. Fie mă protejați de un pericol ce pândește la bordul acestui vas, fie aveți cu totul alte planuri pentru mine. Sau ambele.

Grace țintui cu privirea masca, dorindu-și totodată să-i poată vedea căpitanului ochii.

Căpitanul dădu încet din cap.

— Vino, șezi lângă mine — dacă nu te deranjează.

Fata îl ascultă și își coborî ochii asupra mantiei. Privind-o mai atent, observă că materialul hainei nu era din piele, așa cum crezuse mai devreme. Era foarte subțire și, în lumina lămpii, se vedeau prin el vinișoare ce păreau să absoarbă lumina și îi dădeau mantiei o strălucire neobișnuită. Fata și-ar fi dorit să o atingă, să-i simtă țesătura, dar nu îndrăzni acest lucru.

— Grace, presupunând că ai dreptate, de ce primejdii crezi că te protejez? Și ce intenții crezi că aș avea cu tine?

Având în vedere că avea ca șef un căpitan atât de ciudat, nici nu mai era de mirare că Lorcan îi vorbise atât de enigmatic. Era clar că așa decurgeau lucrurile pe vas. Dar nu mai avea importanță, întrucât Grace era hotărâtă să-i facă jocul căpitanului, căci nu avea niciun sens să caute să-l nemulțumească.

— Știu cine sunteți, spuse ea. Nu știu câți pirați sunt pe acest vas, dar presupun că sunt destui. Iar vampirii au nevoie de sânge, nu-i așa?

Căpitanul o aprobă:

— Da, în majoritatea cazurilor.

Devenea tot mai interesant. Ce voia să spună prin „în majoritatea cazurilor"?

— Și crezi că urmărim să-ți luăm sângele, Grace?

Indiferent cât de amabil se arătase Lorcan și oricât de atent își alesese căpitanul cuvintele — altă posibilitate nici că ar fi existat. În definitiv se afla pe o corabie cu vampiri și, pentru aceștia, ea nu putea fi decât o sursă de sânge proaspăt. Grace se înfioră la acest gând.

— Adevărul e că echipajul este foarte bine... aprovizionat, continuă căpitanul. Dacă preferi să rămâi alături de noi o vreme, vei înțelege ce vreau să-ți spun. Și cred că ne vei găsi foarte... educativi.

Dacă preferi — un mod interesant de exprimare. Să fi avut cu adevărat posibilitatea de alegere?

— Cât de multe lucruri cunoști despre această corabie? întrebă căpitanul.

— Foarte puține. Am vrut să ies din cabină, să aflu mai multe, dar Lorcan nu m-a lăsat.

— Posibil să fi fost puțin mai grijuliu decât ar fi fost necesar, dar să știi că tânărul nu-ți dorește decât binele.

— Așadar, să înțeleg că sunt în pericol?

— Un nou-sosit stârnește întotdeauna curiozitate.

Nu înțelegea prea bine ce voia să-i spună, dar ceva în tonul căpitanului o făcu să înceteze cu întrebările în această direcție.

— Ești din fire foarte curioasă, nu? adăugă după câteva clipe. Ar fi trebuit să mă aștept la acest lucru. Un copil la fel de isteț ca tine nu va accepta niciodată să stea închis într-o cabină.

Grace nu era o fată căreia să-i placă laudele, dar îl aprobă tăcută, căci vorbele căpitanului erau totuși adevărate. Ultimul lucru pe care și l-ar fi dorit era să fie din nou încuiată în cabină — când, de fapt, ea își dorea să exploreze corabia.

— Cu toate că nu văd niciun motiv pentru care să nu-ți poți părăsi cabina, îi spuse căpitanul, este totuși mai bine să nu ieși pe punte după ce doamna Flotsam sună Clopotul Amurgului.

— De ce? întrebă Grace. Ce se întâmplă după ce se înserează?

— Atunci corabia revine la viață și sunt multe sarcini pe care echipajul trebuie să le îndeplinească. Echipajul nu are la dispoziție decât ceasurile întunericului și oamenii nu trebuie să fie cu nimic distrași de la muncă.

— Am mai văzut câteodată oameni pe punte, dar trebuie să fie foarte tăcuți în majoritatea timpului — pentru că altminteri i-aș fi observat mult mai des.

Căpitanul zâmbi încă o dată:

— Da, se pare că ai privit destul de mult prin hublou, am dreptate? Oricum, repet, ar fi trebuit să mă aștept și la asta. Dar nu uita totuși, că ai dormit foarte mult, Grace, și ai dormit chiar foarte profund.

— Din cauza mâncării, răspunse ea. Știu sigur că mi-ați pus ceva în mâncare. Încercați cumva să mă drogați?

— Nu, spuse căpitanul. Cel puțin, nu în sensul pe care îl înțelegi tu. E destul de complicat.

— Dumneavoastră îmi aduceți mâncare în cabină? Și, în ce privește lumânările — cine le aprinde, ori de câte ori le sting?

— Pui multe întrebări, spuse căpitanul. Copila mea, ai cumva vreun motiv pentru care să te grăbești? Timp avem din belșug. Și știu bine despre ce vorbesc. Timp este întotdeauna din belșug.

— Așadar este în regulă dacă mă plimb pe punte în timpul zilei, când echipajul doarme. Dar odată ce s-au trezit, trebuie să mă furișez înăuntru ca un șoarece, nu?

— Fascinant, zise căpitanul. Ești o fată foarte curajoasă. Nu te sperie câtuși de puțin faptul că te afli în mijlocul unor oameni ca mine?

— Tatăl meu ne-a alinat de mici copii cu balada despre vampirați, răspunse Grace, și ne-a spus că

indiferent ce ne-ar speria, nimic nu poate fi mai îngrozitor ca un vampirat. Acum însă, după ce-am trecut prin atâtea în ultimele zile, nici măcar dumneavoastră nu mai mă speriați.

— Nici chiar în momentul când îmi privești masca și mantia? Nici chiar dacă ți-aș spune că îți vreau sângele?

— Vreți cu adevărat să mă speriați?

— Nici pe departe, Grace. Ești un oaspete pe corabia mea și vreau să te simți ca acasă.

Grace nu-și putu reține un zâmbet:

— Ca acasă? Aici?

— Vasul nostru navighează de foarte multă vreme, răspunse căpitanul. Este un refugiu, Grace, un liman al siguranței — pentru străini, pentru cei siliți, constrânși să-și ducă existența la marginea lumii.

Oferindu-i fetei răgazul să reflecteze la vorbele sale, căpitanul făcu o pauză, după care continuă:

— Și, părerea mea este că și tu, Grace, ești o străină în cealaltă lume. Nu cred să te fi adaptat vreodată acolo. Am dreptate, știu sigur. La fel stau lucrurile și în cazul lui Connor.

Grace rămase surprinsă — și nu doar la auzul numelui fratelui ei. Căpitanul părea să știe multe despre ei și avea perfectă dreptate — gemenii Tempest nu se adaptaseră niciodată în societate. Dar

de unde să fi știut căpitanul toate acestea? Să-i fi supravegheat din umbră? Și, dacă așa stăteau lucrurile, de unde și pentru câtă vreme îi urmărise? Părea să le cunoască destul de bine gândurile și trăirile — ori să fi fost la mijloc o șmecherie? Grace simți că începe să amețească luând în calcul toate aceste posibilități.

— Îmi doresc să fi fost și Connor aici, spuse ea într-un târziu.

Căpitanul îi confirmă:

— Va fi cu noi cât de curând. Ți-a plăcut cadoul?

— Viziunea din oglindă? Da, firește. La început m-a nedumerit puțin, dar am fost foarte fericită să-l revăd.

— Și îl vei vedea din nou, copila mea, în carne și oase.

— Căpitane, dar unde este? E cumva pe o corabie cu pirați? Se află aproape de noi? Când o să-l văd?

— Ah, pui atât de multe întrebări. Connor este în siguranță, Grace, și se descurcă foarte bine — la fel ca și tine. Îi faceți cu adevărat cinste tatălui vostru.

— Îl știi pe tati? întrebă Grace.

Urmă o pauză îndelungată.

— Mă tem că am cam obosit, copila mea. Vom mai vorbi și altă dată, pentru că acum trebuie să mă odihnesc.

Căpitanul se ridică și se apropie de un balansoar, în fața unui șemineu aprins, pe care fata nu-l observase mai devreme — probabil din cauza faptului că în cămin nu mai rămăsese decât jăraticul. Căpitanul se așeză și își aranjă pe corp faldurile mantiei.

— Grace, mă bucur că în sfârșit ne-am întâlnit, îi spuse el înainte să-și aplece ușor capul — gest prin care fata pricepu că îi cerea să-l lase singur.

Capitolul 21

Sabiile

Connor, pentru prima dată de când ajunsese pe *Diablo*, dormise foarte bine. Glasul tatălui său îl liniștise până în străfundul inimii și, într-un fel sau altul, îl ajutase să uite de chinul constant al incertitudinii și frământării. *Fii pregătit. Ai încredere în maree.* Își repetase de nenumărate ori aceste cuvinte înainte să adoarmă — fără să-l intereseze deloc ce gândeau ceilalți despre el. Grace era în viață. Sentimentele nu-l înșelaseră câtuși de puțin.

— Hei, amice, trezește-te! Hai, mai repejor!

Connor deschise ochii și-l văzu pe Bart deja îmbrăcat, proaspăt bărbierit și plin de energie.

— Cât e ceasul? întrebă Connor. Am pierdut micul dejun?

— Nu, amice, este încă devreme. Ai uitat că azi ai prima ta lecție de mânuire a sabiei? Hai, îmbracă-te

repede, căci nu-i frumos s-o lăsăm pe Cate să ne aștepte!

— Ce-i mirosul ăsta? întrebă Connor strâmbând din nas.

Bart roși.

— Te-ai dat cu parfum... pentru Cate? zâmbi Connor.

— Ah, m-am gândit că nu-mi strică să mă împrospătez puțin. Hai, prietene, mișcă-te odată.

În mai puțin de zece minute, după cea mai iute spălare posibilă, Connor și Bart și-au făcut apariția pe punte, unde Cutlass Cate își făcea de lucru punând în ordine o mulțime de arme. Deși foarte practică și directă, era totuși o persoană prietenoasă. Părul îi era dat pe spate, strâns îngrijit în coadă de cal și acoperit cu baticul de care nu se despărțea niciodată. Când își trase pe mâini o pereche de mănuși din piele, ochii îi străluciră plini de energie și fermitate.

— În primul rând trebuie să știi că astea nu-s jucării, îi spuse ea, continuând să selecționeze săbiile. Sunt câte unii care le privesc ca pe simple jucării. Dar aceștia nu ajung prea departe și tocmai de aceea nici nu-i trimitem în toiul luptelor — căci ar fi cu siguranță măcelăriți.

— Azi îți voi prezenta câteva din săbiile pe care le folosim în luptă. Cu unele te vei simți confortabil, cu

altele nu. Fiecare sabie are personalitatea ei și, prin urmare, trebuie mai întâi să vedem care armă ți se potrivește. Este la fel ca atunci când faci cunoștință cu un grup de necunoscuți. Cu unii vei înfiripa imediat o legătură de amiciție, în vreme ce cu alții nu te vei potrivi câtuși de puțin. Trebuie să-ți găsim sabia potrivită, căci aceasta devine o extensie a ta — a corpului și personalității tale.

Connor încuviință fascinat.

— Bartolomeu, te rog ridică-te, îi ceru Cate.

Cate strâmbă din nas imediat ce tânărul se ridică.

— Ce-i mirosul ăsta?

— Extract de lămâie, răspunse Bart zâmbitor.

— Încerci cumva să-ți suplinești lipsa vitaminei C? îi răspunse ea surâzând.

Bart își umflă pieptul și, forțându-și un zâmbet, o privi pieziș. Clătinând cu seriozitate din cap, tânăra îi aruncă o pereche de mănuși, pe care Bart și le trase imediat pe mâini și apucă mânerul celei mai mari săbii.

— De pildă, uite-l pe Bartolomeu — un tip destul de vânjos, care preferă întotdeauna spada. Cu toate că pentru unii este o armă mult prea grea, în mâinile persoanei potrivite se poate dovedi un aliat foarte puternic.

Cate se dădu din calea lui Bart:

— Bartolomeu, arată-ne te rog o morișcă.

Odată ce Cate se depărtă câțiva pași, Bart începu să taie aerul cu spada. În timp ce lama sabiei scânteia în razele soarelui, deodată, Bart deveni tot mai înverșunat și începu să se miște cu grația unui balerin și siguranța unui aruncător de cuțite, rotind spada în stânga și-n dreapta, în sus și-n jos, învârtind-o amenințător deasupra capului și apoi de-o parte și de alta a corpului.

— Gata, gata este suficient, îi spuse categorică tânăra. Connor, ai observat cât de bine se potrivește spada în mâinile lui Bart?

Connor încuviință din cap și, după ce Bart așeză atent spada pe punte și își reluă locul lângă el, băiatul bătu palma cu prietenul său.

— Acum e rândul tău să iei spada — însă te rog să-ți pui mai întâi mănușile.

Connor păși în față, își trase pe mâini mănușile din piele groasă și apucă mânerul sabiei. Arma era incredibil de grea și, cu toate că în mâinile lui Bart părea la fel de ușoară ca tulpina unei trestii, Connor nu era prea sigur că o va putea ține ridicată prea multă vreme.

— Asta e, îi spuse Cate. Acum ține-o așa. Partea din spate a mânerului este numită contragreutate sau buton. Deasupra plăselelor se află garda sau apărătoarea, iar aici, în porțiunea dintre mijlocul și vârful sabiei, este punctul cel mai slab al armei.

Cate își coborî ușor degetul pe latul lamei, spre mâna băiatului:

— Iar acesta este punctul cel mai puternic al sabiei, numit și *forte*.

Atent să nu se miște spre Cate, Connor ridică sabia cu ambele mâini și se înfioră la gândul că avea în posesie o armă atât de puternică. Când lumina scânteie în tăișul lamei, Connor își dădu brusc seama că aceasta nu era o joacă — avea în mâini un adevărat instrument al morții.

— Spada este o armă pentru spintecat și ciopârțit, continuă Cate de parcă i-ar fi citit gândurile. Este ascuțită la vârf, iar ambele laturi sunt la fel de tăioase ca briciul. Hai să-ți vedem acum poziția corpului...

În timp ce Cate îi corecta postura, Connor se întrebă în sinea lui cum îi putea fata vorbi cu atâta nonșalanță despre utilitatea acestei arme. Băiatul își dădu seama că și el, dacă avea de gând să devină pirat, trebuia să se obișnuiască de-acum cu moartea. Și, mai mult decât atât, știa că i s-ar putea cere la un moment dat să o provoace chiar el. Era un gând deloc liniștitor. Avea numai paisprezece ani și era pe cale să devină un ucigaș cu sânge-rece. Connor înghiți cu noduri.

— Connor, trebuie să stai ca un luptător de sumo, cu picioarele nițel mai depărtate. Așa, mai îndoaie-le încă puțin.

Connor urmă indicațiile tinerei. Părând să debordeze toată de energie, Cate încuviință mulțumită.

— E foarte bine, Connor. În regulă, acum lasă te rog arma jos.

Connor lăsă recunoscător spada pe punte și se așeză lângă Bart, copleșit de un nou val de admirație și respect pentru camarazii săi pirați.

— Ei bine, hai să-ți mai spun câte ceva despre spade, continuă Cate. Sunt arme mari și foarte grele. Monstrul ăsta are nu mai puțin de un metru și douăzeci. Dar, cum timpul este esențial când abordăm o corabie, spadele ne pot face totodată o mulțime de probleme — de pildă, se pot încurca foarte ușor în parâme. Așa că, uite cum acționăm noi. Îl trimitem în față pe Bart și pe alți doi băieți vânjoși ca el. Învârtindu-și săbiile ca palele morilor de vânt, ei sunt primii care sar pe puntea vasului și creează o breșă în greement. Și totuși, acțiunea lor nu este decât una de fațadă, menită să provoace spaimă în rândurile celuilalt echipaj. Distrugerile făcute de cele trei brute nu fac decât să pregătească scena — scuze, Bart, dar asta-i realitatea —, pentru că adevăratele ravagii încep să apară numai după ce intru și eu în acțiune, împreună cu puișorul ăsta.

În timp ce vorbea, Cate ridică o altă sabie și o scoase din teacă. Sabia avea cam trei sferturi din lungimea spadei, dar era mult mai ușoară și mai delicată.

— Iar cu asta, prietene, este ca și cum ai lupta ținând în mână o andrea.

Tânăra fandă înainte și împunse în față cu vârful sabiei.

— Printr-o astfel de mișcare ți-ar fi străpuns deja coastele, îi explică Bart rânjind. Este o lovitură fulgerătoare, prin care îți spintecă organele interne și îți oferă un răgaz de o zi sau două, în care să ai parte de-o moarte minunată, lentă și chinuitoare.

— Spada este într-adevăr impunătoare, dar floreta este cea mai eficientă, spuse Cate, fandând sprintenă înainte și înapoi. În mâna unui profesionist este o veritabilă poezie în mișcare.

Connor începea să nu mai înțeleagă nimic și, în plus, începuse să i se facă puțin greață.

— Amice, arăți nițeluș cam verde, îi spuse Bart. Îți vine cumva să verși?

— Nu, n-am nimic, răspunse Connor, respirând adânc de câteva ori.

— Ești sigur, prietene?

Connor îi confirmă tăcut. Cate nu remarcase starea de rău a băiatului și, concentrându-se asupra lecției, băgă floreta în teacă și luă de jos o altă sabie.

— Hai să te vedem cum te descurci cu rapiera.*

Tânăra îi întinse sabia și Connor, inspirând profund, își trecu palma înmănușată pe sub apărătoarea mânerului.

— Așa. După cum vezi, garda mânerului este spiralată. Foarte bine, pumnul îți este acum mascat de apărătoare, care acționează ca o cușcă protectoare.

Connor se simți mult mai confortabil cu această sabie, cu puțin mai scurtă decât spada, însă semnificativ mai ușoară.

— Ah, e foarte bine. Excelent. Acum întinde brațul.

Connor își întinse mâna.

— Așa, Connor, zise Cate zâmbind. În poziția de față, când brațul îți este orientat cu palma în sus, nu trebuie să ai o postură rigidă. Picioarele trebuie să-ți stea ușor îndoite, iar centrul de greutate să-ți fie echilibrat pe ambele membre. Închipuie-ți că joci tenis și că trebuie să fii pregătit să te miști iute în orice direcție.

Connor îi urmă instrucțiunile și, deodată, începu să se simtă mai bine. Uită pentru moment de sânge, curaj și moarte și se concentră la mișcări, ca și cum ar fi învățat o nouă disciplină sportivă — iar până

* Tip de sabie asemănătoare cu floreta.

atunci nu existase sport pe care Connor Tempest să nu-l poată stăpâni la perfecție. Întărit de un nou val de încredere, îi ascultă atent instrucțiunile și observă că tânăra era încântată de progresul rapid al băiatului.

— Acum să încercăm să fandăm puțin în față și în spate, continuă Cate, exemplificându-i personal mișcările. Picioarele nu trebuie să-ți stea niciodată în paralel, pentru că altfel îți vei pierde echilibrul. Îți miști câte un picior pe rând, la fel cum fac eu.

Urmărindu-i mișcările, Connor învață iute ritmul. Cate păși în spate și, după ce i se alătură și Bart, cei doi și-au privit împreună protejatul. Absorbit de exerciții și concentrat să-și perfecționeze mișcările ca de dans, Connor uită complet de ei.

— Nu-i deloc rău pentru un începător, spuse Bart, scoțându-și mănușile.

— Are un talent înnăscut, îl completă Cate. Este exact ceea ce căutam.

Deasupra lor, pe balconul cabinei, căpitanul Molucco Wrathe radia de fericire.

— Ce ți-am spus, Scrimshaw? zise căpitanul, mângâindu-și șarpele. Îi prevăd un viitor splendid domnului Connor Tempest — un viitor cât se poate de captivant.

*

Connor s-a simțit tot restul zilei în al nouălea cer. De fiecare dată când se gândea la lecția învățată, nu putea să nu zâmbească. Cate îi promisese că vor continua lecțiile în dimineața următoare, la aceeași oră. De-abia aștepta.

Între timp trebuia să-și termine treaba, căci primise sarcina de a curăța unul dintre tunurile pivotante de la proră. I se dăduse o piele de căprioară și o cremă de lustruit, ale cărei emanații urât mirositoare se străduia să nu le inhaleze în timpul lustruitului. Nu se descurcase deloc rău, când curățase partea superioară a tunului, dar, odată ce trecu la porțiunea de dedesubt, se văzu nevoit să se întindă pe punte, ca și cum ar fi stat sub caroseria unei mașini. Muncind cât de repede posibil, era hotărât să termine iute ce avea de făcut.

— Am auzit că ești un spadasin redutabil.

Connor ieși de sub tun și o văzu lângă el pe Cheng Li, privindu-l din picioare și zâmbindu-i mânzește.

— Mă întreb însă dacă lustruitul tunurilor este o treabă pe măsura celui mai talentat tânăr luptător aflat la bordul lui *Diablo*.

Mulțumit să aibă o pauză, Connor se ridică în picioare.

— Căpitanul Wrathe mi-a spus că trebuie să luăm cu toții parte la muncile de întreținere a corabiei, îi răspunse punând capacul cutiei de cremă.

— Connor ai devenit un pirat ca la carte — și asta într-un timp foarte scurt.

Connor se arătă surprins de sarcasmul din glasul tinerei. Cu ce o supărase? se întrebă el, hotărând să-i ignore ironia.

— Cate mi-a arătat o mulțime de săbii, dar cel mai mult mi-a plăcut rapiera, îi spuse entuziast.

— N-ai ales spada, ca prietenul tău, Bartolomeu?

— Nu, este prea greoaie, zise Connor. Iar mie îmi plac armele de precizie.

— Dacă îți place precizia, atunci să le încerci și pe-astea, îi zise Cheng Li, ridicându-și brațele spre ceafă și scoțând fulgerător săbiile din tecile de la spate.

— Sunt *katane*, continuă ea rotind amenințătoare săbiile în aer, și au fost realizate după specificațiile mele, de către un săbier din insula Lantao. Este cadoul pe care mi l-am făcut la absolvirea universității.

În mâinile fetei, lamele păreau la fel de ușoare ca un fulg, dar ascuțite ca briciul. După ce le mai învârti o dată, le băgă înapoi în teci. Connor se arătă impresionat.

— Dar cealaltă sabie? întrebă el.

— Cealaltă sabie?

Connor îi arătă spre teaca împodobită din alamă, prinsă la mijloc într-o curea din piele.

Cheng Li își coborî privirea și se lăsă cuprinsă de melancolie. Fata însă nu scoase sabia din teacă.

— Asta a fost sabia tatălui meu. S-ar putea să fi auzit de el.

— Chang Ko Li, spuse Connor. Cel mai bun dintre cei mai buni, după cum mi-a zis Bart.

Cheng Li aprobă tăcută.

— Cel mai bun dintre cei mai buni, repetă ea surprinzător de indiferentă.

— Mi-a fost adusă după moartea lui și o păstrez ca amintire, continuă fata, privind teaca și trecându-și degetele pe mânerul sabiei.

Connor o aprobă din cap.

— Este frumos că ai ceva care să-ți amintească de el. Îmi doresc să fi avut și eu ceva care să-mi aducă aminte de tatăl meu.

— Băiete, ai înțeles greșit, căci nu o port pentru a-mi aduce aminte de tata. Unicul motiv pentru care o țin la brâu este de a nu uita că, oricât ai fi de măreț și indiferent cât ești de renumit, o singură lovitură de sabie este suficientă pentru a termina definitiv cu viața. Tatăl meu, cu toată reputația și gloria de care s-a bucurat, a fost ucis ca un hoț de rând. ăsta-i jalnicul adevăr despre mărețul Chang Ko Li.

Spunându-i acestea, tânăra își luă mâna de pe mânerul străvechii săbii și, cu toate că arăta

impasibilă și nu-și trăda mai deloc trăirea, Connor își dădu seama că era totuși tulburată.

— Ai face mai bine să te întorci la treabă, încheie ea. Ia uite ce pată mare ai lăsat acolo.

Capitolul 22

Pâine și supă

Când Grace ieși din cabina căpitanului, șirul gândurilor i s-a îndreptat furtunos către Connor. Când oare li se va alătura și fratele ei? Unde să fi fost Connor în acele momente? Imediat ce păși pragul, își dădu seama că nu se afla pe puntea exterioară, așa cum se aștepta, ci nimerise pe un coridor interior, plin de-o parte și de alta cu uși închise.

Cabina căpitanului trebuie să fi avut două intrări. Grace însă nu mai îndrăzni să intre din nou în cabină și să iasă pe cealaltă ușă. În plus, trebuia să existe și din acest hol o ieșire pe punte.

După cum bănuise, odată ajunsă la capătul culoarului, văzu în stânga ei o ușă ce dădea spre puntea exterioară, iar în dreapta observă o scară ce ducea în străfundurile întunecate ale corabiei.

Grace se gândi să o ia la stânga și să se întoarcă în siguranța cabinei sau să se plimbe sub razele soarelui, pe puntea pustie a vasului. Dar scările îi ofereau o alternativă ispititoare. Căpitanul nu-i interzisese să exploreze corabia, ci îi ceruse să se întoarcă în cabina ei înainte să sune Clopotul Amurgului. Ziua însă de-abia începuse, așa că, în răstimpul în care echipajul corabiei dormea, avea suficient timp să facă un scurt ocol și să arunce o privire sub punte, pentru a cunoaște mai bine nava.

După ce coborî, nimeri într-un alt coridor, luminat slab de câteva felinare, în al căror licăr de-abia se puteau remarca șirurile de cabine aliniate de-o parte și de alta a culoarului. Din fericire, carpeta întinsă pe mijlocul holului, deși ponosită și uzată, îi amortiza sunetul pașilor pe scândurile pardoselii.

Era o liniște sinistră — sau poate așa i se părea fetei, când și-i imagină pe oamenii, pe *creaturile* care ocupau camerele din jurul ei. Văzând lungimea holului, se gândi pentru o clipă să se întoarcă și să-și întrerupă explorarea.

Nu, este absurd, își spuse ea. Nu întâlnise deja doi vampiri? Și totuși, chiar dacă nu-i făcea nicio plăcere să se gândească la ei în acest fel, Lorcan și căpitanul erau în definitiv vampiri — cu toate că nu se comportaseră nici pe departe ca doi demoni. Lorcan nu arătase ca o ființă malefică, cu excepția unui

singur moment, când trăsăturile i s-au transformat brusc și căpătase acea înfățișare sălbatică — transformarea fusese însă atât de fulgerătoare, încât era foarte posibil să fi fost o halucinație provocată de lumina slabă din cameră.

În ceea ce-l privea pe căpitan — chiar dacă masca și mantia îi arătau înfiorător —, Grace se obișnuise în cele din urmă cu șoaptele stranii, imateriale ale acestuia, vorbe prin care își exprimase dorința de a avea grijă de ea. În plus, prin viziunea cu fratele ei, îi dăduse cu adevărat speranțe.

Cei doi vampiri pe care îi cunoștea se arătaseră grijulii și reținuți față de ea. Așadar, de ce să fi fost ceilalți membri ai echipajului diferiți sau mult mai amenințători? Și totuși, nici Lorcan și nici căpitanul nu agreaseră ideea ca fata să-i întâlnească pe ceilalți — atitudine care îi dădu de înțeles că trebuie să fie precaută.

Continuând să înainteze, Grace numără ușile, pentru a-și face o idee în privința numărului de membri ai echipajului. După ce numără douăzeci de cabine, se opri și socoti. Dacă stăteau câte doi în fiecare cameră, asta ar fi însemnat în total patruzeci de vampiri. Dacă erau câte patru în cabină, ar fi fost vorba de optzeci. Și, chiar dacă fiecare cabină era ocupată de un singur vampir, tot ar fi fost suficient cât să... dar preferă să nu se mai gândească la asta.

Tremurând ușor, continuă să înainteze, atentă să pășească încet, dar hotărâtă, pe mijlocul carpetei. Scena îi aminti de o perioadă din copilărie când, inspirată de un film sau un roman de aventuri, nu călcase luni întregi pe crăpăturile sau îmbinările din pavaj, de teamă ca nu cumva plăcile să cadă și să o azvârle direct în bârlogul leilor, tigrilor și ursilor.

La capătul coridorului se afla un alt șir de trepte. Grace șovăi, dar se gândi că nu are niciun rost să nu coboare mai departe și să nu vadă încotro duc scările — mai ales că străbătuse până la ele o distanță măricică.

Treptele au condus-o într-un alt coridor, asemănător cu cel din care coborâse, dar puțin mai îngust și luminat de și mai puține lămpi. Să fi fost un alt sector rezervat vampirilor? Tot ce era posibil. Mergând mai departe, numără alte treizeci de cabine și se opri, amintindu-și că, atât Lorcan, cât și căpitanul îi promiseseră că o protejează. Încredințările căpitanului îi reveniră ca un vârtej în minte:

Nu urmărim să-ți bem sângele. Avem alte mijloace prin care asigurăm membrilor echipajului tot ce au nevoie.

Ce să înțeleagă prin asta? se întrebă ea, așteptându-se din moment în moment să dea peste o magazie plină de butoaie cu sânge — o denaturare grotească a menirii unei pivnițe pentru vinuri. Grace

tremură la acest gând. Poate ar fi fost mai bine să se întoarcă în cabina ei, își spuse, răsucindu-se să pornească pe unde venise.

Deodată, auzi scârțâitul inconfundabil al unei uși. Grace încremeni locului. Care dintre uși să fi fost? Lipindu-se cu spatele de peretele holului, privi într-o parte și alta, așteptând o fantă de lumină care să-i dezvăluie ușa cu pricina.

Grace își ținu respirația când văzu un bărbat ieșind împleticindu-se dintr-o cabină la câteva uși distanță. Dacă ar fi privit în dreapta, străinul ar fi văzut-o cu siguranță. Nu știa ce s-ar fi putut întâmpla într-o asemenea situație, dar era mai mult ca sigură că n-ar avea cum să fie o experiență plăcută — pentru ea în niciun caz.

Bărbatul, arătând puțin buimac și nesigur pe picioare, poposi o clipă în fața ușii cabinei. În acel moment, Grace își dădu îngrozită seama că era bietul bătrân pe care îl văzuse prin hublou, același bătrân care se împotrivise cererii lui Sidorio.

Să se apropie de el? se întrebă Grace, făcându-și totodată griji ca nu cumva să-l sperie pe bietul om. Și totuși, dacă sărmanul bătrânel nu era ceea ce părea? Dacă era și el vampir — unul care avea atât de mult nevoie de sânge, încât nu mai avea răbdare și pornise deja în căutarea hranei? Grace hotărî să-l urmeze din umbră, fără să intre în contact cu el —

cel puțin până când nu afla mai multe despre el. Bătrânul părea cufundat în transă. E posibil ca aceasta să fi fost starea de epuizare în care trăiau vampirii pe parcursul zilei — epuizați și slăbiți chiar și în lipsa influenței directe a soarelui.

Grace nu-și mai putu ține respirația și, exact când își dori să fi participat la mai multe lecții de înot subacvatic, observă, spre marea ei ușurare, că bătrânul porni pe coridor în cealaltă direcție, clătinându-se ușor într-o parte și alta și menținându-și echilibrul sprijinindu-se din când în când de pereții înguști ai holului.

Răsuflând ușurată, Grace porni precaută în urma lui, furișându-se tiptil în semiobscuritatea coridorului și păstrând între ei o distanță apreciabilă.

Bătrânul dispăru din vedere, dar fata continuă să-i audă pașii împleticiți și se gândi că pesemne acesta o luase pe un alt șir de trepte. Așa cum se și așteptase, câteva clipe mai târziu, Grace se văzu în dreptul altor trepte ce coborau și mai adânc în străfundul vasului. Zărind din capul scărilor creștetul bătrânului dispărând în lungul unui hol, așteptă câteva momente și porni încet pe urmele lui.

Următorul coridor era diferit, căci nu avea covoraș pe mijloc, iar ușile erau mult mai puține. În față se deschise o ușă din spatele căreia se revărsă un val de lumină. Vampirul grăbi pasul și dispăru în

lumina din interior. Grace goni în urma lui și se furișă în semiobscuritatea din spatele ușii.

Prin deschizătura îngustă dintre ușă și perete zări o bucătărie spațioasă, din care ieșea un miros apetisant de mâncare. Grace nu-și conștientizase foamea până în acel moment, dar aroma era atât de amețitoare, încât simți că-i este imposibil să-i reziste. Ieșind din penumbră, Grace se postă exact în bătaia luminii și — asemeni unei actrițe în centrul reflectoarelor — privi pofticioasă în bucătărie, unde îl văzu pe vampirul bătrân pe care îl urmărise și o bucătăreasă necăjită, ce părea oarecum iritată de apariția fetei.

— Nu mai sta acolo, domnișoară, strigă bucătăreasa — o femeie cu chip bucălat și trandafiriu. Hai, intră și ia loc. Așteaptă puțin și te servesc numaidecât.

Femeia se întoarse imediat ce Grace trase ascultătoare un scaun și se așeză în fața tejghelei.

— Jamie! Jamie! Unde-o fi plecat băiatul ăsta?

Bucătăreasa țâțâi nemulțumită și își îndreptă privirea spre vampirul pe care îl urmărise Grace. În lumina puternică a bucătăriei, chipul bătrânului arăta la fel de palid și de fragil ca o coală de calc.

— Nathaniel, așteaptă numai puțin, spuse bucătăreasa. Îți dau numaidecât un castron plin cu supă.

Supă? Să mănânce vampirii așa ceva?!

Și totuși, bucătăreasa cufundă un polonic într-o cratiță ce clocotea pe foc, vărsă conținutul polonicului într-un castron adânc, pe care îl așeză pe o tavă, alături de o bucată mare de pâine neagră, proaspăt scoasă din cuptor.

Vampirii însă nu mâncau pâine — Grace era absolut sigură în acest sens. Să nu fi fost vampir?

Bătrânul își aplecă nasul în rotocoalele aburilor ce se ridicau din castron și zâmbi larg.

— Nathaniel, asta o să te înzdrăvenească numaidecât, îi zise bucătăreasa.

Bărbatul o aprobă din cap, luă tava și ieși agale din bucătărie. Grace se întrebă dacă va reuși oare să ajungă la cabină fără să o scape.

— Ia să vedem, vrei și tu un castron cu supă fierbinte, nu?

Bucătăreasa nu mai așteptă răspunsul și cufundă polonicul în cratița ce fierbea pe foc.

— Jamie, strigă încă o dată peste umăr. Jamie, sper că nu dormi. Sunt o mulțime de treburi de făcut și nu mai pot să mă descurc singură! Jamie!

Grace se întrebă dacă rumeneala obrajilor bucălați i se trăgea femeii de la atâta țipat — sau de la aburii și căldura din bucătărie? Nu-i era teamă că-i trezește pe membrii echipajului, că le tulbură somnul? Somnul celor morți, gândi cu tristețe Grace.

— Poftim, să-ți fie de bine, spuse bucătăreasa, așezând pe tejghea, în fața fetei, bolul cu supă și tăind apoi cu generozitate o bucată mare de pâine.

Grace își trase scaunul aproape de tejghea și începu să se înfrupte înfometată. Supa, deși delicioasă, avea un gust pe care fata nu reuși să-l recunoască — era ceva ce nu mai mâncase niciodată. Culoarea roz-aprins a fierturii dispăru câteva momente mai târziu, când Grace făcu lună castronașul alb din fața ei.

— Ia te uită, ce foame ți-a fost! zise femeia. Mai vrei o picătură? Ah, firește, nu-i frumos să refuzi!

Spunându-i acestea, luă bolul și îl umplu ochi.

Grace se arătă și ea mirată de intensitatea foamei și, chinuită de așteptarea celui de-al doilea bol cu supă, se surprinse bătând nerăbdătoare cu piciorul în scaun. Când bucătăreasa îi mai tăie o felie de pâine, Grace își dădu seama că organismul îi tânjea cu disperare după mâncare, în special după această fiertură.

Fata se simți nespus de ușurată când băgă lingura în castronaș și luă o gură de supă — după care începu să înfulece pe nerăsuflate. Pâinea neagră era și ea la fel de gustoasă ca și fiertura. Grace o bucăți și șterse marginile bolului până la ultima picătură.

— Jamie, vrei să vii să vezi? spuse bucătăreasa. Ăștia noi sunt întotdeauna cei mai groaznici, nu?

Lingându-și din colțurile gurii ultimele picături de supă, Grace își ridică nedumerită privirea. *Ăștia noi?* În ce sens, *noi?* Când dădu să întrebe despre ce anume vorbea, simți cum o cuprinde brusc o epuizare copleșitoare. Chipul bucătăresei și al băiatul din fața ei se pierdură în ceață. Pleoapele i s-au închis, lingura îi alunecă din mână și zdrăngăni pe podea — dar sunetul îi păru foarte îndepărtat. Grace căzu pe spate și, aterizând din fericire în brațele cuiva, o clipă mai târziu se cufundă într-un somn adânc și liniștitor.

Capitolul 23

Alarma

Connor și Bart au intrat la masa de prânz în cea de-a doua grupă. După muncile de dimineață, s-au năpustit lihniți asupra porțiilor uriașe de budincă de pește, piure de cartofi și alge înăbușite. Algele, pe lângă faptul că erau greu de mestecat, mai aveau și un gust ciudat — așa că băiatul le izolă într-o parte a farfuriei.

— Să știi că sunt foarte bogate în minerale și sunt grozav de bune pentru dezvoltarea mușchilor, îi spuse Bart, în timp ce-și punea în farfurie încă o porție.

Connor încercă încă o dată, dar se simți de parcă ar fi mâncat fâșii de cauciuc.

După ce Bart își aprinse o țigară și plecă să aducă niște ceai, Connor căscă obosit. Fusese o dimineață

obositoare și nu i-ar fi displăcut să aibă parte de o scurtă siestă. Privind în sala de mese, observă că nu era singurul care se afla într-o asemenea dispoziție. Câțiva pirați ațipiseră cu capul pe mese, alții se întinseseră pe bănci, iar unii se odihneau sprijinindu-se spate în spate cu vecinul de masă. Un tip mai ghinionist, părea să fi fost atât de epuizat încât nimerise cu fruntea direct în piureul din farfurie. Connor zâmbi — și el era istovit, dar nici chiar așa.

Deodată răsună puternic un clopot. Connor tresări. Clopotul se auzi din nou. Pirații — care sforăiau zgomotoși cu numai o clipă în urmă — se treziră brusc și începură să iasă în mare grabă din sala de mese, zdrăngănindu-și în goană tecile săbiilor și arătând foarte vioi. Păreau cu toții foarte energici, mai puțin leneșul al cărui chip era aproape în întregime îngropat în farfuria cu mâncare.

— Hai, prietene, trezește-te!

Bart îi înmână o cană smălțuită, plină ochi cu ceai.

— Ia-o cu tine, adăugă el.

— Unde mergem? întrebă Connor.

— Pe puntea principală, îi strigă Bart în zarva instaurată în cantină. Căpitanul o să înceapă imediat instructajul.

— Ce instructaj?

— O să vezi. Hai odată, mișcă-te. Vreau să prind un loc bun.

Puntea era deja aglomerată când Connor și Bart ajunseseră la locul adunării. Cu toate acestea, Bart izbuti să-și croiască ușor drum prin mulțime. Connor îl urmă la nici doi pași în spate — sarcină deloc ușoară, având în vedere că ținea în mână o cană plină cu ceai și atrase nu o dată asupra sa priviri de iritare din partea câte unui pirat căruia îi stropea vesta, sau îi vărsa pe ghete câteva picături fierbinți de ceai. Connor se așeză turcește în apropierea căpitanului Wrathe, care conversa concentrat cu Cutlass Cate. Scrimshaw stătea încolăcit pe brațul căpitanului și părea să urmărească atent cuvintele interlocutoarei stăpânului său. În spate, Cate avea o tablă proptită pe un șevalet și, în timp ce discuta cu căpitanul, se întorcea din când în când și trasa cu creta câteva numere și schițe indescifrabile.

Într-un târziu, după ce clopotul răsună încă o dată, Cheng Li apăru abătută pe punte.

— De ce nu am fost anunțată în legătură cu acest lucru? se răsti la Cutlass Cate, care ridică din umeri și se întoarse din nou la tablă.

— Căpitane Wrathe, vreau să vorbesc cu dumneavoastră, îi ceru Cheng Li.

Căpitanul însă nu consimți.

— După instructaj, domnișoară Li, îi auzi Connor răspunsul.

— Dar, căpitane trebuie...

— *După instructaj!* îi repetă el categoric.

Tensiunile dintre căpitanul Wrathe și adjunctul său păreau să se înrăutățească pe zi ce trece și nici nu mai era de mirare că Cheng Li îi mustra pe toți cei care îi stăteau în cale. Puterea pe care o deținea pe corabie îi era tot mai des pusă sub semnul întrebării și nu o ajuta cu nimic faptul că pirații o priveau pe Cutlass Cate cu atât de mult respect și afecțiune, încât s-ar fi putut crede că ea era de fapt adjunctul căpitanului.

Căpitanul Wrathe se întoarse spre mulțimea ce stătea în expectativă:

— În regulă. V-ați adunat cu toții?

— Suntem toți, căpitane, se auziră câteva strigăte din mulțime.

Un apel departe de a fi făcut ca la carte, gândi Connor.

— Și sunteți cu toții dornici să ajungeți putrezi de bogați? întrebă căpitanul.

De această dată se auziră mai multe glasuri.

— Excelent, excelent, spuse căpitanul, ai cărui ochi începură să sticlească mai strălucitori ca safirele pe care le purta pe degete.

— Ei bine, prieteni, am aflat că a plecat de curând din Puerto Paradiso un vas plin — repet, PLIN — de comori nebănuite.

Apariția târzie a unuia dintre oamenii săi îi captă căpitanului atenția pentru o clipă.

— Iertați-mă c-am întârziat.

Un pirat cam mocofan, cu chipul pe jumătate acoperit de piure, se înghesui într-un locșor rămas gol în dreptul lui Bart.

— Nu face nimic, Young Bobby, spuse căpitanul Wrathe. Să înțeleg că de-abia acum ți-ai terminat prânzul, nu?

Din mulțime izbucniră mai multe hohote de râs, pe care căpitanul Wrathe le reduse la tăcere printr-o simplă ridicare de braț.

— După cum spuneam, corabia cu pricina se îndreaptă spre coastă și, din câte se pare, unul din cei mai mari bogătași din Puerto Paradiso transportă la bordul ei câteva comori inestimabile, bogății pe care și le dorește la vila, la reședința sa de vară.

— Aaa, dacă are și vilă înseamnă că-i mare barosan! strigă un pirat.

— Chiar este, domnule Joshua, răspunse amuzat căpitanul Wrathe. Oi fi spus eu vilă, dar mai degrabă seamănă cu un palat.

Connor se simțea foarte bine și îi plăcea felul în care căpitanul Wrathe glumea cu echipajul său.

Băiatul se simțea ca și cum ar fi urmărit un spectacol de pantomimă.

— Așadar, sunteți cu toții pregătiți pentru distracție? întrebă căpitanul.

— Da, căpitane!

— Îmi pare rău, spuse căpitanul ridicându-și palma la ureche, dar sunt cam tare de urechi și nu v-am auzit.

— DA! strigară piratii în cor.

Connor strigă și el cât îl țineau plămânii. Căpitanul Wrathe îl auzi și îi făcu șmecherește cu ochiul, în timp ce Scrimshaw părea să-l țintuiască pe Connor cu privirea. Încă nu se obișnuise cu ideea de a fi supravegheat de un șarpe.

— Minunat, continuă căpitanul Wrathe. Ei bine, după calculele noastre și după modul în care își cârmesc vasul, până la ora ceaiului putem să ajungem din urmă corabia, așa încât să avem timp să o acostăm și să ne însușim prada până la ora cinei. Bobby, ai auzit? Până la ora mesei de seară!

Bobby dădu entuziast din cap și continuă apoi să-și lingă piureul de pe față.

— Sunteți cu toții de acord? răcni căpitanul Wrathe.

— Da, căpitane! încuviință încă o dată în cor întregul echipaj, cu excepția unei singure persoane.

— Căpitane, am o întrebare.

— Ascult, domnișoară Li.

— Vasul despre care vorbiți navighează cumva în coridorul nostru maritim? Întrucât știu că Puerto Paradiso se află la mare distanță.

— Am mai vorbit despre asta, domnișoară Li. Nu dau doi bani pe această regulă, prin care vasele piratерești trebuie să navigheze doar pe anumite culoare maritime. Din moment ce văd în apropiere o corabie plină cu comori, nu înțeleg pentru ce să o las să treacă pe lângă noi și să-i permit altui căpitan să pună mâna pe aceste bogății?

— Bine zis! strigă însuflețit unul dintre pirați.

Cheng Li clătină din cap:

— Căpitane Wrathe, cu tot respectul, dar vorbim aici despre regulamentele Federației Piratерești...

Molucco Wrathe mimă un căscat și stârni un val de hohote în mulțime.

— Înțeleg că este un subiect care vă plictisește, însă — cu tot respectul cuvenit —, de fiecare dată când încălcăm flagrant aceste regulamente, eu sunt cea care trebuie să repare oalele sparte.

— Îmi pare rău că te necăjește atât de mult acest lucru.

— Este un lucru care ne afectează și ne va necăji pe toți până la urmă, se răsti Cheng Li. Când pătrundem pe culoarul altui vas, nu numai că disprețuim regulile maritime, ci riscăm să fim atacați

de pirații care se vor simți insultați de faptul că am intrat în apele lor.

— Bine, în regulă, spuse calm căpitanul Wrathe. Domnișoară Li, aceste precizări sunt cât se poate de corecte și, cum pe *Diablo* este democrație, propun să supunem această chestiune la vot. Așadar, toți cei care doresc să lăsăm corabia cu comori să treacă pe lângă noi, din respect pentru camarazii noștri pirați, să strige „da"!

Pe punte se instală liniștea. Văzând-o pe Cheng Li supusă la o asemenea umilință, Connor tresări în sinea lui și nici nu voia să-și imagineze furia pe care o simțea tânăra în acele momente. Știa că mânia fetei tot va răbufni mai devreme sau mai târziu și spera să fie cât mai departe de ea, atunci când se va întâmpla una ca asta.

Căpitanul Wrathe continuă însă necruțător:

— Bun, acum, cei care doresc să riscăm și să atacăm corabia...

De această dată, răspunsul răsună atât de puternic, încât zgudui scândurile punții. Pulsul i se acceleră și Connor simți o furnicătură pe șira spinării. Băiatul își luă privirea dinspre căpitanul Wrathe și se uită la Bart, care se alăturase uralelor ce se întețeau și se răspândeau ca un incendiu scăpat de sub control. Puntea devenise în numai câteva clipe o

mare de pirați care ovaționau, cântau și își ridicau brațele în sprijinul căpitanului.

— Presupun că ți-ai primit răspunsul, domnișoară Li, îi zise căpitanul.

— Da, răspunse ea, fără să mai adauge politicoasă și titulatura rangului acestuia.

Connor se întrebă dacă va accepta Molucco Wrathe o asemenea neobrăzare, dar căpitanul preferă să ignore impolitețea tinerei.

— Sper totuși să nu renunți la a lupta alături de noi, domnișoară Li. Faci parte din rândul celor mai impetuoși atacatori și nu am nicio îndoială că vom avea nevoie de tine în toiul bătăliei.

— Sunt adjunct al căpitanului corabiei *Diablo*, spuse rece Cheng Li. Firește că-mi voi onora îndatoririle.

— Splendid, zise căpitanul Wrathe. Bun, acum să discutăm puțin despre strategie cu experta noastră, Catherine Morgan, cunoscută mai bine sub numele Cutlass Cate.

Căpitanul Wrathe păși în spate și Cate ieși în față. Doi pirați au țâșnit din mulțime și au apropiat șevaletul de rândurile din față ale echipajului.

— Băieți, fiți atenți, spuse Cate la fel de serioasă ca întotdeauna, ținând în mână o bucată de cretă albastră. Astăzi vom acționa ca trei echipe distincte, în formații de 4-8-8. Cunoașteți bine acest tip de vas...

Cate se întoarse la tablă și trasă câteva cruciulițe peste schița inițială, desen ce reprezenta puntea unui vas văzut de sus.

— Iscoadele ne-au spus că este vorba despre un galion obișnuit. După salva tunurilor, echipele din avangardă vor pătrunde pe aici, prin aceste trei locuri. Joshua, Lukas, Bartolomeu... voi îi veți conduce în luptă pe ceilalți spadasini. Să vă faceți bine treaba, căci vreau să văd odgoanele și parâmele făcute ferfeniță, când vor sări pe punte atacatorii cu rapiere.

Cate încercui pe tablă cruciulițele pe care le trasase mai devreme și continuă:

— Întrucât ne cunoaștem bine între noi, nu cred să mai fie nevoie să amintesc cine sunt luptătorii cu rapiere. Vreau să stați cât mai aproape de spadasini, să țineți pasul cu ei, să nu lăsați nici măcar un lat de palmă între voi și să ocupați pe punte toate locurile strategice. Vreau să-i înfrângem înainte să apuce să-și dea seama ce se întâmplă — pentru că numai așa vom reuși să luăm comorile de pe vas. Iar acum...

Cate își întoarse chipul dinspre tablă și privi echipajul cu mare seriozitate.

— Încercați pe cât posibil să evitați vărsarea de sânge. Interesul nostru îl reprezintă comoara, nicidecum să provocăm un măcel. Unii dintre noi sunt mai năvalnici din fire... Javier? De Cloux? Băieți,

controlați-vă avântul, ați înțeles? Iscusința în mânuirea sabiei nu este demonstrată prin cât de mult o mânjiți cu sânge.

Connor răsuflă ușurat și se arătă puțin surprins. După lecția pe care o primise dimineață, trăise cu impresia că tânăra era însetată de sânge — la fel ca și restul echipajului, de altfel.

— Cate, înțelepte cuvinte, luă din nou cuvântul căpitanul Wrathe. Sper că ați ascultat cu atenție. Și nu uitați: piraților experimentați trebuie să dea întotdeauna un bun exemplu noilor recruți.

Piraților au început să reflecteze în tăcere la vorbele lui Cate și ale căpitanului.

— Iar acum, continuă căpitanul zâmbind din nou, asigurați-vă că aveți săbiile bine lustruite. Ridicați velele, căci pornim spre vest — și fiți gata de luptă! Pregătiți-vă pentru cele mai minunate comori din lume! Dacă vă descurcați bine — și sunt convins că așa va fi —, vă promit o noapte încântătoare, la minunata tavernă *Ceaunul Mămicii.*

La auzul ultimelor cuvinte, din mulțime izbucni o serie de urale neîntrerupte, după care piraților au început să se disperseze la fel de iute cum și veniseră.

Bart se duse să discute cu Cate; Cheng Li dispăru ca o vijelie, fără să spună nimic — și Connor rămase singur, față în față cu căpitanul.

— Cate, băiatul are și el nevoie de o armă, spuse căpitanul.

Căpitanul îi făcu iarăși cu ochiul, îl bătu ușor pe umăr și porni cu pași mari să pregătească vasul pentru atac.

Cate și Bart s-au întors spre Connor.

— Ești sigur că ești pregătit pentru așa ceva? întrebă Cate.

Connor ridică din umeri.

— Se vede că-i pregătit, spuse Bart.

În drum spre cabină, Connor o văzu pe Cheng Li privind pierdută în zare. Tânăra arăta de parcă ar fi fost însăși întruchiparea deprimării. Connor ezită pentru o clipă. Chiar dacă nu-i făcea prea mare plăcere să se apropie, simțea totuși că-i rămăsese dator măcar cu o consolare. Căpitanul Wrathe o umilise crunt în fața celorlalți pirați, slăbindu-i și mai mult autoritatea șubredă pe care o avea asupra acestora. În definitiv, oricât ar fi fost de mândră și de arogantă, Cheng Li fusese cea care îl salvase de la moarte. Și, cu toate că tânăra avea un mod ciudat de a-și exprima sentimentele, Connor știa că ține totuși la el.

— Bună, îi spuse el.

Cheng Li îl privi abătută. Dacă până atunci vedea pe chipul acesteia numai masca inflexibilă a unei

războinice, de această dată Cheng Li arăta mai degrabă ca o fetiță. Căpitanul Wrathe nu o deposedase numai de autoritatea pe care o avusese, ci și de combativitate și impetuozitate.

— Ți-a plăcut spectacolul? îl întrebă cu amărăciune.

— Nu chiar, răspunse Connor întărindu-și negația clătinând din cap. Ești bine?

— Da, bineînțeles, răspunse ea, privindu-l mirată. Sunt obișnuită cu comicăriile lui Molucco Wrathe, chiar dacă astăzi a fost puțin mai drastic decât de obicei. Este însă măgulitor.

— Măgulitor? întrebă Connor nedumerit.

— Din moment ce încearcă atât de mult să mă doboare, trebuie să se simtă foarte amenințat de mine, nu crezi? Tânărul meu prieten, vezi tu, deși dobitocii din echipajul pe care îl conduce îi ovaționează fiecare silabă, el știe bine că eu sunt cea care deține adevărata putere.

— Ce vrei să spui? întrebă Connor.

— Băiete, lumea pirateriei se schimbă și cei de teapa lui Molucco Wrathe vor fi dați la o parte. Pentru ei, viața de pirat este o simplă veselie. Viitorul aparține persoanelor de genul meu — oamenilor care rezolvă orice problemă, oamenilor care au cunoștințe influente.

Chiar dacă se arătă surprins de vorbele tinerei, Connor bănui că, după comportamentul căpitanului Wrathe, loialitatea tinerei fusese din greu pusă la încercare. El era probabil singura persoană căreia îi putea împărtăși amărăciunea.

— Băiete, lumea piraților este mult mai mare decât ce vezi pe acest vas. *Diablo* — scuză-mi expresia — este doar o picătură într-un ocean. Va veni însă o vreme când Molucco Wrathe și cei asemenea lui vor fi scoși pe tușă. Atunci vei avea cu adevărat parte de senzații puternice; vei vedea noii zori ai pirateriei.

Cheng Li părea să-și fi recăpătat câte ceva din obișnuita ei exuberanță. Connor se simți flatat că tânăra îl inclusese și pe el în viziunea pe care o avea asupra viitorului. Însă sentimentele de cordialitate nu au durat prea mult.

— Băiete, hai că n-am timp să pierd toată după-amiaza la taclale. Katanele astea au nevoie să fie lustruite și pregătite pentru raid.

Spunându-i acestea, tânăra s-a întors și s-a îndepărtat cu pași mari pe punte. Cheng Li avea cu adevărat curaj. Nici măcar umilința la care fusese supusă nu-i înlăturase înflăcărarea, ci, dimpotrivă, o făcuse și mai puternică și înfricoșătoare. Urmărind cele două săbii săltând ușor la spatele tinerei, Connor și-o aminti pe Cate rugându-i pe pirați să nu

pricinuiască răni doar de dragul de a face rău. Nu era însă deloc convins că domnișoara Li dăduse prea multă atenție acestei rugăminți. Vai de bărbatul sau de femeia care va avea ghinionul să intre azi în conflict cu ea!

Capitolul 24

Clopotul Amurgului

— *Jamie!* Jamie, unde ești?

Grace avusese momente când se deșteptase în moduri mult mai plăcute, deși, de această dată, nu avea nicio îndoială în privința eficacității țipetelor stridente ale bucătăresei. Fata își deschise ochii și se trezi instantaneu în aburii, căldura și zdrăngăniturile necontenite din bucătăria vasului, unde se văzu întinsă pe podea, într-un colț al camerei, acoperită cu o față de masă apretată, ce-i servea drept învelitoare.

Bucătăreasa amesteca mâncarea în tigăi, ridica zgomotoasă capacele și le trântea ca un tobosar încrezător în iscusința sa, dar căruia îi cam lipsea simțul ritmului. Jamie părea să fi dispărut din nou.

— Băiete, unde ești? Ai uitat că am doar două mâini? Of, e deja prea istovitor pentru o femeie de vârsta mea!

— Vreți să vă ajut eu? întrebă Grace, ridicându-se și începând să împăturească fața de masă în lungul dungilor.

— Tu? încremeni bucătăreasa. E puțin cam neobișnuit. Nu mi-ar strica un pic de ajutor — dar nu, trebuie să te odihnești și să-ți recapeți puterile.

Grace o contrazise din cap:

— Mulțumesc, însă mă simt foarte bine. Nu știu ce-a fost în supa aia, dar mă simt plină de energie.

Bucătăreasa îi zâmbi:

— Îmi pare bine să aud asta, micuță domnișoară. În regulă, fie cum zici. Calul de dar nu se caută la dinți, însă, chiar și așa, să nu te aștepți să-ți dezvălui cumva care sunt ingredientele mele secrete, da?

Femeia agită o spatulă în direcția ei, dar nicidecum într-un mod amenințător.

— Bineînțeles, spuse Grace. Așadar, de unde să încep?

— Ei bine, pentru început morcovii ăștia trebuie tăiați și feliați.

Grace privi spre mormanul de morcovi ce stăteau grămadă pe masă — erau mai mulți chiar și decât văzuse pe tarabele din piața portului. Fără să se simtă deloc descurajată, luă o mână de morcovi și îi așeză pe tocător.

— E foarte bine, spuse bucătăreasa, privind-o pe Grace începând lucrul. Văd că îi tai exact la

dimensiunea potrivită. Ești o adevărată binecuvântare!

După ce bucătăreasa se grăbi să se îngrijească de restul treburilor, Grace se ocupă de tăiatul morcovilor. Îi plăcuseră dintotdeauna aspectele repetitive ale pregătirii mâncării și descoperise că acestea o linișteau și îi dădeau încredere în ea însăși, în special în momentele când aceste sentimente nu-i erau insuflate din altă parte. Își aminti de serile în care tatăl lor le pregătea adevărate festine la cină, iar Connor și cu ea îl ajutau la tăiatul legumelor, la amestecat și, cel mai mult, la gustat.

— Cum te descurci?

De cealaltă parte a tejghelei apăru un chip zâmbitor, dar nu al bucătăresei, ci al băiatului care era mai mereu de negăsit, Jamie.

— Bine, răspunse Grace.

— Văd că muncești iute, spuse el, aruncând în gură o rondea dintr-un morcov.

Grace ridică din umeri:

— Nici nu m-aș fi așteptat ca vasul ăsta să aibă și bucătărie.

— Oamenii trebuie să mai și mănânce, îi zise Jamie.

— Da, oamenii, dar nu și... Grace își coborî glasul. Nu și vampirii.

Fata îl privi în ochi.

— Ah, mâncarea asta nu-i pentru ei, spuse Jamie, luând două cubulețe de morcovi.

— Atunci pentru cine? întrebă Grace.

— Jamie! Jamie, vrei să n-o mai ții de vorbă și să te apuci și tu de treabă? Ia adu-mi o fleică de carne din răcitor.

— Mă cheamă obligațiile de serviciu, se scuză Jamie, fugind înainte ca fata să mai aibă vreo șansă în a insista să primească răspuns.

Bucătăreasa se apropie și o bătu ușor pe umăr:

— Ești harnică, fata mea. S-ar putea să am o vorbă cu căpitanul în legătură cu tine. Îmi pare o pierdere groaznică să nu te pot folosi aici, în bucătărie. Nu mi-ar striga un ajutor de nădejde, în locul nepotului meu mototol și netrebnic.

O pierdere groaznică? Despre ce tot vorbea? Grace își aminti cuvintele pe care bucătăreasa le rostise înainte să adoarmă.

Ăștia noi sunt întotdeauna cei mai groaznici.

Ce voia de fapt să spună? Fata se simți deodată cuprinsă de un val de panică. În spatele ei, Jamie scoase din răcitor o halcă de carne de vită.

— Ce se întâmplă aici? strigă Grace, lăsând cuțitul din mână. Pentru cine-i toată această mâncare?

— Ai grijă, domnișoară, spuse bucătăreasa. Ia uite, te-ai tăiat, dacă n-ai fost atentă.

Grace își coborî privirea. Cuțitul îi crestase fin pielea și o mică broboană de sânge începu să i se formeze pe deget.

Înainte să apuce să se dumirească, bucătăreasa o apucă strâns de braț:

— Repede, Jamie! Mișcă-te, blegule. Of, ce risipă!

Grace începu să tremure, dar nu reuși să scape din strânsoarea ca de menghină a femeii. Privind în sus, observă îngrozită cum chipul bucătăresei se schimbă brusc. Ochii îi luceau puternic și priveau în gol, de parcă viața i s-ar fi scurs brusc din corp. Grace își aminti cum se transformaseră și trăsăturile lui Lorcan în cabină. Deși arătau la fel, cele două metamorfoze erau complet diferite. Să fi fost și bucătăreasa vampir? Dar Jamie? Grace crezuse că va fi în siguranță în forfota călduță din acea parte a corabiei. Cât de mult se înșelase!

Jamie se alătură mătușii sale și îi apucă mâna, ștergându-i degetul și înfășurându-i-l strâns într-un bandaj.

— Gata, am oprit sângele, spuse el.

Amorțită, Grace își privi mâna bandajată.

— A fost cât pe ce, zise bucătăreasa, eliberându-i voioasă mâna. O bucătărie nu este locul unde să nu fim foarte atenți la igienă! Micuță domnișoară, ar trebui să te odihnești puțin, în răstimpul în care pun morcovii în tigaie. Acum nu mai sunt însă la fel de

convinsă că ești potrivită pentru lucrul în bucătărie. Se pare că nu te descurci prea bine sub tensiune. Poate că-i mai înțelept să urmăm hotărârea căpitanului.

— Și ce anume a hotărât căpitanul? întrebă Grace. Vă rog, nu mai vorbiți pe ocolite și spuneți-mi odată ce se petrece aici!

— Ce pot să-ți spun este că te-ai trezit puțin indispusă, îi răspunse bucătăreasa încruntându-se.

— Spuneți-mi, vă rog, insistă Grace.

— Cred că știi și tu foarte bine, răspunse femeia zâmbind ușor malițioasă. Tu ești noua donatoare, am dreptate? Bătrânul Nathaniel se retrage din activitate și tu urmezi să-i iei locul.

Donatoare? Chiar dacă Grace nu înțelegea prea bine ce dorea să-i spună, își dădu seama că vorbele bucătăresei nu sunau deloc a bine. Ar fi dorit să o întrebe mai mult, dar, când deschise gura, nu reuși să scoată o vorbă. Își aminti de imaginea bătrânului Nathaniel, îndreptându-se amețit spre bucătărie, având chipul atât de palid și de uscat, încât părea să fi fost golit în întregime de sânge. Dar ce dorea să-i transmită această răuvoitoare bucătăreasă? Că bătrânul Nathaniel nu era vampir? Doar atât?

Tu ești noua donatoare.

Avem alte mijloace prin care asigurăm membrilor echipajului tot ce au nevoie.

Lucrurile începeau să capete sens. Posibil să fi greșit când își pusese nădejdea și încrederea în anumite persoane. Grace simți dintr-odată cum o cuprinde un tremur ce părea să-i înghețe sângele în vene.

Deodată, începu să răsune dangătul unui clopot.

— Să fi sosit deja timpul? Jamie, termină-ți treaba cât mai repede, căci altfel nu vom fi pregătiți pentru Ospăț.

Ospăț?

Clopotul bătu din nou.

— Este cumva Clopotul Amurgului? întrebă Grace.

Jamie îi confirmă din cap, după care aruncă în aer un măr roșu și îl prinse direct între dinți. Băiatul părea să aibă niște dinți foarte puternici, gândi Grace, în timp ce acesta străpunse coaja fructului și mușcă adânc din pulpa ivorie și zemoasă a mărului. Vampirii însă n-ar trebui să mănânce mâncare, nu? Era o situație cât se poate de confuză.

— Trebuie să plec, spuse Grace buimacă. Trebuie să mă întorc.

— Drum bun! îi zâmbi Jamie, crănțănind între măsele ultima înghițitură din măr — cu tot cu sâmburi, miez și codiță.

Capitolul 25

Raidul

Connor își simțea inima bătând tot mai puternic și aștepta alături de membrii echipei sale să audă bubuitul tunului ce dădea semnalul de începere a atacului. Galionul de care se apropiau tot mai iute, era un vas mai mic decât corabia piraților, așa că asaltul urma să fie efectuat doar de șaizeci de pirați, bărbați și femei deopotrivă.

Fuseseră stabilite trei echipe de douăzeci de membri — împărțite la rândul lor în grupe mai mici, de patru-opt-opt. Altfel spus, exact formația despre care vorbise Cate, respectiv 4-8-8. Connor, având în spate experiența câștigată la probele sportive, pricepuse cu mare ușurință strategia de atac. Grupul de „patru" era o echipă formată din patru spadasini, care aveau rolul de a băga spaima în celălalt echipaj,

rotindu-și amenințători spadele masive și provocând distrugeri greementului și altor părți ale corabiei — dar numai stricăciuni de suprafață. Vasul nu trebuia să sufere distrugeri semnificative, deoarece căpitanul Wrathe s-ar fi putut decide să-l sechestreze pentru propria folosință.

Odată ce provocau haos și teroare pe punte, spadasinii erau urmați îndeaproape de prima echipă formată din opt membri. Înarmați cu rapiere, florete și pumnale, primii opt oameni trebuiau să identifice țintele umane și să împiedice eventualele contraatacuri. După cum insistase Cate la finalul instructajului, echipa pe care o conducea, fără să ucidă doar de dragul de a ucide, trebuia să forțeze echipajul vasului să capituleze și să cedeze comorile de bună voie.

A doua echipă, formată tot din opt membri, aceeași în care fusese inclus și Connor Tempest, avea sarcina de a sprijini primul atac. Având statutul de senior, membrii primei echipe erau cei care dețineau conducerea și își comandau oamenii în luptă. Fiecare luptător din primii opt era însoțit de un membru din a doua echipă; Connor avea onoarea să-i fie secund lui Cate.

— Este cea mai sigură poziție posibilă, îi spuse Bart. Cate face cât trei și poți fi sigur că vei fi foarte

aproape de acțiune. Să o asculți, să faci tot ce-ți spune și vom ajunge cu toții teferi la petrecerea de diseară.

Bart își trase mănușile din piele și dădu mâna cu Connor:

— Mult noroc, domnule Tempest.

— Și ție, de asemenea, spuse Connor.

Zâmbitor ca întotdeauna, dar totodată foarte serios, Bart se grăbi să se alăture celorlalți trei vlăjgani care formau echipa de patru spadasini.

Connor se alătură echipei sale, ai căror membri se pregăteau sufletește pentru atac asemeni echipelor sportive în care jucase și Connor, încă de când era copil. Câțiva pirați se încălzeau fandând în față, pentru a-și dezmorți încheieturile picioarelor, ori se răsuceau într-o parte și alta, pentru a se asigura că ating cu brațele o rază maximă de mișcare. Alții exersau împungând și spintecând aerul cu săbiile. Connor se înfioră și se simți nițel îngrețoșat când se gândi că armele acestora aveau cât de curând să intre de-a binelea în acțiune.

Băiatul își trecu ușor degetele peste mânerul rapierei ce-i stătea atârnată la șold. Cate îi explicase rolul pe care îl va avea în atac și îi spusese că era puțin probabil să ajungă să-și folosească sabia la altceva decât pentru intimidare. Raidul nu era însă

un joc și nimeni și nimic nu-i putea garanta securitatea. Connor cântări ușor sabia. Era grea, dar și mai grea și apăsătoare era spaima că va trebui în curând să-și folosească arma. Posibil să nu fi fost cu adevărat potrivit pentru viața de pirat, dar de-acum era prea târziu să renunțe — ceilalți depindeau de el.

Deodată, în dreptul băiatului apăru Cheng Li. Connor bănuise că tânăra va face parte din prima echipă de opt. Dar fata venise probabil să-i ureze noroc.

— Eu voi sta în această echipă, spuse autoritară Cheng Li. Johnna, du-te în locul meu în prima echipă de opt. Tocmai ai fost promovată. Eu rămân în spate, pentru a-i asigura lui Tempest protecția.

Johnna se arătă vădit încântată și, salutând-o respectuoasă pe Cheng Li, fugi să se alăture celeilalte echipe. Connor o privi mirat pe Cheng Li. Dorise cu adevărat să stea în urmă, ori fusese de fapt degradată? Ochii negri ai tinerei îl avertizară nici măcar să nu încerce să întrebe una ca asta.

Deodată, băiatul auzi deasupra capului un zgomot asurzitor și, privind în sus, văzu căzând spre el un grătar masiv din metal. Connor sări instinctiv din calea acestuia și, exact în acel moment, grătarul îngust se opri la un unghi de patruzeci și cinci de grade. O clipă mai târziu, deasupra punții au apărut

la distanțe egale alte două structuri similare, ce se proiectau amenințătoare, asemenea unor poduri basculante ridicate pe jumătate.

— Ce sunt astea? întrebă Connor, începând să se aștepte la ce e mai rău.

— Cum credeai că vei ajunge de pe vasul nostru pe al lor? îi dădu Cheng Li răspunsul.

În timp ce corabia se clătina într-o parte și alta, Connor privi grilajul îngust și instabil suspendat deasupra capului.

— Când va trage tunul, continuă Cheng Li, grilajele vor fi coborâte la orizontală și vor forma trei poduri.

Connor nu se arătă convins de această explicație și piratul de lângă el îl înghionti ușor.

— Le spunem *Cele Trei Dorințe*, îi zise el, căci tot ce-ți poți dori în următoarele momente este să ajungi cu bine pe cealaltă corabie și să te întorci acasă teafăr și nevătămat.

— Mulțumesc, îi spuse Cheng Li țâfnoasă. Mi-ai fost de mare ajutor.

Connor simți că i se face rău.

Tunul bubui.

Ajungând-o cu ușurință din urmă, corabia piraților se apropie de ambarcațiunea mai mică la fel ca un rechin ce se pregătește să atace un delfin.

Vasele s-au ciocnit.

Tunul bubui încă o dată asurzitor și, în același timp, *Cele Trei Dorințe* au fost coborâte la un unghi de nouăzeci de grade și poziționate în așa fel încât să formeze de pe *Diablo* trei poduri ce duceau până la puntea celuilalt vas.

Imediat ce grătarele metalice au zdrăngănit în poziție, cele trei echipe de spadasini au țâșnit pe fragilele structuri din fier, poziționate la mare înălțime deasupra mării învolburate. Connor observă că podețele aveau balustrade subțiri de-o parte și de alta, dar, chiar și așa, punțile nu arătau nici pe departe trainice, în timp ce balansau în sus și-n jos, odată ce vasele se zgâlțâiau în zbuciumul valurilor.

— Nu pot face asta, spuse Connor, simțind cum panica îl săgetă ca un sloi de gheață.

— Ba da, zise Cheng Li. Secretul constă în faptul să alergi cât poți de repede. Cu cât te miști mai încet, cu atât te vei simți mai instabil pe picioare. Și, indiferent ce s-ar întâmpla, nu privi o clipă în jos!

Connor însă nu-și putu reține imboldul de a se uita dincolo de barele metalice ale grătarului, unde oceanul învolburat părea să aștepte înfometat să-l primească în îmbrățișarea sa glacială.

Băiatul începu să tremure. Nu se obișnuise niciodată cu înălțimile — temere pe care nu

reușiseră să o învingă nici măcar anii petrecuți în farul tatălui său. Se simți dintr-odată cuprins de o greață copleșitoare și un val înfricoșător de adrenalină îi străbătu fulgerător venele. Cu o clipă înainte își simțise corpul de parcă ar fi fost din plumb, iar un moment mai târziu se simți la fel de fragil și de vulnerabil ca un fulg. Nici în ruptul capului nu avea de gând să pună piciorul pe podeț. Dacă ar aluneca, sau ar face un singur pas greșit, s-ar prăvăli direct în adâncul apelor înghețate. Nu-și dorea decât să plece și să se pună la adăpost. De ce îl alesese căpitanul Wrathe să facă parte din acest raid, când el nu putea face așa ceva?

— Ba da, poți s-o faci, auzi încă o dată glasul tatălui său. Connor, vei reuși.

Calmul și siguranța din glasul părintelui îi dădură din nou încredere în forțele sale. Valul de adrenalină se domoli și Connor se simți cuprins de o ușoară senzație de liniște.

— Primele echipe de opt, răcni Cate, țâșnind din grup și fugind spre una din „Dorințe".

În clipa imediat următoare, cele trei echipe de pirați au traversat podurile metalice ca niște câini de vânătoare, sărind iute de pe un vas pe altul, în urmărirea prăzii.

Connor și membrii echipei sale s-au apropiat în șir de lateralul navei. Băiatul era penultimul în rând. În spatele său se mai afla doar Cheng Li.

Sosise momentul adevărului. Nu știa cum se desfășura bătălia, căci îi era practic imposibil să vadă ce se petrecea pe puntea celuilalt vas.

În fața lui, *Dorința* balansa amețitor în sus și-n jos. Cu toate că-i văzuse pe primii doisprezece pirați traversând-o în siguranță, se temea totuși pentru ce era mai rău. Dar ce altă opțiune ar fi avut? Făcea de-acum parte din echipă, și Connor Tempest nu-și dezamăgea niciodată coechipierii.

— Echipa următoare! se auzi un strigăt.

Piraților din față au țâșnit pe *Dorință* fără ca măcar să se sprijine de sârma ce ținea locul unei balustrade și, deodată, Connor se văzu și el în fața punții. Băiatul ezită pentru o clipă, dar Cheng Li îl împinse categorică în față.

— Hai, băiete. Arată-mi că n-am salvat un laș.

Inspirând profund, Connor sări pe *Dorință* și, fără să privească în jos sau să se țină de balustradă, țâșni înainte. După doar câțiva pași, tălpile ghetelor îi bubuiră pe puntea din lemn a celuilalt vas. Reușise.

— Excelent, băiete! strigă Cheng Li imediat ce sări alături de el.

Nu aveau însă vreme să stea la șuetă. Connor se despărți de Cheng Li. Sarcina lui era să o găsească pe Cate și să-i urmeze ordinele.

În jurul său, primii opt pirați se angajaseră deja în lupte corp la corp. Connor se simțea atât de plin de adrenalină, încât își dorise pentru o clipă să li se alăture acestora — dar instrucțiunile date de Cate fuseseră cât se poate de clare. Stabiliseră o strategie pe care trebuia să o respecte. Puțin mai în față o văzu pe Cate, care îi făcea semn să vină la ea. Connor i se alătură iute. Rapiera tinerei era îndreptată spre doi bărbați, pe ale căror chipuri era clar întipărit sentimentul de capitulare — cu toate că trupurile nu păreau nicidecum să le tremure ca frunzele în bătaia vântului.

— Ține-i aici, cât timp voi intra în focul luptei, îl instrui Cate.

Sperând să nu-i observe lipsa de experiență, Connor își trase rapiera și o îndreptă spre cei doi. Judecând după scâncetul prizonierilor, se părea că nu i-au remarcat câtuși de puțin neîndemânarea.

— Să nu cumva să-l enervați pe Tempest, le spuse Cate. El este unul dintre cei mai sângeroși pirați, adăugă ea, făcându-i băiatului pe furiș cu ochiul și îndepărtându-se repede.

În definitiv, poate că nu era chiar atât de greu să fii pirat. Connor răsuflă ușurat și le zâmbi captivilor — gest care păru să-i demoralizeze complet.

— Încercam să fiu prietenos, spuse Connor ridicând din umeri. Apropiind îndrăzneț vârful rapierei de cei doi, simți deodată o bătaie ușoară pe umăr.

Connor se întoarse și văzu că unul dintre marinarii care apărau nava îl amenința îndeaproape cu o rapieră pe care o luase probabil de la unul din pirații de pe *Diablo*. Bărbatul nu purta nimic care să-i protejeze bustul, însă ochii îi erau plini de ură.

— Pirați afurisiți, spuse el. Credeați că suntem o pradă ușoară, nu? Ei bine, ar fi trebuit să vă gândiți mai bine!

Bărbatul lovi spre Connor, dar băiatul îi intui mișcarea și se feri sprinten. Reluându-și fulgerător atacul, marinarul îi zgârie ușor umărul cu rapiera, provocându-i o durere dogoritoare. Băiatul era însă în regulă — și chiar mai mult decât atât, căci durerea acționase ca un semnal de alarmă, care îl trezi imediat la realitate. Poziționându-se amândoi față în față, începură să cântărească posibilitățile, alternativele de atac. Connor se concentră și își aminti tot ce învățase de la Cate și Bart.

— Ești doar un puști, pufni oponentul său. Ați rămas cumva în pană de pirați și recrutați acum și adolescenți?

Connor știa că nu trebuia să muște din momeala pe care i-o întindea bărbatul. Era clar că acesta încerca să-l prindă descoperit. Connor nu-și dezlipi o clipă privirea din ochii atacatorului Sfatul lui Bart dădea roade. Când marinarul atacă din nou, Connor îi prevăzu mișcarea și, blocându-i sabia, își folosi toată forța pentru a coborî rapiera agresorului. Sforțarea se dovedi însă prea mare, căci durerea reveni chinuitoare și băiatul simți cum îi izvorăște din rană o șuviță caldă de sânge.

Fără să se lase distras, contraatacă, retrăgându-și iute rapiera și plonjând înverșunat către adversar. Țintuindu-l din priviri, fandă cu sabia spre pieptul bărbatului și acesta alunecă pe o pată de sânge. Rapiera nu mai lovi pieptul atacatorului, iar inerția mișcării îl aruncă pe agresor în spate și îl izbi cu capul de catarg. Când se prăbuși pe punte, sângele îi țâșni ca o cascadă pe frunte și pe față.

Connor se aplecă cu sufletul la gură și smulse rapiera din mâna lipsită de vlagă a agresorului, după care își retrase palma plină de sânge și o șterse pe pantaloni.

Connor nu dorise să-l omoare, ci doar să se apere, să-și salveze viața. Băiatul privi neliniștit pe punte. Bătălia se încheiase și pirații de pe *Diablo* ieșiseră învingători. Connor însă nu se simțea nici pe departe învingător.

Băiatul alergă înapoi la prizonierii pe care Cate i-i dăduse în grijă. Bărbații văzuseră duelul și, la vederea întoarcerii lui Connor, se dădură speriați în spate.

— Ai milă! strigă unul din ei.

— Dă-ți jos eșarfa, se răsti Connor. Dă-ți jos eșarfa. ACUM!

Bărbatul își desfăcu eșarfa cu mâinile tremurânde.

— Vino cu mine! îi porunci Connor.

— Te rog, ai milă!

— Vino odată! repetă Connor cu vocea aproape stinsă.

Connor îl apucă pe bărbat de încheietura mâinii și îl obligă să-l urmeze până la catarg, unde fostul său adversar era plin de sânge. Connor luă eșarfa și, dorind să-i oprească sângerarea, o apăsă pe rana craniană a bărbatului.

— Gata, acum ține tu, spuse el, punându-i palma pe eșarfa deja îmbibată de sânge. Să nu o iei de pe rană și să apeși puternic. Este o rană gravă, dar nu-i totuși fatală.

— Ești milostiv! Îți mulțumesc! spuse bărbatul rănit, schițând un zâmbet printre dinții ce-i clănțăneau puternic în gură.

În timp ce respira scurt și repede, Connor simți o nouă atingere pe umăr. Chiar dacă simțea că nu mai putea lupta — pur și simplu nu mai avea energie pentru un nou duel —, se întoarse totuși pregătit.

— Băiete, te-ai descurcat bine, spuse Cheng Li. Se pare că mai trebuie să lucrăm puțin asupra instinctului criminal, dar, în general, te-ai descurcat admirabil.

Cate alergă spre ei.

— Connor, am auzit tot ce-ai făcut. Felicitări! Ai fost formidabil! Și, Cheng Li...

— Da?

Ținându-și în continuare săbiile în mâini, Cheng Li și Cate s-au privit tăcute pentru o clipă.

— Ca de obicei, ai fost fantastică, domnișoară Li. Îți mulțumesc că ai avut grijă de Connor, dar vreau ca data viitoare să fii în prima linie a atacului, căci îi pui într-o situație penibilă pe ceilalți membri ai echipei. Ai reușit însă niște răni de precizie excelente. Aș vrea să-mi arăți și mie câteva din mișcările pe care le cunoști cu katanele.

— Cum dorești, răspunse ea indiferentă, deși Connor remarcă îndată că era încântată să audă această doleanță.

Cate se grăbi să anunțe capitularea oficială a navei. De pe *Diablo* s-au tras două salve de tun, pentru a semnaliza victoria, iar de pe vasul cucerit se auzi o singură salvă, în semn de predare. Și astfel, raidul luă sfârșit la fel de fulgerător cum și începuse.

Cu toate că știa bine că sunt copleșiți numeric, căpitanul vasului nu se lăsă convins prea ușor și, când Cate l-a însoțit de la cabină, căpitanul n-a făcut

decât să se plângă și să bombăne că șeful său îl va face cu ou și cu oțet când va auzi că i-a fost luată prețioasa lui încărcătură.

— Spune-i că Molucco Wrathe, căpitanul corabiei *Diablo*, îi transmite cele mai cordiale salutări, se auzi un glas familiar.

Având săbiile băgate în cele două teci argintii și fără să aibă măcar o pată pe haine, căpitanul Wrathe ieși din norul de fum ce învăluia tunul mobil al punții.

— Vă mulțumim frumos pentru încărcătură, continuă căpitanul Wrathe. Dacă ne ajutați să o aducem din cală, nu vă mai reținem prea mult din timpul vostru atât de prețios.

Ascultând de ordinele primite de la Cate, Connor escortă cu sabia în mână doi captivi desemnați să coboare în cală și să aducă pe punte bogățiile depozitate acolo. Bărbații au fost mult prea îngroziți să riposteze.

În cele din urmă, după câteva drumuri, prada a fost strânsă pe punte ca un rug alcătuit din lucruri de preț și piratii s-au împărțit apoi în două echipe. Primele echipe de câte opt au făcut un cerc în jurul echipajului învins, iar spadasinii și echipele secunde au luat comorile și le-au transportat pe cele trei *Dorințe*, la bordul vasului *Diablo*. După ce-a traversat de două ori podețul, Connor și-a învins complet temerile.

— Prietene, nu-mi dai și mie o mână de ajutor? îl auzi pe Bart.

Zâmbind fericit, Connor apucă de partea cealaltă a ultimului cufăr pe care-l transportară împreună pe una din *Dorințe.*

Restul piraților s-au întors și ei, sărind triumfători de pe cele trei *Dorințe,* după care punțile improvizate au fost ridicate asemenea unor poduri mobile și legate până la următorul raid.

Revenirea ultimilor atacatori a fost întâmpinată cu urale de bucurie și piratii au început să bată din palme și să se îmbrățișeze fericiți.

— Bravo, prietene! spuse Bart, lovindu-l amical pe spate.

— Într-adevăr, bravo tuturor! strigă și căpitanul Wrathe. Grozav raid, prieteni! Ați făcut o treabă splendidă, adăugă el, trecându-și un braț pe după umărul lui Cate și îmbrățișând-o strâns la piept.

— Cate, tu ai fost cu adevărat excepțională.

Cate roși încurcată.

— Am reușit, îi spuse Connor lui Bart. Am reușit!

— De-acum ești cu adevărat pirat, zise Bart. Să te ajute Dumnezeu, căci ești un pirat în toată regula.

Îndreptându-și privirea spre ocean, Connor urmări cum cealaltă corabie naviga în viteză spre linia tot mai întunecată a orizontului. Băiatul se îndepărtă de ceilalți și se opri la balustrada vasului.

— Ți-am zis că vei reuși, auzi în sinea lui același glas familiar.

— Tati! strigă băiatul.

— Azi te-ai descurcat foarte bine, Connor.

— Unde este Grace? întrebă Connor. E în viață? Unde e?

Așteptă nerăbdător răspunsul, dar nu mai auzi decât strigătele triumfătoare ale piraților. De ce îi ignora părintele ultima întrebare? În aer răsună o nouă salvă de tun. Connor zăbovi însă lângă parmaclâc, ținându-și privirea ațintită spre orizont.

Într-un târziu, timbrul calm al tatălui său se auzi din nou:

— Mai ai răbdare, Connor. În curând vei afla.

Capitolul 26

Figura galionului

Grace se întoarse pe călcâie, țâșni iute din bucătărie și ieși în fugă pe coridor. Unde erau scările? Cât timp mai avea la dispoziție?

Clopotul răsună încă o dată.

Cum de trecuse ziua atât de repede și ea nu-și dăduse seama? Dormise probabil mai mult decât își închipuise. Fata se întrebă dacă nu cumva bucătăreasa îi strecurase vreun somnifer în pâine sau în supă.

La următorul dangăt, Grace intră pe coridorul unde îl văzuse pe bătrânul Nathaniel ieșind mai devreme din cabină. Holul era pustiu și toate ușile erau închise. Poate mai avea timp.

Zbughind-o pe scări, Grace urcă treptele două câte două, fără s-o mai intereseze deloc faptul că

făcea zgomot. Inima îi bătea nebunește. Trebuia să ajungă în cabină înainte să se trezească echipajul navei.

Clopotul sună din nou. Câte bătăi să mai fi rămas?

Odată ajunsă pe culoarul de sub puntea principală, auzi mișcări în spatele ușilor închise. Auzea într-adevăr semne de viață — nu, mai degrabă semne de *moarte. Grace, nici măcar nu te mai gândi — fugi cât poți de repede!*

La ultimul rând de trepte, Grace de-abia își mai trăgea răsuflarea. Cât de bine i-ar fi prins să fi avut și ea condiția fizică a lui Connor. *Acum nu mai contează, hai că nu mai ai mult!* îi auzi în minte încurajările fratelui ei.

La capătul scărilor, privi în lungul holului și își aminti de ușa din apropiere — cea pe care o ignorase mai devreme și care îi oferea o alternativă mult mai rapidă de a ajunge pe punte. Când deschise ușa, clopotul bătu încă o dată.

Chiar dacă știa la ce să se aștepte, trăi o spaimă cumplită când văzu că afară se întunecase de-a binelea. Întunericul era însă atât de profund, încât trebui să se oprească o clipă, pentru a se orienta. Dacă ar fi continuat să alerge orbește, ar fi riscat să cadă peste bord, ori să se izbească de catarg sau de cine știe ce alte obiecte pe care nu le putea vedea.

Deodată, în dreapta ei apăru o luminiță care mai risipi bezna și îi oferi fetei posibilitatea să privească în jur. Lumina deveni dintr-odată atât de puternică, încât Grace își dădu seama că nu-i mai rămăsese altceva de făcut decât să fugă imediat în stânga.

— Nu binevoiești să mă saluți?

Era vocea unei fete și se auzea chiar din spatele ei. Grace se gândi să-și bage bărbia în piept și să o zbughească la fugă. Ar fi trebuit să se adăpostească în cabină până la lăsarea întunericului — și aproape că reușise.

— Ei bine, dacă mă întrebi pe mine, un asemenea gest nu-i deloc frumos. Și-ți pot spune că nu-mi place să am de-a face cu persoane nepoliticoase.

— Îmi pare rău, spuse Grace întorcându-se și gândindu-se că nu strică să o salute scurt și de-abia apoi să fugă.

În fața ei se afla o tânără cu păr scurt, coafată elegant și îmbrăcată într-o rochie demodată, specifică anilor 1920. Pe cap purta o panglică la care avea prinsă o pană neagră. Toate acestea — rochia, bentița și picioarele desculțe ale tinerei — erau ude leoarcă, iar chipul îi arăta groaznic: machiajul i se scursese pe toată fața, ochii păreau să-i înoate în două iazuri ca de smoală și gura mică, frumos arcuită, îi era strident colorată în stacojiu.

— Nu știi că nu-i frumos să te holbezi la cineva? spuse fata. Nici măcar la o persoană atât de frumoasă ca mine.

— Iertați-mă, spuse Grace. Mă gândeam că... aveți o rochie foarte frumoasă.

Grace nu-i admira nici pe departe rochia, dar răspunsul se dovedi cât se poate de nimerit, căci tânăra îi zâmbi larg.

— Ah, mulțumesc. Este un model original de la Chanel. Hai că mă schimb într-o clipită, imediat ce-mi termin îndatoririle.

Fata ridică o lumânare conică spre un felinar și fitilul lămpii se împurpură numaidecât. După ce închise cu grijă ușița felinarului, păși cu grația unei balerine spre un al doilea felinar, aflat chiar lângă Grace.

— Sunteți cumva domnișoara Flotsam? întrebă Grace odată ce puse cap la cap toate informațiile.

— Da, chiar eu, răspunse tânăra cu același zâmbet drăgălaș. Darcy Flotsam, animatoare independentă — odinioară, componentă a echipajului de pe *Titania.* Iar tu trebuie să fii...?

— Grace Tempest.

— Încântată de cunoștință, spuse domnișoara Flotsam, oprindu-se o clipă din treabă, pentru a face o mică reverență.

Pe cât era de frumoasă, pe atât era de ciudată, gândi Grace.

— Dumneavoastră ați tras clopotul? întrebă ea.

— Ai ghicit. Mie îmi revine întotdeauna această sarcină, pentru că mă trezesc mereu prima. Datoria mea este să trag clopotul și să aprind apoi felinarele, după care îmi pot schimba hainele, în niște veșminte mai drăguțe și mai uscate.

Tânăra porni mai departe și deschise ușița altui felinar. Grace ajunsese destul de aproape de cabina ei, dar, cum pe punte nu se mai afla nimeni în afară de ele, se gândi că nu i-ar strica să mai zăbovească afară și să mai discute puțin cu Darcy Flotsam.

— Și cum v-ați udat atât de rău? întrebă Grace.

Domnișoara Flotsam chicoti:

— Tu cum crezi? Am făcut o mică baie, firește — așa cum fac întotdeauna. Este foarte important să-ți dezmorțești bine oasele la finele unei zile de lucru, mai ales când ai..., tânăra se opri și inspiră adânc. Mai ales când ai o muncă atât de se-den-ta-ră cum este a mea.

— Aveți o muncă sedentară?

— *Caracterizată prin lipsa mișcării și a exercițiilor fizice...* după cum bine am învățat de la domnul Byron — un mare literat.

— Și ce anume aveți de făcut aici? insistă Grace.

Domnișoara Flotsam se întoarse și adoptă postura unei balerine. Înălțându-și și arcuindu-și grațioasă bustul, își duse brațele la spate și își îndreptă chipul în față, ridicându-și ușor vârful nasului spre cer.

— Ăsta-i indiciul pe care ți-l dau, îi răspunse ea.

Grace clătină nedumerită din cap.

— Ei bine, eu sunt figura galionului.

Grace se uită spre partea din față a navei și observă că locul unde ar fi trebuit să se afle figura galionului era gol. Să fi fost oare adevărat? Se părea că, pe această navă, orice era posibil.

— Ziua sunt figura galionului, iar noaptea devin emblema distracțiilor, continuă Darcy. Drăguțo, crede-mă, dacă ai sta și tu paisprezece ore neîntrerupte în această poziție, la sfârșitul zilei de lucru ai avea neapărat nevoie de-o îmbăiere pe cinste!

— Dar cum de-ați ajuns să fiți figura galionului?

— Ah, e o poveste lungă și fascinantă, îi spuse domnișoara Flotsam, închizând ușița unei lămpi și pornind cu eleganță spre felinarul următor. Pe mărețul vas de croazieră *Titania*, eram *animatoare și cântăreață*. Seară de seară cântam după fiecare cină târzie și îi încântam cu dansul și cu vocea mea pe domnii și pe doamnele elegante de la bordul vasului. Ei bine, probabil știi deja ce s-a întâmplat în noaptea aceea cumplită, când *Titania* a fost lovită de un

fulger în mijlocul oceanului. Corabia s-a scufundat și ne-am înecat cu toții, dar mie mi s-a întâmplat un lucru foarte ciudat. Ne-am cufundat cu toții exact în locul unde naufragiase un galion străvechi. Eu n-am aflat despre acest lucru decât mult mai târziu, căci, vezi tu, dormeam... sau, altfel spus, trecusem dincolo. Ulterior însă, când s-au apucat să scoată la suprafață rămășițele epavei, au găsit pe fundul oceanului o minunată figură de galion... nimeni alta decât eu! Nu știu cum s-a întâmplat, dar între timp devenisem una cu figura acelui galion străvechi. După ce m-au scos din adâncuri, m-au dus într-un renumit muzeu maritim, unde mi-au agățat de gât o etichetă aparte și m-au depozitat într-o magazie, pentru a se decide ulterior asupra celui mai potrivit loc în care să mă expună. Am stat acolo multe zile și nopți — până când m-am plictisit. Astfel, într-o noapte, mi-am deschis brusc ochii, mi-am dezmorțit picioarele, m-am ridicat de pe banca pe care fusesem întinsă și am ieșit din acel foarte important muzeu nautic...

— Așadar, sunteți vampir, concluzionă Grace, bulbucându-și întrebătoare ochii.

— Nicidecum, clătină ferm din cap domnișoara Flotsam, lovindu-și ușor obrajii cu vârfurile părului tuns scurt. Trebuie să știi că sunt de fapt un vam-pirat.

Grace nu-și putu reține un zâmbet. În ciuda dezvăluirilor surprinzătoare ale tinerei, Grace nu se simți câtuși de puțin amenințată sau speriată de Darcy.

— Iar tu, cum ai ajuns aici, Grace? întrebă domnișoara Flotsam.

— Chiar așa, care ți-e povestea?

De această dată nu i se mai adresase tot domnișoara Flotsam. Glasul răgușit aparținea cu certitudine unui bărbat. De-acum nu mai erau singure. Grace stătuse prea mult la șuetă și uitase complet să fie atentă la ce se petrece în jurul ei.

— Bună seara, locotenente Sidorio, îl întâmpină cu glas tremurând domnișoara Flotsam.

— Bună, Darcy. Ei bine, n-ai de gând să mă prezinți prietenei tale?

Grace inspiră scurt și se întoarse. În fața ei stătea un bărbat înalt și chelios, ai cărui mușchi păreau să nu mai aibă mult până să-i crape hainele pe el, veșminte ce păreau o încrucișare între vestimentația unui marinar și cea a unui gladiator. Grace îl recunoscu, dar el nu părea să-și amintească de ea.

— Grace Tempest, dă-mi voie să ți-l prezint pe locotenentul Sidorio, spuse domnișoara Flotsam. Locotenente Sidorio, v-o prezint pe....

— Da, bine, interveni bărbatul, pe un ton ce semăna mai degrabă cu crănțănitul roților de moară.

Gata Darcy, știm deja cum ne cheamă. Așadar, Grace, când ai apărut pe corabie? Și, mai important decât atât, ce ești de fapt, vampir sau donatoare?

Auzea din nou acel cuvânt îngrozitor: *donatoare.*

Grace își aminti de bătrânul Nathaniel și de paloarea cadaverică a acestuia.

Tu ești noua donatoare...

Tu urmezi să-i iei locul...

Grace își dădu brusc seama că nimerise într-o capcană.

Capitolul 27

O paradă tacticoasă

— Hai, zi, ce ești? Vampir sau donator? întrebă Sidorio țintuind-o cu privirea.

Grace îl privi amuțită. Se simțea de parcă ar fi stat în fața unui zid de mușchi. Gâtul bărbatului părea la fel de masiv ca trunchiul unui copac măricel, iar brațele îi erau mult mai groase decât picioarele fetei.

— Minunat, continuă dezaprobator Sidorio. Exact ce ne trebuia — încă o mototoală.

Grace, deși iritată peste măsură, nu rosti un cuvințel, căci nu dorea să-l înfurie.

— Sidorio! Hei, Sidorio! se auzi un strigăt din spatele fetei.

Privind peste capul fetei, Sidorio își deschise gura și începu să se scobească între dinți. Grace simți că-i îngheață sângele în vene când îi observă incisivii neobișnuit de mari, aurii și atât de ascuțiți încât i-ar fi

putut străpunge pielea cu aceeași ușurință cu care ar fi trecut un cuțit printr-o bucată de unt.

— Domnule locotenent, v-am căutat peste tot, adăugă Lorcan trecând iute pe lângă Grace, de parcă nici n-ar fi observat-o. Trebuie să vorbesc urgent cu dumneavoastră. Este ceva în legătură cu ordinele căpitanului.

— Da, te ascult, spuse Sidorio fără să se arate câtuși de puțin grăbit. Ai văzut ultima noastră achiziție? adăugă el, arătând din cap spre Grace.

— Ah, firește. O cheamă Grace, spuse impasibil Lorcan. Scuză-mă, dar nu te văzusem.

— O cunoști?

— Da, normal, răspunse Lorcan, părând să aibă ceva mult mai important de discutat. Eu sunt cel care am salvat-o de la înec.

Sidorio părea să-și fi pierdut brusc interesul.

— Lorcan, cât mă bucur să te văd, interveni Grace, arătându-se foarte bucuroasă și ușurată să-și vadă prietenul.

— Tu trebuie să i te adresezi numai cu „domnule Furey", o apostrofă Sidorio.

Lorcan nu încercă să-i ia apărarea, ci o scrută cu aceeași răceală ca și Sidorio, după care îi întoarse brusc spatele.

Gestul tânărului o șocă mai ceva ca o lovitură în plină figură. De ce se comporta Lorcan cu atât de

multă răceală? Nu-i mai era prieten? După cât de binevoitor se arătase până atunci?

— Sidorio, trebuie să vorbesc neapărat cu ține — între patru ochi.

Lorcan își întinse mâna spre antebrațele musculoase ale locotonentului și îl trase deoparte.

Grace se simți deziluzionată de faptul că era ignorată și tratată cu atâta desconsiderare, dar, când cei doi s-au oprit la mică distanță de ea, Lorcan își întoarse capul și fata văzu în ochii albaștri ai acestuia un profund sentiment de neliniște. Tânărul îi făcu un gest din deget și Grace își dădu seama că îi spunea astfel să se întoarcă în cabina ei.

Ei bine, poate că ar trebui să-i dea ascultare — sau poate nu. Poate sosise vremea să pună piciorul în prag și să-și impună propria voință.

Domnișoara Flotsam o înghionti ușor:

— Joacă dur numai pentru a-l impresiona pe locotenentul Sidorio. Tipic masculin!

Grace zâmbi îndoielnic, alinată întru câtva de acest gând.

— Se pare că ești amorezată de mus Furey, adăugă ea. Și de ce n-ai fi? Este în definitiv un tânăr chipeș. Ia uite ce păr are, ce ochi...

Grace roși la auzul acestor vorbe și domnișoara Flotsam continuă:

— Dar nu e pentru mine. Eu mă păstrez pentru domnul Jetsam, adevărata mea dragoste.

Tânăra oftă la acest gând:

— Ei bine, acum trebuie să termin de aprins felinarele. N-am timp să stau la taclale toată noaptea. Grace, noi ne vedem mai târziu, îi zâmbi ea. O să-ți împrumut o rochiță drăguță, pentru că trebuie să arăți cât mai frumos la Ospăț.

Darcy îi făcu cu ochiul și plecă mai departe, ținând grațioasă lumânarea în mână.

Ospățul? Grace își aminti că se discutase despre acest ospăț încă de când ajunsese la bordul corabiei. Dar ce anume era Ospățul? Să înceapă oare chiar în noaptea aceasta? De aceea să fi fost atât de agitați în oficiu bucătăreasa și ajutorul ei?

Jamie îi spusese că mâncarea pe care o pregăteau nu era pentru vampiri. Firește. Era pentru donatori. Așadar, Ospățul trebuie să fi fost probabil o cină copioasă pentru donatori. Domnișoara Flotsam, la fel ca bucătăreasa, crezuse că și Grace era donatoare.

Cu cât reflecta mai mult, cu atât îi devenea mai clar că nu putea fi altceva decât donatoare. Știa cu siguranță că nu este vampir și, după spusele lui Sidorio, ori ești una, ori cealaltă. Nu înțelegea însă care era adevăratul rol al donatorilor. Răspunsul cel mai evident era că aceștia își dăruiau sângele

vampirilor. Și totuși, căpitanul îi menționase clar că nu urmăresc să-i ia sângele. Șirul gândurilor i se învârtea în cerc. Trebuia să discute cu Lorcan. De când nu mai vorbise cu el, aflase multe lucruri despre corabie și dorea să-i pună câteva întrebări precise, care aveau nevoie de răspunsurile sale.

Lorcan îi indicase să se întoarcă în cabina ei — și poate că nu era deloc o idee rea. Acolo vor putea discuta în liniște, fără să-i deranjeze nimeni. Fata înaintă precaută pe punte, având grijă să meargă mai mult prin locurile umbrite și să nu atragă atenția asupra ei. Pe punte începuseră să se adune o mulțime de vampiri, care păreau mult prea absorbiți în conversațiile lor, ca să o mai remarce și pe fată.

Era o grămadă pestriță fascinantă — o amestecătură de persoane care nu aduceau nici pe departe cu imaginea pe care și-o făcuse Grace despre vampiri. Unii, la fel ca și Darcy Flotsam, păstraseră moda perioadei în care „trecuseră dincolo". Alții, asemenea lui Sidorio, purtau haine combinate, care îi făcea greu de localizat în timp sau spațiu. Foarte mulți, la fel ca și Lorcan, adoptaseră ținuta specifică piraților și navigatorilor. Iar alții arătau într-un fel cum Grace nu mai văzuse și nu mai auzise niciodată — inimaginabil de fermecători și de ireali. În timp ce urmărea parada stranie ce se perinda apatică pe punte, Grace își dădu seama că vârsta aparentă a

vampirilor nu-i oferea niciun indiciu despre cât de bătrâni erau în realitate. Cum își stabileau de fapt vârsta? se întrebă fata. Puneau la socoteală și anii de la naștere? Sau doar din momentul „transformării"? Cum au ajuns oare să treacă dincolo? Fetei i-ar fi plăcut să le audă poveștile, mai ales că puteau fi la fel de captivante ca și aventurile domnișoarei Flotsam. Posibil ca acesta să-i fie rolul pe corabie, gândi Grace imediat ce-și aminti de creioanele și carnețelele din cabina ei. Ar putea fi cronicarul corabiei. O asemenea sarcină i-ar ocupa foarte mult timpul și ar ajuta-o să treacă mai ușor peste perioada în care stătea departe de Connor. Trebuia de-acum să se concentreze asupra acestui lucru și să nu se mai lase distrasă la fiecare pas de ciudățeniile de pe corabie. Trebuia să vorbească din nou cu căpitanul, să-l convingă să o ajute — și, dacă va fi nevoie, să oprească toate navele pe care le întâlnesc în cale.

Când ajunse aproape de cabină, se opri într-un loc întunecat, căci nu dorea să se despartă atât de repede de prima ei întâlnire cu locuitorii vasului.

Urmărindu-i de la adăpostul întunericului, Grace îi privi și-i ascultă cu atenție. Majoritatea dialogurilor erau simple remarci de politețe — genul de conversații ușoare, familiare zonelor portuare. Dar aici păreau puțin mai formale decât în general.

— Bună seara, stimată doamnă. Sper că v-ați bucurat de un somn liniștitor.

— Într-adevăr, stimate domn. Dumneavoastră? Mă bucur. Dar chiar și așa, în această perioadă a săptămânii mă simt întotdeauna ușor obosită.

— Da, știu ce vreți să spuneți. Mai devreme de-abia m-am putut ridica din pat. Noroc că mi-am amintit că azi e noaptea Ospățului.

— Întocmai. Cred că vom fi ca niște nou-născuți, până când va suna Clopotul Zorilor.

— Chiar așa. Eu aș zice să-i aducă odată pe donatori — și asta cât mai iute!

Referirea la donatori fusese suficientă pentru a o propulsa pe Grace direct în cabină și, imediat ce fata deschise ușa, îl văzu pe Lorcan așteptând-o înăuntru și citind o carte. Să-l fi lăsat să aștepte chiar atât de mult?

Când Grace închise ușa, Lorcan își ridică privirea și închise cartea.

— Povestește-mi tot ce știi despre Ospăț, îi zise ea.

Deloc surprins, Lorcan încuviință din cap și îi făcu semn să-și tragă un scaun.

Capitolul 28

Împărțirea prăzii

Puntea corabiei *Diablo* era din nou aglomerată — de această dată nu doar de oameni, ci și de comorile pe care pirații le aduseseră de-a lungul celor trei *Dorințe.* Avuseseră parte de-o captură bună. Din cuferele masive din stejar, ce stăteau deschise ca niște guri uriașe, se revărsaseră pe punte punguțe pline cu galbeni. Mai erau bijuterii prețioase, tablouri, sculpturi, ceasornice ornamentate, urne antice, oglinzi cu rame aurite, candelabre de cristal și tot felul de lucruri fine. Prora ajunsese să semene cu un târg în aer liber — dar unul unde mărfurile erau rarisime și de mare valoare și unde puteai avea certitudinea că nu exista nici măcar un singur produs contrafăcut.

Căpitanul Wrathe stătea în fața capturii, asemenea unui comerciant stradal glumeț.

Pe punte se adunase tot echipajul corabiei, dar în primele rânduri se aflau cei șaizeci de pirați care participaseră la atac. Connor își privi camarazii. Erau cu toții transpirați și murdari, însă păreau nespus de binedispuși. La revenirea pe vas li se dăduseră tuturor câte o carafă cu apă. Connor își potolise numaidecât setea. Câțiva pirați, care nu fuseseră nevoiți să depună eforturi prea mari, încă sorbeau din apă, în vreme ce alții își turnau din butelci apă pe cap, pentru a se răcori și curăța, deopotrivă.

— Prieteni, se adresă echipajului căpitanul Wrathe, se pare că am avut parte de-o victorie pe cinste! Foarte bine, bravo! Haideți să-l ovaționăm de trei ori pe geniul nostru militar, Cutlass Cate!

Căpitanul o luă pe Cate din primele rânduri și Connor se amuză văzând-o pe tânără roșind, în timp ce pirații o întâmpinară cu urale. Băiatul strigă și el la fel de puternic ca și Bart, care nu putu rezista să nu mai strige o dată în plus.

— Am văzut astăzi o cooperare minunată între echipe, continuă căpitanul Wrathe. V-ați îndeplinit cu toții foarte bine rolurile și vă mulțumesc pentru asta. Vreau însă să-i mulțumesc în special curajosului tânăr care a participat neînfricat la primul său raid.

Căpitanul Wrathe scrută mulțimea:

— Domnule Connor Tempest, unde ești? Ieși te rog în față.

Connor încremeni în mijlocul mulțimii, până când cineva îl împinse cu fermitate în față.

— Du-te, băiete, nu mai sta.

Pirații din față i-au făcut culoar și, când băiatul trecu printre ei, unii l-au strâns încurajatori de umeri, iar alții l-au bătut prietenește pe umăr.

— Iată-l pe cel despre care vorbeam, spuse căpitanul Wrathe. Are numai paisprezece ani și este deja un talent excepțional — o adevărată *minune*!

— Băieți, trei urale pentru domnul Tempest. Hip, hip...

— Uraaa! strigă echipajul.

Connor privi mulțimea ce-l ovaționa și trăi un sentiment incredibil. Devenise de-al lor.

După ultima ovație, Connor se simți brusc copleșit de tristețe. Își dorea să-l fi văzut în momentele acelea tatăl său și Grace. El și Grace se simțiseră întotdeauna ca niște străini în orășelul din golful Crescent Moon. Nimeni în afară de tatăl lor nu scandase vreodată pentru ei. În ciuda talentului remarcabil pe care îl avea pentru sport, nu se simțise niciodată primit cu căldură în echipele din care făcuse parte. Ceilalți copii îl priveau mai mereu cu suspiciune și îl considerau băiatul sărman al unui singuratic supraveghetor de far.

Acum, în sfârșit, făcea cu adevărat parte dintr-o echipă. Când privi spre Cate și Bart, îi văzu pe aceștia zâmbindu-i și ovaționând cu mândrie. Până și Cheng Li aplauda și dădea ușor din cap. Connor își dădu seama că pirații nu-i erau doar camarazi, ci erau pe cale să-i devină și prieteni.

— Ei bine, acum trebuie să vă anunț, continuă căpitanul Wrathe, în timp ce Connor reveni în rândurile piraților, că vasul nostru va porni cu toată viteza spre taverna *Ceaunul Mămicii*...

Uralele care au urmat anunțului au continuat asurzitor câteva clipe.

— ...Dar înainte să dăm iama prin bunătățurile și butoaiele acelei minunate doamne, trebuie să împărțim captura, nu?

Connor era convins că primul care va alege va fi căpitanul Wrathe, dar căpitanul o invită pe Cate să aleagă prima. Connor remarcă după chipul tinerei că i se oferise o mare onoare prin acest gest.

Cate trecu iute în revistă mulțimea de obiecte întinse pe punte. Să aleagă oare un colier din nestemate? Sau să prefere o oglindă ornamentată? Ori un tablou cu vechea Londră înainte de potop?

Cate păși peste toate aceste lucruri și alese o pungă cu bani.

— Doar atât îți dorești? întrebă căpitanul Wrathe.

Cate îi confirmă din cap și căpitanul nu mai insistă. Era limpede că o respecta foarte mult și aprecia faptul că știa clar ce dorea.

Căpitanul Wrathe își frecă palmele, se apropie de captură și începu să evalueze comorile cu siguranța unui cumpărător încrezător, care verifică întotdeauna produsul înainte să înceapă târguiala. Dar, cum pe punte nu se afla niciun comerciant, nu era nevoie să se tocmească cu nimeni și își putea alege orice dorea. Pirații păreau să savureze această parte a ritualului.

— Căpitane, ia uitați ce tablou splendid.

— Nu, în locul dumneavoastră, eu aș lua balena aia sculptată.

— Aveți acolo un ceas minunat!

După ce chibzui pe îndelete, căpitanul Wrathe se aplecă și luă un safir mare dintr-un cufăr plin cu nestemate. Când îl ridică în aer, din mulțime izbucniră strigăte aprobatoare. Connor avu sentimentul că Molucco Wrathe știuse încă de la început ce va alege.

Ovațiile luară sfârșit și, în tăcerea anticipativă ce se instală în rândurile echipajului, îi veni rândul altui pirat să-și aleagă prada. Ceremonia continuă în același stil și pirații începură să se perinde pe rând prin fața capturii, de unde își alegea fiecare obiectul

pe care și-l dorea. Procesul părea însă la fel de bine organizat ca și raidul în sine.

Connor se întrebă cum evoluaseră aceste practici. Oricât de curios i s-ar fi părut, cu numai câteva zile în urmă nu știa mai nimic despre lumea piraților. Auzise în port tot felul de povești despre corăbiile piraților și i se păruse că le văzuse uneori vasele de la fereastra farului. Acum însă se afla printre ei — nu doar *în* lumea lor, ci parte integrantă din aceasta.

Cu toate că începea să înțeleagă modul de viață al piraților, Connor nu putea accepta toate aspectele unui asemenea stil de viață. De pildă, nu putea da uitării faptul că, nu cu mult timp în urmă, bogățiile întinse pe punte aparținuseră unui om înstărit și familiei acestuia. Era o crimă faptul de a fi bogat? Să fi fost sărăcia o scuză justificabilă pentru acapararea bunurilor altcuiva? Sentimentele îi erau îngreunate și de faptul că Molucco Wrathe nu părea nicidecum o persoană nevoiașă. În timp ce urmărea cum fiecare pirat își lua partea ce-i revenea din comoară și o ducea într-un container aflat pe puntea inferioară, Connor se întrebă cât de bogat trebuie să fi fost până și cel mai modest membru al echipajului.

— Domnule Tempest, vino te rog și cotrobăie după ceva ce-ți face plăcere.

Imediat ce căpitanul Wrathe rosti invitația, pirații din fața băiatului se dădură într-o parte și-i făcură loc să iasă în față.

Fără nicio tragere de inimă, Connor se apropie de obiectele împrăștiate pe punte. Inspectând din picioare captura, își trecu repede ochii peste mulțimea de ceasuri, oglinzi și giuvaieruri, și privirea i se opri asupra unui mic teanc de cărți, care îi aminti instantaneu de fostul său cămin, în farul din golf. Bunurile cele mai de preț ale tatălui său fuseseră cărțile — cărți ce umpleau toate rafturile dulapurilor și erau stivuite în teancuri prin toate camerele. Chiar dacă nu fusese niciodată atras de lectură, Connor simțea că-i lipsesc vrafurile de cărți pe care era obișnuit să le vadă zilnic în jurul său. Poate că una din cărțile pe care le avea acum în față îl va ajuta să-și amintească măcar în mică măsură de pasiunea tatălui său.

Connor se ghemui și luă de jos o carte — un exemplar vechi din *Peter Pan*, cu ilustrații sugestive și nu foarte diferit de exemplarul din care tatăl lor obișnuia să le citească înainte de culcare. Răsfoind foile cărții îndelung frunzărite de-a lungul timpului, Connor se opri la prima pagină — unde era o dedicație:

Scumpului meu fiu,
Cu ocazia celei de-a șaptea aniversări.
Cu toată dragostea, Tati.

Connor închise coperta. Cartea fusese cadoul pe care un părinte i-l dăruise preaiubitului său fiu. Volumul nu-i putea aduce înapoi părintele. Nimeni și nimic nu putea face acest lucru.

Copleșit de gândul că această carte îi fusese luată copilului căruia îi aparținea de drept, Connor se simți dintr-odată năpădit de furie — aceeași mânie pe care el și Grace o simțiseră atunci când fuseseră forțați să plece din Crescent Moon fără să ia măcar un lucru de-al tatălui lor; aceeași supărare pe care o trăiseră în momentul când tatăl lor dispăruse de lângă ei — așa cum se întâmplase de altfel și cu Grace. Era prea mult, prea dificil. Se putea preface că este bărbat — un pirat veritabil —, dar era în definitiv un băiețel, care își dorea un cămin. Numai că nu exista un cămin unde să se poată întoarce.

— Ce mai aștepți, domnule Tempest? îi strigă Molucco Wrathe. Chiar nu găsești nimic care să-ți fie pe plac?

Connor îi confirmă dând din cap. Cu toate că lacrimile păreau să nu mai aibă mult până să-i străpungă ochii, băiatul nu dorea ca Molucco

Wrathe sau restul echipajului să-l vadă plângând. Dorindu-și cu disperare să scape cât mai repede, Connor își croi iute drum prin mulțime.

Piraților, fără să-l mai bage prea mult în seamă, se arătară mulțumiți că reușiseră să se apropie de comori cu încă un pas. După ce ieși din mulțime, Connor urcă pe puntea de manevră, unde găsi o băncuță, chiar la prora corabiei. Dedesubt, piraților mișunau printre comori, mai avizi ca oricând. Connor își ridică ochii spre cerul și marea ce deveneau tot mai întunecate.

Frumusețea și liniștea peisajului îl întristară și îi amintiră de Grace. Chiar dacă tatăl îi spusese că se va regăsi cu Grace, îi era foarte greu să se agațe de această speranță. Cum putea fi sigur că era într-adevăr vocea tatălui său? Să fi fost cu adevărat tatăl său, apărut de dincolo de timp și spațiu, sau era doar o simplă închipuire? După cum îl întrebase și căpitanul Wrathe cu ceva timp în urmă, era oare posibil să confunde ceea ce simțea cu ceea ce și-ar fi dorit să simtă?

În jurul lui, totul încremenise într-o liniște mormântală. Însă înăuntrul său, mintea îi fremăta puternic și stomacul i se încâlcise într-o mie de noduri înfuriate. Să fi fost acesta un semn că sora lui era moartă? Dorea Grace să-i dispară până și din amintiri? Ce se întâmplase cu ea? O uciseseră

vampirații? Gândurile și temerile începură să-i scape de sub control.

Amintindu-și că avea o modalitate sigură de a se calma, Connor își închise ochii și începu să cânte:

O poveste cu vampiraţi am de povestit...

Băiatul se opri și își deschise ochii. Vechea baladă nu-i mai oferea nicio consolare, ci îi provoca și mai multe neliniști în privința sorei lui.

Connor își ridică ochii spre cerul înstelat și gândurile începură să țeasă imaginea liniștitoare a nopților petrecute în camera proiectorului — nopți când în port era liniște și Dexter Tempest își ținea gemenii de-o parte și de alta și le spunea denumirile stelelor și diferitelor configurații astrale. În timp ce privea bolta cerului, Connor își aminti cum el și Grace le identificau pe rând și le cântau numele exotice cu glăscioarele lor cristaline.

Vărsătorul.
Vulturul.
Carena.
Centaurul.
Coroana Boreală.
Peștele de Aur.
Eridanul.
Lupul...

— Uite unde era!

Întrerupându-i reveria, Bart și Cate se așezară de-o parte și de alta a lui.

— Ne-am făcut griji pentru tine, spuse Bart.

— Am vrut să stau puțin singur, răspunse Connor.

Cate îl aprobă dând din cap:

— Ai avut o zi grea și ai trecut prin multe.

Cu toate că fusese întotdeauna drăguță cu el, acum era prima dată când Cate își lăsase garda jos.

— Uite, prietene, zise Bart, căpitanul ne-a lăsat să alegem noi în locul tău.

Bart îi deschise palma și îi dădu un medalion din argint.

— Un medalion? întrebă Connor, râzând și privindu-l pieziș pe Bart. E cumva o glumă?

— Nu-i pentru tine, colega, răspunse Bart cât se poate de serios. Este pentru sora ta, prietene. Un cadou pe care să i-l dai atunci când o să vă reîntâlniți.

Connor se simți atât de mișcat, încât își pierdu cuvintele. Închizându-și ochii, strânse puternic medalionul în pumn.

— Mă rog, bombăni Bart. N-a fost de fapt ideea mea. Cate și cu mine ne-am gândit...

Cuvintele i se pierdură în aerul blând al serii.

— Credem că este mult prea devreme să-ți pierzi speranțele, îi veni Cate în ajutor.

Aprobând-o tăcut, Connor simți că lacrimile încep să bată în retragere.

— Nu voi renunța la speranță — niciodată.

Băiatul desfăcu lănțișorul medalionului, și-l trecu pe după gât și îl închise la loc.

— Arăt ciudat? întrebă el.

— Nici vorbă, prietene, mie îmi pari chiar șic.

— Și nici pe departe să fi adoptat un obicei femeiesc, îl completă Cate, întărindu-și vorbele clătinând prietenește din cap.

— Dar în tavernă ar fi bine să-l ții ascuns, spuse Bart. Sunt pe-acolo mulți cu ochi lacomi și cu degete foarte lungi — indivizi ce nu s-ar da în lături să-ți curme viața pentru o podoabă ca asta.

Connor își băgă medalionul pe sub bluză. Metalul era rece și liniștitor în dreptul inimii. Îi găsise locul cel mai potrivit.

— Și ce este atât de deosebit la taverna *Ceaunul Mămicii*? întrebă Connor. Deși văd că sunt cu toții foarte entuziasmați să meargă acolo, eu chiar nu știu la ce să mă aștept.

— Nu-i ceva greu de înțeles, îi răspunse Bart. Singurul lucru pe care poți conta este că acolo te poți aștepta la absolut orice! *Ceaunul Mămicii* este locul unde își dau în petic toți piratii din regiune, în compania băuturii bune și a anturajelor proaste. Ia uite, prietene, aproape că am ajuns.

Connor urmări privirea lui Bart. Într-adevăr, coasta țărmului începea să se contureze încet din bezna catifelată a cerului. În depărtare se ivi un afloriment stâncos, asemenea unui cărbune uriaș, plin de crestături, iar din întuneric licări firavă o lumină de neon, ce devenea tot mai strălucitoare, în timp ce corabia prindea viteză tot mai mare.

— Acolo-i *Ceaunul Mămicii*, îl anunță Bart. Prietene, pregătește-te — fiindcă vei avea parte de-o noapte de neuitat.

Connor își puse instinctiv brațele pe după umerii lui Bart și Cate. Era impresionat peste măsură de medalionul pe care tocmai îl primise.

Băiatul auzi din nou în minte glasul tatălui său:

— Ai încredere în maree, Connor. Pregătește-te. Așa cum ți-am spus și înainte.

— Da, tati, răspunse Connor fără să deschidă gura și, o clipă mai târziu, începu să glumească cu noii săi prieteni.

Capitolul 29

Veşminte pentru cină

— De ce-ai fost mai devreme atât de rece cu mine? întrebă Grace, fără să-şi poată reţine această întrebare.

— Ce vrei să spui?

Grace lăsă tristă capul în pământ:

— Ştii foarte bine.

Lorcan se încruntă, dar îi răspunse cu blândeţe:

— N-am vrut decât să-l îndepărtez de tine pe locotenentul Sidorio. Ar fi fost mult mai bine dacă nu te-ar fi văzut.

— De ce?

— Nu ţi-am mai spus o dată, Grace? Corabia noastră nu este una obişnuită şi noi nu suntem un echipaj obişnuit. Chiar dacă nu arătăm foarte diferit de cei ca tine, avem nevoi pe care nu le poţi înţelege.

Din moment ce-ai aflat pe ce vas te găsești, credeam că vei fi puțin mai atentă.

— Atentă la ce? spuse Grace, pregătită să-și joace atuul. Căpitanul mi-a zis că nu sunt în pericol.

— Serios? întrebă Lorcan privind-o adânc în ochi. Și ți-a mai spus cumva să hoinărești pe punte și să faci cunoștință cu toți membrii echipajului?

Grace roși și își coborî privirea.

— Nu, bineînțeles că nu.

— Așa credeam și eu.

— M-a rugat să mă întorc în cabină înainte să sune Clopotul Amurgului, dar am adormit în bucătărie.

Lorcan se holbă la ea, parcă nevenindu-i să-și creadă urechilor.

— Ai fost și-n bucătărie? Grace!

— Da, răspunse ea, iritată de tonul băiatului. Căpitanul mi-a spus că pot vizita în voie corabia, cu condiția să revin în cabină înainte să sune Clopotul Amurgului.

— Și totuși ai ales să nesocotești sfatul căpitanului.

— Nu, spuse Grace categorică, eu chiar am vrut să-i dau ascultare, numai că am mâncat în bucătărie niște supă și am adormit. Se pare că am dormit ceasuri în șir, căci m-am trezit cu puțin înainte să sune clopotul. Dar chiar și așa, am ajuns la țanc

aproape de cabină, doar că am dat întâmplător peste domnișoara Flotsam, care a început să-mi vorbească și n-am vrut să fiu nepoliticoasă, să nu-i răspund și, înainte să-mi dau seama...

Lorcan se ridică și împinse nervos scaunul:

— Înainte să-ți dai seama, te-ai trezit stând la șuetă cu locotenentul Sidorio!

— Nici pe departe nu i-aș putea spune șuetă, răspunse Grace, contrariată de agresivitatea tânărului.

Lorcan își acoperi ochii cu palmele și, după ce clătină deznădăjduit din cap, își coborî brațele nervos.

— Tu chiar nu înțelegi? Nu-ți dai seama unde te afli? Noi încercăm să te apărăm, dar se pare că tu nu vrei să te ajuți.

— De cine sau de ce anume mă protejați? întrebă Grace. Căpitanul mi-a spus clar că nu sunt în pericol.

Punându-și gândurile în ordine, Lorcan oftă și începu să măsoare camera la pas.

— Căpitanul e un om foarte bun și nici prin gând nu-mi trece să-i nesocotesc autoritatea. Cu mulți ani în urmă, el a lansat la apă această corabie și mi-a oferit atât mie, cât și celorlalți, un loc unde să ne adăpostim de răutățile acestei lumi. El se îngrijește de noi, ne hrănește și ne oferă o liniște cum nu credeam că aveam să mai găsim vreodată. El are grijă

să ne dea tot ce dorim, în timpul ospețelor noastre săptămânale. Și totuși... Lorcan se opri și inspiră adânc, există pe corabie câteva persoane care nu-mi împărtășesc deloc ideile. Sunt câțiva indivizi care nu vor să-și potolească foamea doar o dată pe săptămână și ar prefera să decidă singuri cât de mult și cât de des să facă acest lucru. Aceștia consideră că a sosit vremea ca lucrurile să decurgă numai așa cum vor ei și, drept să-ți spun, nu mai am certitudinea că-ți vom putea garanta în continuare siguranța.

Lorcan se arătă trist și la fel de zguduit de aceste cuvinte ca și Grace.

— Grace, cu puțin timp în urmă nici prin gând nu mi-ar fi trecut asemenea lucruri, dar ai venit la noi într-o vreme a marilor schimbări, când nimic nu mai este sigur. Iar aici, continuă el, bătându-se ușor în piept, aici, în acest loc unde a bătut cândva o inimă, încep să devin tot mai convins că trebuie să pleci cât mai repede de pe acest vas.

Grace îi privi surprinsă chipul înspăimântat și își dădu brusc seama cât de mult greșise îndoindu-se de Lorcan Furey. Tânărul îi dorea într-adevăr numai binele, dar de-acum începea s-o sperie. Dacă el nu o putea proteja... Dacă nici măcar căpitanul nu o putea apăra... Atunci cine?

Înainte ca fata să mai apuce să spună ceva, se auzi o ciocănitură în ușă. Grace tresări și privi spre ușă. Lorcan se întoarse și el și își aminti că uitase să închidă ușa. Mânerul rotund al ușii se răsuci și ușa se deschise scârțâind încet.

Ținând pe braț mai multe umerașe pline cu rochii, domnișoara Flotsam se strecură iute înăuntru, odată cu parfumul puternic al trandafirilor proaspăt culeși.

— Ți-am promis că-ți voi împrumuta ceva frumos cu care să te îmbraci la Ospăț, spuse tânăra. Eu mă țin întotdeauna de cuvânt.

Ușurat și totodată sceptic, Lorcan clătină din cap.

— Ei, gata, îi spuse autoritară domnișoara Flotsam. Mus Furey, dacă ai fi știut mai multe despre femei, ai fi aflat cu siguranță că doamnele pun mare preț pe aspectul și înfățișarea lor. Am dreptate, Grace?

Punându-i pe rând fiecare rochiță în dreptul corpului, domnișoara Flotsam se uită la Grace cu privirea unei creatoare de modă.

— Rochița turcoaz nu ți se potrivește deloc, spuse ea, aruncând rochia pe pat și trecând la următoarea.

Grace nu era atrasă de niciuna dintre rochițe și, cu toate că-și dădea seama că acestea i-ar fi venit foarte bine domnișoarei Flotsam, nici nu mai ținea minte de când nu mai îmbrăcase o rochie — dar cu

siguranță nu purtase vreodată veșminte atât de fine ca acestea, din șifon și mătase, împodobite cu mărgele și nasturi din perle scumpe.

— Cred că cel mai bine ți s-ar potrivi ceva între roz și galben-auriul unei primule. Hai să aruncăm o privire la fiecare dintre acestea și să hotărâm după ce te vedem în amândouă, spuse domnișoara Flotsam, începând deja să dea jos de pe umerașe cele două rochițe.

Grace nu dorea să probeze niciuna dintre rochițe și aruncă o privire spre Lorcan.

— Grace nu are nevoie de aceste toalete atât de elegante, spuse Lorcan. Ea nu va participa la Ospățul din noaptea asta.

Domnișoara Flotsam se întoarse mirată spre Lorcan:

— Nu? Ah, dar e ridicol! Toți participă la Ospăț.

Lorcan neagă dând din cap:

— Nu și Grace.

— Nu se poate, insistă domnișoara Flotsam, oferindu-i fetei rochița galbenă.

Lorcan se ridică și îi luă ambele rochii din mâini:

— Grace *nu* va participa la Ospăț. Darcy, astea sunt ordinele căpitanului.

Prin aceasta părea să fi rostit cuvintele magice, căci domnișoara Flotsam îi luă din mână rochița

galbenă și începu iute să-i încheie nasturii, după care o strânse în brațe ca și cum ar fi fost silită să-și ia la revedere de la un prieten drag.

— Este o rochiță foarte frumoasă, spuse ea cu atâta tristețe, încât Grace crezu că nu mai are mult până să izbucnească în plâns.

— Darcy, dar de ce nu o îmbraci tu? spuse încet Lorcan.

— Să o port eu?

Lorcan consimți:

— Da, mergi și schimbă-te, dar mai repejor, căci se aud deja primele acorduri ale muzicii.

Grace auzi și ea sunetele stranii și liniștitoare ale câtorva instrumente de percuție, a căror cadență semăna cu bătăile inimii, accentuate în contrapunct. Deodată, își aminti că ritmul semăna cu cel pe care îl auzise în prima ei noapte la bordul vasului.

— Așa e, mă duc și mă schimb chiar acum, spuse domnișoara Flotsam, vorbind mai mult ca pentru sine, în timp ce strângea iute rochițele, și porni clătinându-se spre ușă.

După numai câțiva pași, domnișoara Flotsam încremeni când văzu ușa deschizându-se în fața ei. Când Sidorio trecu pragul ușii, o umbră vastă și întunecată inundă cabina și estompă mare parte din lumină.

Zâmbind crud, Sidorio privi răuvoitor spre domnișoara Flotsam, apoi către Grace și la urmă spre Lorcan.

— Ce înseamnă asta, mus Furey? Știu că nu ești tu un bărbat în toată firea, dar ai început de-acum să discuți cu doamnele despre modă?

Lorcan nu-i răspunse și se apropie de Grace — poziție din care să o poată apăra în caz de nevoie.

— N-ai auzit muzica? spuse Sidorio. Ospățul e pe cale să înceapă.

— Într-adevăr, zise Lorcan, ieșeam chiar acum.

— Nu vorbeam cu tine, *duduie* Furrey, ci cu micuța noastră donatoare.

Ochii negri o țintuiau nemiloși pe Grace și fata deveni cu adevărat înspăimântată. Muzica începu să răsune mai puternic și, între cele două ritmuri, se auzi sunetul unui flaut.

— Grace nu-i donatoare, spuse Lorcan. Trebuie să fi înțeles greșit.

— N-am înțeles deloc greșit, se răsti Sidorio. Bătrânul Nathaniel nu mai poate să participe la Ospățul din această noapte, iar la masă nu trebuie să rămână niciun loc liber. În plus, orfana asta sfrijită are nevoie de-o masă copioasă.

— Grace *nu* este donatoare, repetă Lorcan, pregătindu-se să-l înfrunte pe Sidorio, deși acesta era de două ori cât el.

— Iar eu spun că este, insistă Sidorio. Așa cum mi-a confirmat și căpitanul.

Lorcan clătină din cap:

— Căpitanul n-ar accepta niciodată...

— Dacă nu mă crezi, du-te și întreabă-l, îl întrerupse Sidorio. De fapt, ce-ai zice să mergem amândoi la el și să le lăsăm pe cele două doamne să discute despre ținutele lor?

Sidorio se întoarse batjocoritor spre Lorcan:

— Sau preferi cumva să stai aici și să le aranjezi părul și să le împodobești cu fundițe?

Sidorio rânji respingător și ieși din cabină, în vreme ce domnișoara Flotsam încremenise ca o stană de piatră.

Lorcan o privi îndurerat pe Grace.

— Îmi pare foarte rău, Grace. N-am vrut să se întâmple una ca asta.

— Este în regulă, îi răspunse ea, mult mai calmă decât se simțea în sinea ei. E în regulă. Știu că ai făcut tot ce ți-a stat în puteri. Dacă așa trebuie să decurgă lucrurile, atunci așa să fie. Domnișoară Flotsam, îmi mai împrumutați rochia galbenă? Din moment ce voi participa la Ospăț, măcar să fiu îmbrăcată cum se cuvine.

Capitolul 30

Ospățul

Era ceva ciudat de liniștitor în muzica pe care Grace o auzi mult mai clar odată ce ieși din cabină, învesmântată în rochia galben-aurie pe care i-o împrumutase domnișoara Flotsam. Rochia, bineînțeles, era puțin cam lungă pentru ea — dar tânăra îi arătase cum să strângă faldurile în exces și să le țină în mâini în timpul mersului. Când păși pe coridor, îmbrăcată mai elegant ca niciodată, Grace se simți ca o mireasă și, totodată, ca un mielușel trimis la sacrificiu. Și totuși, cadența repetitivă a tobelor o calma și îi alunga toate temerile.

Domnișoara Flotsam fusese nevoită să o lase singură.

— Vampirii și donatorii nu intră la Ospăț împreună, îi explicase Lorcan. Donatorii sunt cei care trebuie să sosească primii.

Și astfel, Grace străbătu din nou coridoarele și scările corabiei, coborând tot mai adânc în străfundurile pe care le vizitase mai devreme, în timpul zilei. În fața ei, ceilalți donatori ieșiseră deja din cabine și, chiar dacă arătau la fel ca niște oameni obișnuiți, din toate punctele de vedere, păreau totuși foarte apatici și moleșiți, de parcă ar fi fost deja goliți de sânge — ceea ce de altfel se și întâmpla, săptămână de săptămână. Era evident că această practică își pusese semnificativ amprenta asupra lor — și nu era deloc improbabilă posibilitatea să sfârșească toți la fel ca sărmanul Nathaniel, care devenise la fel de fragil și de firav ca o cochilie.

Observând că donatorii erau cu toții în vârstă, își făcu oarece speranțe și se gândi că era foarte posibil să fi fost prea mică pentru a fi donatoare. Sidorio însă mai mult ca sigur nu-i împărtășea asemenea idei. Înaintând alături de ceilalți, Grace încercă să le zâmbească timidă.

După plecarea lui Sidorio nu mai avusese prea multă vreme să-l întrebe pe Lorcan tot ce dorea să afle, dar, în timp ce domnișoara Flotsam începuse s-o aranjeze, Lorcan o asigurase că va discuta personal cu căpitanul. Lorcan nu credea că acesta se răzgândise în privința ei și bănuia că trebuie să fi fost la mijloc o viclenie de-a locotenentului Sidorio. Iar la urmă i-a promis că, indiferent dacă va deveni sau nu

donatoare, nu va permite în niciun caz să i se facă vreun rău fatal. Angajamentul tânărului putea fi interpretat și altfel, reflectase ulterior Grace, și înțelegând prin aceasta că Lorcan nu va permite să fie omorâtă — dar că nu va interveni, în caz că fata va trebui totuși să-i doneze cuiva sânge. Probabil chiar lui Sidorio. Și, la drept vorbind, cu ce era o astfel de soartă mai bună decât moartea?

Odată ajunsă pe ultimul coridor, Grace își îndepărtă toate aceste gânduri și îi urmă pe ceilalți donatori în sala de ospăț. Încăperea era foarte spațioasă și semăna mai degrabă cu o sală de bal, luminată de candelabre și având în mijloc o masă lungă, ce se întindea până în celălalt capăt al sălii — aranjată impecabil cu fețe de masă din damasc, porțelanuri fine, pahare de cristal și tacâmuri strălucitoare din argint. Toate acestea erau însă înșirate doar pe o parte a mesei — adică exact pe acea parte unde se plasaseră donatorii, oprindu-se în fața scaunelor și așteptând ca vrăjiți în acordurile hipnotice ale muzicii. Pe mijlocul mesei se afla un șir lung de lumânări aprinse — în pâlpâirile cărora nimeni nu scoase un cuvințel.

Apoi își făcură apariția vampirii. După cum îi explicase Lorcan, fiecărui vampir îi era repartizat un donator. Odată ce intrau, vampirii își căutau

perechea și, după ce-și găseau locul în fața donatorului sau donatoarei repartizate, făcea fiecare câte o plecăciune și se așezau.

Grace urmări cum domnișoara Flotsam își căută perechea, după care făcu o reverență și se așeză pe scaunul din fața donatorului. Câteva clipe mai târziu, Grace îl văzu și pe Lorcan, care părea în continuare îngrijorat și o privi foarte tulburat, cu puțin înainte să-și găsească donatoarea, în fața căreia se aplecă formal și se așezară amândoi deodată.

Ritualul continuă în același stil și, în timp ce vampirii scrutau în lungimea mesei și își căutau perechile, Grace își aminti de incursiunea ei de mai devreme sub punte și de încercarea de a afla numărul total al membrilor echipajului. Erau însă mult mai mulți decât își imaginase, mai ales că sala ospățului părea să se întindă pe toată lungimea corabiei.

Nu peste mult timp, în afară de ea, nu mai rămăseseră decât patru-cinci donatori și, în numai câteva clipe, numărul acestora scăzuse la doi — ea și bărbatul din apropiere, aflați amândoi tocmai în celălalt capăt al mesei.

În cele din urmă și-au făcut apariția și ultimii doi vampiri. Sidorio mărșălui cu aroganța-i caracteristică, la câțiva pași în fața căpitanului. La masă nu

mai rămăseseră decât două locuri disponibile — cel din fața ei și a bărbatului de lângă ea. Grace aștepta tot mai deprimată apariția locotenentului Sidorio și, imediat ce-și ridică privirea, îl văzu pe acesta în fața ei — de cealaltă parte a mesei. Sidorio nu schiță un zâmbet și, în locul unei reverențe, preferă să încline superficial din cap, spre deosebire de toți ceilalți vampiri, care își salutaseră respectuoși donatorii — probabil în semn de apreciere pentru sacrificiul acestora. Când Sidorio trase scaunul să se așeze, căpitanul apăru în dreptul lui:

— Nu, locotenente. Ce-ai zice să te așezi alături?

Grace răsuflă ușurată la auzul șoaptelor acestuia.

— Căpitane, dar mă simt foarte bine aici. Mi-am ales deja noua donatoare, insistă Sidorio, continuând să tragă scaunul.

— Nu, locotenente. Insist, hai să schimbăm locurile.

Cu toate că vorbele erau abia șoptite, nu exista nicio îndoială în privința autorității cerinței căpitanului. Sidorio aruncă o privire în lungul mesei, probabil în încercarea de a-și evalua opțiunile. Căpitanul așteptă însă răbdător.

În cele din urmă, Sidorio păși într-o parte și se așeză, fără ca măcar să-și aplece cu un deget capul în fața bărbatului din dreapta fetei.

Căpitanul o salută respectuos, își aranjă mantia și se așeză pe scaunul din fața ei. Grace nu-și putea spune dacă acesta o salvase, ori pur și simplu îi rezervase o soartă diferită și, probabil, mult mai cumplită. Cu toate acestea, înfrângerea locotenentului îi oferise o oarecare satisfacție și, neputându-se abține, Grace îi zâmbi printre dinți.

— Grace, nu-l înfuria, îi răsunară din nou cuvintele căpitanului în minte, sfat în urma căruia fata își întoarse capul și se concentră la ritmul pulsator al muzicii.

Ospățul se dovedi un eveniment atât de elaborat, încât nici nu mai era de mirare că perspectiva apropierii acestuia îi stresase atât de mult pe bucătăreasă și pe Jamie. Fiecărui donator i s-a servit o mulțime de delicatese. Mesenii au început felul întâi cu homari fripți, bucate care, în opinia fetei, puteau foarte bine servi drept fel principal. Când Grace încă întingea în sosul delicios al mâncării, farfuria i-a fost înlocuită cu o alta, încărcată cu o bucată mare de friptură și un curcubeu de legume — printre care roșii, dovlecei și zucchini.* Carnea, la fel ca și homarul de mai devreme, i se topea pur și simplu în gură și, la fel cum se întâmplase și în timpul zilei, când mâncase

* Legumă asemănătoare dovlecelului, dar a cărui coajă este verde-închis.

supă, Grace se simți din nou copleșită de o foame extraordinară. Printre îmbucături se întrebă cum de reușise bucătăreasa să pregătească atât de multă mâncare, având-l ca ajutor doar pe Jamie? Era un adevărat mister.

Cu toate că s-au întreținut politicoși pe parcursul cinei, mesenii n-au intrat în conversații generale. Vampirii li se adresau donatorilor de parcă nu s-ar fi aflat la o masă comună, ci ar fi stat la mese de două persoane. Grace o auzi pe domnișoara Flotsam turuind cât zece, fără să-i dea donatorului nici cea mai mică șansă să-i răspundă. Puțin mai departe, Lorcan zâmbea și dădea afirmativ din cap la vorbele tinerei sale donatoare. Simțind un ușor junghi de invidie, Grace se întrebă ce discutau cei doi. Începuse să se simtă destul de apropiată de Lorcan și i se părea ciudat să-l vadă discutând atât de intim cu altcineva.

Sidorio nici nu se sinchisi să discute cu donatorul său și, cu toate că acesta depunea eforturi considerabile pentru a-i atrage atenția, locotenentul nu făcea decât să mormăie, să bombăne câteva cuvinte de neînțeles și să bată deseori darabana cu degetele pe fața de masă. Frustrarea pe care o resimțea locotenentul era mai mult decât evidentă și, din câte își dăduse seama, era doar o chestiune de timp până când vampirul avea să răbufnească înfuriat.

În ceea ce-l privea pe căpitan, acesta nu i s-a adresat fetei mai deloc. Și el părea foarte îngândurat. Posibil din cauza lui Sidorio. Îngrijorarea căpitanului însă era de înțeles — mai ales dacă Lorcan avusese dreptate și Sidorio urmărea cu adevărat să pună la îndoială autoritatea căpitanului. Și totuși, chiar dacă nu-i vorbise, Grace se simțea cât de cât în siguranță în prezența lui — îndeosebi în momentul când observă pe masca acestuia o încrețitură ce îi semnala clar prezența unui zâmbet. Gestul căpitanului era îndeajuns de liniștitor, cât să-i permită să se bucure de bucatele delicioase de pe masă și să nu-și facă griji în privința modului în care s-ar putea desfășura lucrurile în continuare.

Pe parcursul cinei, aceeași muzică ritmată nu deveni o clipă monotonă sau plictisitoare și, după ce-au terminat desertul — un jeleu de fructe puternic aromat —, muzica începu să se audă tot mai tare. Încercând să-i zărească pe muzicanți, Grace scrută lungimea sălii, dar nu văzu pe nimeni.

Odată ce au fost luate tacâmurile și farfuriile, intensitatea muzicii crescu și mai mult. În mijlocul mesei, lumânările pâlpâiră și, după ce și-au proiectat lumina caldă pe chipurile mesenilor, prima pereche s-a ridicat din celălalt capăt al mesei și a pornit spre ieșire.

Următoarele perechi i-au urmat exemplul, perfect sincronizate, și au ieșit în valuri unele după altele — fără ca nimeni să se grăbească sau să iasă din ritm. Grace se întrebă dacă nu cumva se coordonau după cadența muzicii.

Într-un târziu îi veni și ei rândul și, imediat ce Sidorio și donatorul acestuia au pornit spre ieșire, Grace și căpitanul s-au ridicat, s-au privit peste masă și au înaintat în același ritm de-o parte și de alta a mesei.

Grace își simțea inima bătând tot mai puternic și, oricât de mult încerca să o armonizeze cu ritmul constant al muzicii, pulsul ieșea din cadență asemeni unui pește ce refuză să se lase prins.

În cele din urmă, odată ajunși la capătul mesei, căpitanul se apropie și îi întinse fetei brațul. Ca și cum s-ar fi lăsat invitată la dans, Grace îl luă instinctiv de braț. Fiind ultima pereche ce urma să iasă din sală, în dreptul pragului, căpitanul privi scurt peste umăr și lumânările se stinseră toate deodată.

Căpitanul o privi din spatele măștii și îi șopti:

— Copilă, nu-ți fie teamă.

Pornind pe urmele celorlalte perechi, au continuat să înainteze tăcuți spre cabina căpitanului.

Capitolul 31

Foamea

În cabină, căpitanul se așeză în balansoarul din fața căminului și, așa cum îi stătea în obicei, își aranjă tacticos faldurile mantiei. Ar fi putut avea parte de-o atmosferă liniștitoare și confortabilă, gândi Grace — *dacă* nu s-ar fi aflat în compania căpitanului unei corăbii cu vampiri; *dacă* în locul goliciunii chipului ar fi avut trăsături normale — ochi, nas, buze — și ar fi respirat ca orice om; *dacă* în celelalte cabine, restul echipajului nu și-ar fi potolit foamea de sânge. Într-adevăr, de n-ar fi fost toate acestea, ar fi putut avea parte de-o ambianță plăcută.

Ce avea să-i rezerve soarta în continuare, se întrebă Grace, urmărindu-l pe căpitan cum scormonea jarul și privindu-i ceafa rasă, ce părea să-i arate că încă nu-și pierduse complet forma umană. Căpitanul o scăpase într-adevăr din ghearele lui

Sidorio, dar poate că dorise de fapt să o ia pentru el. Posibil să-și fi folosit autoritatea doar pentru a-i bea el din sânge. Când parcurseseră mai devreme culoarele vasului, Grace remarcase cum ușile se închideau una după alta, imediat ce fiecare vampir își urma donatorul sau donatoarea în cabină. Donatorii erau cei care intrau primii, fără excepție — fie pentru a arăta că acționează de bunăvoie, fie, probabil, pentru a fi împiedicați să scape.

— Copilă, văd că tremuri. Vino și stai lângă foc.

Ca și mai devreme, cuvintele șoptite ale căpitanului păreau să-i fi răsunat direct în minte.

Când Grace se apropie șovăielnică de balansoar, căpitanul își întoarse chipul mascat spre ea.

— Ah, văd că nu frigul te face să tremuri. De ce ți-e frică? Ți-am spus că nu are de ce să-ți fie teamă.

Grace își aminti încă o dată de ușile ce se închideau pe culoare, precum și de apatia și resemnarea donatorilor în fața sorții.

— Ce se petrece în celelalte cabine?

— Într-adevăr, trebuie să știi. Așază-te confortabil și mă voi strădui să-ți clarific toate nelămuririle.

Căpitanul avea talentul de a vorbi foarte cumpătat, de parcă ar fi discutat cu ea despre problemele pe care le întâmpina în rezolvarea unei teme pentru acasă, și nicidecum despre actele sălbatice care aveau loc în celelalte cabine.

Grace se așeză alături de el, pe marginea balansoarului, ținându-și tălpile pe podea și împiedicând astfel legănarea scaunului.

— După cum ai văzut, începu căpitanul, fiecare membru al echipajului are câte un donator. Te asigur însă că toți donatorii sunt foarte bine îngrijiți, sunt bine hrăniți și trăiesc în confort și liniște.

Acest aspect era totuși discutabil, gândi Grace — pentru că, în definitiv, cum ai putea duce o viață liniștită, când știi că trebuie să-ți donezi săptămânal sângele unui vampir?

— Bună întrebare, spuse căpitanul, neliniștind-o pe Grace cu indiferența cu care îi citea gândurile. Dar trebuie să știi că donarea durează foarte puțin și nu este deloc dureroasă.

Ridicându-și tălpile de pe podea, Grace se așeză mai confortabil și, imediat ce se relaxă, simțind că o cuprinde moleșeala, își înăbuși somnoroasă un căscat.

— Le oferim donatorilor un regim alimentar variat și extrem de nutritiv. Tocmai de aceea te și simți ușor adormită, remarcă el zâmbind.

La auzul acestor cuvinte, Grace tresări și își îndreptă brusc spatele.

— Acele bucate hrănitoare, continuă căpitanul, chiar dacă pot provoca un mic șoc organismului,

produc totodată un sânge foarte bun calitativ. Așa am și reușit să limităm donarea la numai o zi pe săptămână și am transformat-o într-un ospăț, sau chiar ritual, aș putea spune — dar nu doar pentru a maximiza aportul de substanțe nutritive în sânge, ci și pentru a aduce un omagiu donatorilor. Le suntem foarte recunoscători pentru darul lor — darul vieții —, căci, vezi tu, săptămână de săptămână echipajul renaște numai datorită lor.

Căpitanul făcu o pauză și zgândări din nou jăraticul.

— Și dacă vreunul dintre membrii echipajului vrea să bea mai mult sânge, ori mai des decât ați stabilit?

— Grace, asta nu-i o opțiune — cel puțin câtă vreme rămân căpitanul acestui vas. Nu au nevoie să consume sânge prea des și nici mai mult decât doza stabilită. Un consum prea mare îi afectează negativ atât pe donatori, cât și pe vampiri. Prin așa ceva n-ar face decât să se dezechilibreze și să devină... cum să-ți spun? Irascibili și schimbători. În plus, cu cât vor lua mai mult, cu atât vor avea impresia că au nevoie de mai mult. Este însă o mare diferență între ceea ce ai cu adevărat nevoie și ceea ce te autoconvingi că ai nevoie.

— Și totuși, insistă Grace, dacă ați avea sub comanda dumneavoastră vampiri care să dorească să bea sânge ori de câte ori doresc?

— Aceștia ar trebui să părăsească vasul și să se descurce singuri în lume. Noi avem aici cu totul alte reguli. Grace, vampirii sunt foarte defăimați și considerați adevărați demoni. Amintește-ți numai versurile baladei: *Dacă pirații-s fioroși, iar vampirii de-a dreptul mortali...* Să știi că este adevărat. Și înțeleg foarte bine de ce ni s-a pus această etichetă. Singuri ne-am atras aceste calificative, căci ne-am fundamentat existența numai în jurul poftei de sânge. Eu însă am descoperit un alt mod de viață și, în ceea ce mă privește, nu mai am nevoie să beau sânge.

Era o informație binevenită pentru Grace. Fata își descleștă pumnii și se mai relaxă puțin. Dar cum era posibil așa ceva?

— Suntem câțiva care trăim în acest mod. Nevoia de sânge reprezintă de fapt nevoia pentru *prana*, pentru energie. Eu însă am învățat să trăiesc numai din asimilarea pranei.

— Îi luați *energia* donatorului?

— Grace, eu nu am nevoie de un donator. Să nu-ți fie teamă, pentru că nu caut un donator. Prana este asimilată diferit. Este însă un proces mai complicat, despre care putem vorbi altă dată. Cred c-ai și amețit,

după câte lucruri ai văzut și ai auzit în această noapte. Se vede că ești obosită și, drept să-ți spun, și eu mă simt la fel. Însă vreau să te încredințez că oboseala mea este una cât se poate de naturală și nu am nicio nevoie să-ți iau din energie. Sper să fi fost suficient de liniștitor, cât să ai încredere că te poți întoarce să te odihnești în siguranță în cabina ta.

— Da, răspunse Grace ridicându-se. Într-adevăr, acum m-ați liniștit. Mulțumesc.

— În regulă, spuse căpitanul, lăsându-se pe spătar și coborându-și capul în piept.

În șemineu, focul își pierdu din intensitate și Grace avu impresia că vinișoarele din mantia căpitanului licăriră ușor. Era totuși foarte probabil să fi fost o simplă reflectare a jăraticului.

Fără să facă un zgomot, Grace se întoarse și porni încet spre ușă. În fața pragului, glasul căpitanului îi răsună încă o dată șoptit în minte.

— Grace, îmi face deosebită plăcere să discut cu tine.

— Și mie. Somn ușor, îi zâmbi Grace, după care deschise ușa și ieși pe puntea pustie și întunecată a vasului.

În briza fortifiantă a oceanului, Grace se apropie încă o dată de balustradă. În strălucirea domoală a lunii, velele păreau străbătute de aceleași vinișoare

ca și mantia căpitanului. Din ce erau făcute? Să fi fost din același material ca și mantia căpitanului?

— În noaptea asta avem parte de lună plină.

Nu mai era singură. Fără să se întoarcă, Grace recunoscu vocea lui Sidorio și simți cum îi îngheață sângele în vene.

— Iar în nopțile cu lună plină am o foame de nestăpânit.

Când se întoarse, văzu o imagine mult mai groaznică decât se așteptase. Sidorio îl ținea în brațele-i vânoase și musculoase pe bărbatul care stătuse în fața lui la Ospăț. Mâinile bărbatului atârnau lipsite de vlagă și, cu toate că părea să doarmă, o rază de lumină îi dezvălui fetei că sărmanul om se cufundase într-un somn din care nu se va mai putea trezi vreodată. Sidorio îi luase prea mult sânge.

Sidorio traversă cu pași mari scândurile roșii ale punții și, fără nici cea mai mică ezitare, azvârli cadavrul peste bord. Când Grace auzi pleoscăitul surd al corpului la contactul cu apa, sunetul îi ricoșă în minte ca bubuitura unei arme de foc. Nu se simțise niciodată mai amenințată ca în acele momente. Niciodată nu se simțise atât de singură.

Vampirul se apropie de ea și, când păși în lumina lunii, Grace observă că trăsăturile îi erau oribil de

schimonosite și ochii îi arătau ca două văpăi de foc. Era limpede că foamea încă îl chinuia cumplit. Luase prea mult sânge de la bietul său donator și, după cum spusese căpitanul, prin aceasta nu făcuse decât să-și stârnească și mai mult apetitul.

Grace nu putea fugi. Nu putea risca să se împiedice și să cadă pe punte, vlăguită și lipsită de posibilitatea de a se apăra.

Sidorio își deschise gura într-un zâmbet înfiorător și își descoperi în razele lunii incisivii aurii, ascuțiți ca două pumnale.

— Să mergem în cabina ta, îi zise el.

Capitolul 32

Taverna Ceaunul Mămicii

Bart și Cate nu mințiseră. Taverna *Ceaunul Mămicii* nu semăna cu nimic din ce văzuse Connor până atunci. Când băiatul sări pe puntea docului, Bart îl bătu ușor pe umăr.

— Bun venit în lumea întunericului, îi șopti el în ureche. Cum ți se pare locul ăsta?

Era cu adevărat incredibil — o încrucișare între o dană și o cârciumă veche. Construcția era așezată pe patru stâlpi din lemn, se înălța la mai bine de patru metri deasupra apei și arăta complet instabilă — de parcă ar fi stat din clipă în clipă să se dărâme și să se prăbușească în ocean. Într-un capăt al structurii se afla o roată uriașă cu zbaturi, care se învârtea zgomotoasă și bătea apa asemenea unui monstru marin ce soarbe hulpav din apa oceanului și o scuipă apoi la loc.

În timp ce-i urma pe Bart și pe Cate în cârciumă, Connor privi podeaua localului. Dușumeaua era construită din scânduri solide, pe care erau așezate mese și bănci lungi — dar, între acestea, în pardoseală erau goluri mari, ce dădeau direct în apele de dedesubt. Connor nu-și dădu seama dacă lemnul putrezise de-a lungul vremii sau constructorii nu avuseseră suficient material pentru a termina podeaua.

Era foarte ușor să cazi prin acele spărturi, gândi Connor, și, într-adevăr, în timp ce pășea cu atenție, văzu dedesubt câțiva pirați zbătându-se istoviți în apă. Câteva funii erau atârnate de grinzi la intervale regulate, coborâte probabil în intenția de a-i ajuta pe pirați să urce înapoi — dacă mai erau în stare, firește. Altminteri, acolo avea să sfârșească prematur petrecerea lor nocturnă.

Ospătărițele alergau neînfricate pe scândurile înguste ale dușumelei și duceau piraților halbe înspumate de bere, cu siguranța și agilitatea unor adevărate gimnaste. Și totuși, pe cât erau de suple și energice, pe atât erau de îndrăznețe. Bart îl înghionti ușor pe Connor și arătă spre Jack știrbul, exact când piratul se aplecă și șopti ceva la urechea unei fete. Tânăra se lăsă ușor pe spate, îi zâmbi și apoi îi dădu brânci în apă. Ferindu-se să nu fie stropită, tânăra se apropie și le făcu cu ochiul.

— Asta o să-l mai trezească, le spuse ea.

— De fapt, nici măcar n-a *început* să bea, spuse Bart.

Fata râse și clătină din cap:

— Băieți, ne vedem mai târziu. Dacă aveți nevoie de ceva, de orice doriți, strigați după Sugar Pie.

Când fata plecă, Bart și Connor se uitară ca vrăjiți în urma ei.

— Cred că m-am îndrăgostit, spuse Connor, bulbucându-și ochii cât cepele.

— Ei, poftim! zise Bart. Cred c-am găsit în sfârșit ceva care să ne sucească mințile.

— Băieți, hai nu mai pierdeți vremea, interveni Molucco Wrathe, luându-i de umeri și împingându-i în față. Ma Kettle ne-a rezervat câteva mese în sectorul clienților distinși. Haideți să adunăm echipajul și să începem petrecerea... înainte să apară domnișoara Li și să ne spună că încălcăm cine știe ce reguli!

După tot ce vedea în jurul său, Connor își dădu seama că petrecerea era deja în toi. Acoperind hurducăturile roții cu zbaturi, o formație cânta foarte zgomotos o melodie ce părea o combinație de jazz, rock și cântece marinărești. Connor nu mai auzise niciodată asemenea armonii, asurzitoare, dar plăcute — la fel ca întreaga atmosferă a cârciumii.

Așa cum le spusese căpitanul Wrathe, în față îi aștepta un sector cu mese lungi, izolate printr-un cordon. În mijlocul meselor se afla o placă masivă de lemn, pe care era pictată corabia *Diablo*, dedesubtul căreia scria: *Rezervat pentru căpitanul Wrathe și echipajul său.*

— Toți clienții importanți au locuri rezervate, îi spuse Bart. După cum ți-am mai zis, ăsta-i locul cel mai apreciat de piratii din aceste ape. Și nu cred să mai găsești în altă parte ceva asemănător.

Imediat ce s-au așezat la o masă, s-au trezit în față cu două halbe pline cu bere. Bart ridică halba:

— Noroc și sănătate!

— Ia stai puțin! interveni Cutlass Cate. Are voie și Connor să bea bere?

— Bineînțeles că nu, răspunse căpitanul Wrathe alăturându-li-se. E mult prea tânăr să bea bere, așa că-i vom comanda un punci fierbinte din rom!

Cate clătină din cap, după care zâmbi.

— Are toată lumea de băut? strigă Molucco Wrathe.

— Da, căpitane, se auzi răspunsul piraților însetați, așezați deja la masă.

— Excelent! strigă din nou căpitanul Wrathe sărind pe masă.

— Prieteni, dați-mi voie să țin un mic toast, în cinstea uneia dintre cele mai fructuoase zile din viața

noastră și, bineînțeles, pentru cel mai bun echipaj de pirați din câți au existat vreodată!

— Ce-ai spus, Wrathe?

Connor se întoarse exact la țanc și văzu la masa alăturată un alt căpitan ce tocmai sărise pe masă, bubuind cu tălpile pe tăblia acesteia.

Formația își opri acordurile, probabil în dorința de a nu pierde ceea ce avea să urmeze.

Privind în jur, Connor văzu alți trei pirați fioroși sărind pe mesele din jurul lor — după care îi urmară alți șase.

Căpitanul Wrathe zâmbi cu mândrie:

— Ah, bună seara și vouă, stimabili căpitani. Văd că Ma Kettle are în seara asta localul plin! Și cum, rogu-vă, ne simțim cu toții în această seară îmbătătoare?

— Până să apari tu, noi ne simțeam chiar foarte bine, strigă unul dintre căpitani, ai cărui susținători izbucniră în hohote și începură să lovească podeaua cu picioarele în semn de aprobare. Și ne-am simți și mai bine, dacă ai înceta să-ți mai conduci amărâta aia de corabie în apele noastre!

— Așa e! răcni un altul. În timp ce noi ne conformăm regulilor, tu navighezi în zigzag pe ocean, de parc-ai fi o balenă beată.

Remarca stârni și mai multe hohote, ce păreau mult mai caustice de această dată.

— Colegi, li se adresă căpitanul Wrathe, încercând să-și păstreze același ton glumeț, posibil să fi fost puțin cam necuviincios, dar nu cred că acum e momentul și locul să...

— Necuviincios? se răsti primul pirat. Din chestia asta n-o să scapi tu prea ușor.

— Așa e, spuse al doilea căpitan. Vrem să ne dai ce ne aparține de drept.

— Ce anume vă aparține de drept?

— Captura, Wrathe. Știm bine că azi ai fost la pescuit în apele noastre și tot ce ai capturat ne aparține nouă.

La această remarcă, echipajul piratului îl aprobă prin urale și oamenii începură să bată cu halbele în mese.

— Și iată cum ajungi să culegi ce ai semănat, bombăni Cheng Li.

Connor observă cum Cate o privi mâniată pe tânără și, pe măsură ce hărmălaia devenea tot mai mare, băiatul începu să se teamă nu doar pentru siguranța căpitanului Wrathe, ci și pentru structura fragilă a cârciumii.

Căpitanul Wrathe păru ușor tulburat, dar își recăpătă numaidecât sângele-rece:

— Îmi pare rău că i-am supărat pe temerarii mei colegi, așa că, odată cu ivirea zorilor, vă propun să ne

întâlnim și să vă acord despăgubirile ce vi se cuvin. Bine? Știu că-i greu pentru un bătrân lup de mare să-și mai schimbe năravul, dar voi încerca să-mi stăvilesc de-acum înflăcărarea. Băieți, haideți totuși să nu ne stricăm această minunată seară, bine?

Căpitanul Wrathe privi pe rând chipurile împietrite ale piraților, după care strigă din nou:

— Toastați și voi alături de mine? Haideți, nu-mi purtați pică în seara asta — căci sunt într-o dispoziție sentimentală. Băieți, haideți, ridicați-vă paharele!

Connor privi în tavernă. La mese încetară complet zgomotele și comicăriile, și toți pirații erau cu ochii țintă la căpitanul Wrathe. Connor își aminti că Bart îi spusese că Molucco Wrathe se bucura de o mare reputație în rândurile piraților — și evident avusese dreptate.

— Să bem pentru această minunată viață de pirat, spuse căpitanul Wrathe întorcându-se, așa încât să li se adreseze tuturor marinarilor. Avem noi o viață scurtă, dar este una plină de bucurii!

Căpitanul își sorbi berea dintr-o înghițitură și, o clipă mai târziu, Sugar Pie îi luă halba goală și i-o înlocui cu alta, plină ochi.

În tavernă urmă un moment de liniște și, deodată, ceilalți căpitani și echipajele acestora și-au ridicat halbele și au strigat la unison:

— Pentru o viață scurtă, dar plină de bucurii!

Toți bărbații și femeile din tavernă au salutat entuziaști toastul printr-o nouă serie de tropăituri și bufnituri cu halbele în mese, provocând o gălăgie atât de mare, încât cârciuma începu să se zguduie din toate încheieturile.

Căpitanul Wrathe își ridică brațul și reduse la tăcere vacarmul.

— Unde-i Ma Kettle? strigă el. Vreau să fac cinste tuturor ticăloșilor prezenți în această cârciumă. Chiar de-l credeți voi un prost pe căpitanul de pe *Diablo*, măcar să știu că nu va putea spune nimeni că sunt un neghiob meschin!

La auzul acestor cuvinte izbucni un nou val de urale și, fără să mai piardă vremea, ospătărițele porniră năvalnic pe scândurile înguste ale dușumelei, aducând la mese zeci de halbe înspumate. Connor privi impresionat spectacolul din jurul său.

— Ei, ia te uite cine a venit odată cu fluxul și a provocat o hărmălaie suficient de mare, cât să-mi strice somnul de frumusețe, se auzi un glas aparte, ușor răgușit.

Bart îl înghionti pe Connor și băiatul își vărsă paharul pe masă și pe ghete.

— Prietene, fii atent acum!

Connor se întoarse și văzu îndreptându-se țanțoșă spre masa lor o femeie năucitoare, îmbrăcată într-o rochie lungă și neagră. Când se apropie mai mult, Connor observă că rochia îi era croită numai din steaguri cu cranii și oase încrucișate. Ma Kettle era mai bătrână decât „fetele" ei, dar, chiar și așa, era o femeie drăguță, cu ochi ca două nestemate și cu un păr sângeriu, pe care purta o diademă în formă de sabie.

— Nu-mi dă nimeni o mână de ajutor? întrebă Ma Kettle odată ajunsă la masa lor.

Fără să mai aștepte îndemnuri suplimentare, șase pirați au sărit îndată de pe scaune, și-au întins brațele și au ridicat-o pe Ma Kettle pe masă.

— Domnilor, vă mulțumesc, le spuse ea, făcând politicoasă o reverență, după care o porni pe masă, în întâmpinarea căpitanului Wrathe.

— A trecut ceva vreme, Norocosule, îi zise Ma Kettle îmbrățișându-l cu căldură. Trecându-și pe după mijlocul femeii degetele încărcate cu safire, căpitanul o apropie cu tandrețe de el.

În timpul îmbrățișării celor doi, Connor observă că, pe spatele rochiei, craniul și oasele încrucișate erau reprezentate în strasuri scânteietoare. Pe un personaj mai anost, o asemenea imagine ar fi putut arăta de prost-gust, dar Ma Kettle părea să fie o persoană împătimită după rock and roll.

— Kitty, îi zise căpitanul Wrathe, făcând un pas în spate și zâmbindu-i fericit, fără să-și descleștеze degetele dintr-ale ei. Scumpa mea Kitty, ai rămas la fel de frumoasă ca în prima zi când ne-am întâlnit. Când să fi fost asta? Îți mai aduci aminte?

— Hai să nu aducem în discuție anul cu pricina, bine? spuse Ma Kettle, zâmbindu-i cu drăgălășenie. Firește că-mi amintesc ziua când am pus ochii pe Norocosul meu. Erai cel mai chipeș pirat din câți văzusem și, dragul meu, sincer vorbind, anii care au trecut n-au făcut decât să te facă și mai fermecător, șirengar bătrân ce ești.

Connor rămase surprins să-l vadă pe căpitanul Wrathe roșind ca o pătlăgea pârguită.

— Kitty, draga mea, am în echipaj un nou membru. Un puști deosebit, pe care aș vrea să ți-l prezint.

Căpitanul îi arătă banca unde ședea Connor, între Bart și Cate.

— Aaa, bună, Bartolomeu, îl salută Ma Kettle, făcându-i cu mâna. Eh, uite un bărbat cu adevărat drăguț. Ce n-aș da să fi fost cu zece ani mai tânără... sau, mai bine zis, cu vreo douăzeci sau treizeci, cam așa ceva!

Bart îi suflă o bezea și Ma Kettle mimă că o prinde.

— Kitty, ia caută și privește dincolo de împelițatul de Bartolomeu, la vecinul său mai tânăr. Domnule Tempest, vino te rog să faci cunoștință cu un renumit membru al regalității piratерești.

Connor se ridică ușor nesigur pe picioare și, după ce urcă grijuliu pe masă, se apropie de Ma Kettle. Neștiind cu exactitate ce-ar trebui să facă și simțindu-se deja puțin obosit, hotărî să o salute printr-o plecăciune.

— Ia te uită, o adevărată comoară, îl salută Ma Kettle. Se vede că ești un pirat pe cinste — și, crede-mă, am văzut mulți la viața mea. Tinere, stai aproape de Norocosul meu și nu vei avea niciodată probleme.

Femeia îi făcu cu ochiul, după care strigă peste umăr:

— Sugar Pie, îngeraș, ai grijă ca fetele să fie foarte drăguțe în seara asta cu domnișorul Tempest. Iar dacă vezi cumva că se ia vreun pirat de el, trosnește-l bine pe nesimțit și spune-i că până la primăvară nu mai are voie să intre aici!

— Am înțeles, Ma! strigă Sugar Pie, salutându-și șefa militărește.

— Mulțumesc, bombăni Connor roșind.

Stânjenit de atenția care i se dăduse, Connor coborî atent de pe masă, în timp ce Ma Kettle îl conduse pe căpitan într-un loc mai retras, unde să discute și să danseze în liniște.

— Hai, apucați-vă odată de cântat! le strigă membrilor formației. Că nu vă plătesc să căscați gura la clienți!

— Eu nu știu să ne fi plătit vreodată! strigă basistul.

— Johnny, taci și începeți odată să cântați!

Connor râse cu poftă. Simțind pe cineva atingându-l pe umăr, se întoarse și o văzu în spatele său pe Cheng Li.

— Hai să facem o plimbare, să discutăm puțin, îi spuse ea.

Deși se simțea în continuare ușor nesigur pe picioare, Connor se ridică.

— Amice, în locul tău, eu mi-aș lăsa berea aici, chicoti Bart.

Cheng Li l-a condus afară din local, pe o punte străjuită de copaci jacaranda, de ale căror ramuri pline cu flori albastre erau atârnate felinare strălucitoare. Puntea era pustie și liniștea devenea tot mai pronunțată, pe măsură ce se depărtau de tavernă.

— A trecut o săptămână de când te-am salvat, spuse Cheng Li, și s-au întâmplat multe între timp.

— Da, o aprobă Connor.

— Băiete, să știi că m-ai impresionat cu adevărat. Astăzi mai mult ca oricând.

Connor se simți foarte mândru la auzul aprecierilor fetei.

— Azi ai dat dovadă de mult curaj și îndurare, totodată.

De această dată nu mai era sigur dacă tânăra îi făcuse sau nu un compliment.

— Înainte de raid ți-am destăinuit câteva lucruri cu care nu ar fi trebuit probabil să te împovărez. Fiecare dintre noi trebuie să-și poarte singur bătăliile. Eu, în definitiv, sunt adjunctul căpitanului, adăugă ea, lustruindu-și giuviaerul din brasardă, de parcă ar fi vrut să-i dea nestematei și mai mult luciu.

— Suntem cu toții parte a unei singure echipe, spuse Connor. Am fost flatat de faptul că ai avut încredere în mine și vreau să te asigur că nu voi spune nimănui ce mi-ai destăinuit.

Cheng Li încremeni pentru o clipă și îl privi pe băiat în ochi.

— Ți-aș rămâne foarte îndatorată pentru acest lucru.

— Pentru puțin, zise Connor, simțind că este pentru prima dată când discută cu ea ca de la egal la egal.

— Connor, cel mai mult m-a impresionat la tine faptul că durerea pricinuită de pierderea surorii tale nu ți-a întunecat deloc judecata.

Connor zâmbi:

— Ah, vezi tu, nici nu avea cum să mă afecteze acest lucru, pentru că știu că sora mea este teafără și ne vom vedea cât de curând.

— Ce vrei să spui? Nu înțeleg, îi spuse Cheng Li, încruntându-și nedumerită ochii negri.

— Tatăl meu mi-a dat asigurări în acest sens, răspunse Connor, zâmbindu-i în continuare. Nu mai trebuie să aștept prea mult. Grace este în viață și ne vom întâlni curând.

— Dar, scuză-mă că-ți reamintesc, tatăl tău este mort, zise tânăra, arătându-se la fel de nedumerită.

— Da, știu — numai că îi mai aud uneori vocea.

— Auzi vocea unei persoane moarte?

— Da. Probabil mă crezi nebun, dar...

— Nicidecum! clătină Cheng Li din cap. Eu sunt întotdeauna foarte deschisă față de asemenea chestiuni. Și ce anume ți-a spus tatăl tău?

— Nu prea multe, recunoscu băiatul. A insistat totuși să fiu pregătit și să am încredere în maree.

— Să ai încredere în maree... Interesant.

— Și eu am crezut prima oară că este o simplă închipuire, dar mi-am dat repede seama că imaginația nu-mi juca nicidecum feste. I-am auzit glasul cât se poate de clar și încă îl aud în inima mea. Grace este teafără. Știu sigur acest lucru.

Când îi rosti numele, Connor simți medalionul vibrând ușor sub cămașă.

— Așadar, Connor Tempest, cutezanța nu este unica ta aptitudine. Încă o dată, sunt foarte impresionată — și mă întreb: sora ta are și ea câteva din uluitoarele tale calități?

— Ah, firește. Ea e mult mai isteață ca mine. Grace citește multe cărți și are un mare talent în a-i citi și pe oameni. Este foarte puternică — nu atât din punct de vedere fizic, cât mai ales mintal. Grace nu se dă niciodată bătută.

Cheng Li îl aprobă tăcută. Ajunseseră la capătul punții și se opriră la numai câțiva pași de apă.

— Din ce-mi spui, Grace pare o tânără cu adevărat extraordinară. De-abia aștept s-o întâlnesc.

Cheng Li se întoarse și-l privi atentă:

— Connor, după cum ți-am mai zis, lumea piraților este în plină schimbare, iar cei ca tine și ca sora ta au în față oportunități fantastice — oportunități inimaginabile.

Vorbele fetei îi stârni curiozitatea și Connor își dori să audă mai mult.

— Vom mai discuta și altă dată. Acum trebuie să ne întoarcem și să ne alăturăm celorlalți, îi zise Cheng Li, ai cărei ochi sclipeau de entuziasm. Îți fac cinste cu o cană cu vin fierbinte din orez și vom ciocni împreună pentru un viitor strălucit.

După ce-au pornit împreună spre cârciumă, Cheng Li îi spuse:

— Ar mai fi totuși încă ceva.

— Da, ce anume?

— Connor, ar fi bine să păstrăm numai pentru noi amănuntele acestei discuții. Știu că ai mulți prieteni pe *Diablo* — ceea ce este un lucru chiar foarte bun, serios vorbesc. Dar sunt totuși câteva lucruri pe care nu le putem împărtăși celorlalți. Asta este povara măreției noastre. Îți prevăd un viitor strălucit și sunt convinsă că-i vei întrece cu ușurință pe cei care îți sunt acum camarazi — și chiar pe cei care îi vezi acum ca superiori. Nu va fi însă o ascensiune ușoară — nici să nu te aștepți la așa ceva. Nu uita însă că ascensiunile facile nu fac nici cât praful de sub tălpi. Drumurile ce ne tocesc hainele, care ne pun mintea la încercare și care ne tulbură inimile... acestea sunt țelurile de urmat în viață, căci numai ele ne arată cine suntem cu adevărat.

Cheng Li îi vorbise cu aceeași sinceritate brutală care o caracteriza și, în timp ce înaintau într-o tăcere cordială, Connor își dădu seama că știa deja mare parte din lucrurile pe care tânăra voise să i le transmită.

Capitolul 33

Sfârșitul poveștii

Grace nu s-a împotrivit. Ce sens ar mai fi avut? Sidorio era mult prea puternic. După ce închise ușa cabinei, vampirul o încuie și vârî cheia în buzunar.

Sidorio părea să ocupe toată cabina, nu doar cu prezența sa fizică, ci și cu o pronunțată aură de amenințare și violență. Încăperea nu mai era sanctuarul ei, ci devenise brusc un loc al primejdiei. De-acum, reflectă Grace, era foarte posibil ca povestea ei să ajungă la un final subit și brutal.

Afară era liniște deplină. Când ieșise din cabina căpitanului, Grace nu văzuse pe nimeni pe punte. Datorită Ospățului, noaptea se încheiase mai devreme ca de obicei. Căpitanul dormea. Lorcan se hrănea. Chiar dacă ar țipa, nu ar auzi-o nimeni. Nimeni nu ar putea ajunge la ea îndeajuns de

repede. Singura persoană care o putea salva era chiar ea însăși. Dar cum să facă acest lucru?

— Ce vrei de la mine? se hotărî Grace să înceapă cu ce era mai rău.

Sidorio zâmbi prefăcut:

— Sângele tău, firește.

Francheța vampirului putea fi un punct de plecare, gândi Grace. Pe acest vas, Sidorio era singura persoană pe care o întâlnise și care nu părea înclinată să vorbească enigmatic.

— De ce eu?

Sidorio ridică din umeri:

— Pentru că ești aici și îmi este foame.

Se vedea clar acest lucru pe chipu-i ca de ceară, ce părea să se topească și să se schimbe fără oprire. Grace mai văzuse de trei ori această imagine: prima dată la Lorcan, apoi pe chipul bucătăresei și, puțin mai devreme, afară, tot pe chipul lui Sidorio. La fel trebuie să se fi manifestat toți ceilalți vampiri, în spatele ușilor închise, când foamea punea stăpânire pe ei și îi împresura ca un val.

— Dar poți căpăta un sânge mult mai bun decât al meu, spuse inspirată Grace. Eu sunt nouă pe vas și n-am avut decât o singură dată parte de o masă copioasă. Sângele meu este foarte slab nutritiv! Ai putea avea parte de ceva mult mai hrănitor.

Cuvintele fetei păreau să-și fi atins ținta, căci vampirul o privi surprins pentru o clipă — după care clătină din cap:

— Sângele-i tot sânge.

— Căpitanul are o cu totul altă părere în această privință.

Remarca îl făcu pe Sidorio să se strâmbe dezgustat. Nu fusese probabil înțelept să-l aducă și pe căpitan în discuție, dar Grace simțise că rămâne în pană de idei.

— Căpitanului îi place să facă tot felul de reguli, spuse Sidorio. Îi plac cinele sale săptămânale și îi face deosebită plăcere să ne reprime apetitul nostru natural, pentru a pretinde că suntem civilizați. Dar știi ceva? Nu suntem câtuși de puțin civilizați. Suntem vampiri, demoni... spune-ne cum vrei — și vampirii au nevoie de sânge. E simplu ca bună ziua.

— Înțeleg, dar tu ai cu adevărat nevoie? Căci știu că te-ai hrănit deja în noaptea asta. Posibil să nu mai ai nevoie de sânge, îi spuse Grace, amintindu-și de cuvintele căpitanului. Eu am impresia că doar poftești și nu ai într-adevăr nevoie de sânge. Pur și simplu vrei să bei mai mult.

— Nevoie, poftă — ce mai contează? Începi să mă plictisești, căscă el.

Grace se retrăsese cât putuse din calea lui Sidorio și ajunsese de-acum cu spatele lipit de birou.

Aplecându-se și mai mult pe spate, dărâmă pe podea câteva carnețele și creioane. Odată cu zgomotul produs de acestea, fetei îi veni o nouă idee.

— Spune-mi povestea ta, îi zise Grace.

— Ce? o privi uimit Sidorio.

— Povestește-mi cum ai trecut de cealaltă parte. Cine erai înainte? Ce viață ai dus?

Vampirul o privi pierdut. Să fi trăit cu atât de multă vreme în urmă încât să fi uitat complet? Domnișoara Flotsam se arătase foarte dornică să retrăiască amintirile vieții ei. Dar Sidorio nu era domnișoara Flotsam. Vampirul părea să-și fi pierdut complet natura omenească.

— Am fost pirat, răspunse el, sclipindu-i brusc ochii, într-un loc numit Cilicia, în primul secol înainte de Hristos, adăugă Sidorio zâmbind. Eh, acelea erau vremurile și locurile unde să fii cu adevărat pirat! Noi controlam pe atunci întreaga Mediterană și am reușit să îngenunchem până și Imperiul Roman.

Văzându-l că devine tot mai entuziast la aceste amintiri, Grace riscă și îi făcu semn să se așeze. Fata se simți ușor surprinsă când văzu că Sidorio se conformă invitației și se așeză.

— Comerțul cu sclavi mergea atunci de minune, continuă Sidorio. Asta era specialitatea mea. Pe cei bogați îi lăsam să-și răscumpere libertatea, iar pe cei

mai puțin norocoși îi duceam la vânzare. Am câștigat o avere.

Sidorio dădu din cap ca și cum aceste amintiri lăsaseră locul altora. Apoi, la fel cum începuse, își curmă brusc reveria.

— De ce vrei să știi toate astea?

— Pentru că strâng povești despre viața de dinainte de transformare a vampiraților, răspunse inspirată Grace. M-am gândit că n-ar fi rău să le aștern pe hârtie. Domnișoara Flotsam mi-a spus una mai devreme.

— A mea e mai bună, spuse Sidorio. A mea e cea mai bună.

Grace nu-și putu reține un surâs, la gândul că stârnise apariția unei puternice stări de aroganță.

— Povestește-mi și mie, îi zise ea, luând un carnețel și un creion. Inițial, mâna îi tremură ușor, dar fata își reveni iute și începu să ia notițe.

— Ai auzit de Iulius Cezar?

Grace îi confirmă dând din cap.

— O lichea tare arogantă, mârâi Sidorio. Dar am reușit să-l răpim, eu și cu amicii mei.

Grace se holbă mirată. Devenise chiar interesant. Nu dăduse ea prea mare atenție orelor de istorie, dar era convinsă că n-ar fi putut uita o asemenea informație.

— Un nemernic, arogant ca nimeni altul, asta era romanul ăla. Crezându-se mare cărturar, a plecat undeva pe insula Rodos să studieze retorica, orice ar mai însemna și asta. Când a plecat de acolo, i-am cucerit vasul în apropierea insulei Pharmacusa și l-am luat ostatic. Dar, chiar și captiv, s-a arătat foarte plin de sine și ne-a tot repetat că el este un om foarte important, iar când i-am zis cât cerem pentru răscumpărarea lui, ne-a spus că ne plătește dublu dacă îl eliberăm.

Sidorio oftă.

— Fiind destul de slabi, mulți dintre piratii noștri s-au lăsat convinși de laudele romanului, uitând că acesta era de fapt prizonierul nostru. Eu n-am uitat o clipă acest lucru. Pentru asta m-a urât de moarte, zâmbi Sidorio. M-a ocărât în fel și chip și m-a amenințat cu tot felul de pedepse. Îi plăcea tare mult să se dea mare.

Sidorio se opri pentru o clipă. Grace întoarse pagina și îl privi. Trebuia să-l îmboldească să-și continue povestirea, căci numai așa putea câștiga timp. Trebuia să-l țină de vorbă până la ivirea zorilor și să-l expună apoi razelor de soare.

— Și ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Recompensa a fost plătită, răspunse Sidorio. În cele din urmă, s-a dovedit că era într-adevăr o persoană importantă. Trebuia să fi știut chestia asta.

L-am lăsat pe țărmul orașului Milet și am făcut o înțelegere cu guvernatorul ținutului, pentru a ne amâna judecata.

Sidorio se opri încă o dată.

— Și apoi?

— Apoi, Iulius Cezar și-a făcut singur dreptate, răspunse Sidorio țintuindu-i privirea cu ochii săi negri. A pornit în urmărirea noastră și ne-a ucis pe toți — inclusiv pe mine.

— Ai fost omorât de Cezar?

Sidorio îi confirmă zâmbind:

— Ți-am zis că povestea mea este cea mai captivantă.

Aruncând o privire spre carnețel, se arătă întru câtva mulțumit de faptul că fata îi așternuse povestea pe hârtie. Sidorio îi luă carnetul din mână și își aruncă o privire peste însemnările fetei. Când Grace se întrebă dacă vampirul îi citea cu adevărat notițele, Sidorio azvârli carnețelul pe podea.

— M-am plictisit, spuse el. Și sunt foarte flămând. Hai, vino încoa'!

Grace refuză dând din cap.

Dacă intenționa în continuare să-i bea sângele, numai să se apropie și îi va arăta ea, gândi Grace, simțindu-se dintr-odată parcă paralizată. Așa urma oare să se sfârșească totul? se întrebă ea, știind bine

că, odată ce Sidorio începea să-i bea sângele, acesta nu se va opri până la ultima picătură. Asemenea unui animal ținut vreme îndelungată în cușcă, Sidorio, odată ce se văzuse scăpat, părea hotărât să recupereze cu prisosință timpul pierdut. Grace era convinsă că vampirul, imediat ce va începe să-i bea sângele, va revărsa asupra ei toată cruzimea care nu i-a fost îngăduită ani de zile.

Sidorio se ridică și porni spre ea. În ciuda revoltei lăuntrice, Grace începu să tremure: *Nu, te rog, nu! Nu aici, nu așa!*

Sidorio îi dădu la o parte șuvițele ce-i acopereau gâtul și, chiar dacă o atinse cu tandrețe, spaima o fulgeră ca un trăsnet. Toate temerile pe care și le înăbușise în răstimpul petrecut pe corabie, izbucniră dezlănțuite și adrenalina îi explodă în corp ca un foc de artificii. Apoi, la fel de brusc, totul redeveni calm și Grace se simți de parcă ar fi plutit complet amorțită.

În acel moment se auzi în cameră un sunet foarte ciudat, un bâzâit ce umplu întreaga încăpere și deveni atât de răsunător încât Sidorio se opri și ascultă atent. De unde să fi venit sunetul? Dinăuntrul sau din afara cabinei? Grace nu-și putu da seama, dar, orișicum, zgomotul devenea tot mai intens și, deodată, când bâzâitul părea să nu mai aibă mult

până să le spargă timpanele, peretele din spatele lui Sidorio începu să tremure și să se încovoaie înspre interior.

Un roi de insecte năvăli prin perete și, imediat ce gângăniile umplură cabina, peretele reveni la normal. Zgomotul insectelor era însă atât de puternic, încât Grace își acoperi urechile cu palmele — la fel și Sidorio. Grace privi uluită cum norul negru al gângăniilor îl învălui brusc pe Sidorio, care își încolăci brațele în jurul capului și începu să țipe îngrozit. Împresurându-l ca într-o mantie întunecată, insectele îi acoperiră complet ochii și urechile și, o clipă mai târziu, roiul se transformă într-o mantie neagră din piele, cu vinișoare strălucitoare, ce pulsau de parcă ar fi respirat.

— Sidorio, spuse căpitanul, eliberându-l din strânsoare, vei părăsi numaidecât această corabie.

Sidorio nu reacționă și nu protestă. În ciuda urii pe care o nutrea față de căpitan, părea în sfârșit să fi acceptat superioritatea puterilor rivalului său — așa cum, în Antichitate, aflase în cele din urmă că Iulius Cezar a fost un om mult mai puternic și mai isteț ca el.

*

Pe puntea pustie a vasului, lângă balustradă, Sidorio aștepta în fața căpitanului, a cărui palmă înmănușată ședea liniștitoare pe umărul fetei.

Sidorio clătină din cap și zâmbi:

— Căpitane, nu-mi oferi totuși o mică ceremonie de plecare?

— Nu-mi face nicio plăcere această situație, îi răspunse căpitanul, dar nu mi-ai lăsat altă posibilitate. Felul tău de a fi nu se încadrează în regulile pe care le urmăm cu toții pe această corabie.

— Așa e, spuse Sidorio.

— Începând din acest moment nu mai ești un vampirat și, cu toate că mă înfior la gândul dezastrelor pe care le vei face în lume, nu te mai pot găzdui pe vasul nostru, îi zise căpitanul, privind în zare.

— Ei bine, așteaptă și o să te crucești! zise Sidorio, trecând peste balustradă și îndreptându-și privirea spre Grace.

— Nu acesta îmi va fi sfârșitul, îi spuse el. Nu așa se sfârșește povestea mea.

Spunând acestea, Sidorio se întoarse și plonjă în ocean. Grace privi peste balustradă și îl văzu cum dispare în undele întunecate ale oceanului.

— Vino, Grace. Hai să intrăm, spuse căpitanul, îndreptând-o spre cabină.

Înainte de a avea vreme să reflecteze la aceste evenimente incredibile, Grace auzi pe cineva fugind pe punte și, o clipă mai târziu, în fața lor apăru

Lorcan. Tânărul arăta foarte speriat și de-abia își mai trăgea răsuflarea.

— Grace, slavă Domnului! Am trecut prin dreptul cabinei tale și am văzut că ușa era deschisă. Pe punte erau câteva pete de sânge și, cum Sidorio nu e de găsit... am crezut... n-am putut să nu mă gândesc că...

— Mus Furey, după cum vezi, Grace este teafără și nevătămată. Se pare totuși că-ți sunt dator cu niște scuze. Crezusem inițial că exagerezi cu grija pe care i-o acordai fetei, dar se pare că nu-mi cunosc echipajul atât de bine pe cât credeam. Sidorio i-a curmat viața donatorului său.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Lorcan, dornic să afle totul cât mai repede. Unde este donatorul său? Unde-i Sidorio acum? Grace, ai pățit ceva?

— Capitolul este încheiat, mus Furey, îi zise căpitanul, pe același ton șoptit și cu aceeași autoritate indiscutabilă.

Grace se înfioră când își aminti cum aruncase Sidorio peste bord cadavrul lipsit de sânge al donatorului. Căpitanul însă dorea să închidă acest subiect. Să fi fost pentru el viața chiar atât de nesemnificativă?

— Câtă vreme mai rămâne pe corabie, nu vreau ca fetei să-i mai fie periclitată viața. De-acum te numesc oficial protectorul ei. Să nu o pierzi o clipă

din vedere și să faci tot posibilul să nu pățească absolut nimic. Ai înțeles?

Lorcan încuviință cu sobrietate:

— Aveți cuvântul meu, căpitane. Voi lupta și o voi apăra până la ultima suflare.

Capitolul 34

Străinul

Târziu în noapte, înotătorul se ridică pe puntea docului. Brațele îi erau puțin obosite, dar, în general, se simțea întărit și trăia un profund sentiment de satisfacție la gândul eforturilor colosale pe care le depusese. Nu se mai istovise de mult în așa măsură. Mintea îi pulsa la fel de puternic ca și energia ce-i clocotea în fiecare celulă a corpului.

Ridicându-se în picioare, îi aruncă o privire oceanului întunecat din care ieșise și unde își petrecuse mult prea mulți ani. Era plăcut să revină pe uscat. Întorcându-se, privi în susul punții și văzu în față licărul câtorva lumini și auzi mai multe glasuri. Auzind pe cineva cântând în depărtare, porni în acea direcție și încercă să discearnă cuvintele ce unduiau în aerul nopții.

O poveste cu vampiraţi am de povestit,
Străveche, dar adevărată.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
şi ai ei de temut mateloţi.
Voi cânta de-o corabie de-odinioară
Ce navighează pe albastrul oceanelor...
şi bântuie azuriul mărilor.

Era glasul unui băiat, remarcă înotătorul. Un glas ce răsuna tot mai puternic. În faţă se afla cârciuma. Simţul său de orientare funcţiona la fel de bine ca întotdeauna. Acesta era locul pe care îl căuta — localul unde obişnuiau să se adune toţi piraţii. Şi, în ciuda orei târzii, iată-i că stăteau strânşi în jurul unui băiat ce cânta cu voce sfâşietoare o melodie străveche.

Zdrenţuite-s pânzele corabiei
Şi flutură ca aripile în zbor.
Căpitanul mască poartă,
Să curme spaima tuturor
Şi nimeni să nu-i vadă
Chipul palid, ochii cadaverici
Şi ai săi dinţi tăioşi ca bezna.
Da, căpitanul mască poartă
Şi lumină nici c-a văzut vreodată.

Copile, fii cuminte și ascultător,
Bun ca un îngeraș.
Că de nu, vampiraților te voi da
Și pe-ale oceanului valuri vei naviga.

Băiatul îi părea însă cunoscut, dar nu-și putea spune de ce. Capul îi zvâcnea puternic. Înotul îl istovise și epuizarea începea să-și spună cuvântul — la fel și foamea intensă pe care o simțea. O foame cum nu mai simțise de foarte multă vreme.

Da, copile, fii cuminte și ascultător,
Căci — iată! Vezi?
În port așteaptă în noapte un vas întunecat
În a cărui cală e pentru tine loc destul!
E loc destul!

Băiatul îl văzuse apropiindu-se și, cu toate că-și continuă cântecul, lăsă totuși să-i scape o notă sau două, la auzul pașilor apăsați ai înotătorului. Dar cine nu s-ar fi lăsat distras la vederea unui asemenea om? Un străin ai cărui mușchi și înălțime erau de ajuns cât să blocheze până și lumina lunii.

Dacă pirații-s răi
și vampirii crunți,
Mă rog câtă vreme oi trăi,

Chiar de cânt de vampiraţi,
Cu ei să nu mă-ntâlnesc vreodat'.
Dacă piraţii-s fioroşi,
Iar vampirii de-a dreptul mortali,
Rugăciunea-mi este şi pentru tine —
Să nu dai ochi vreodat' cu-n vampirat...
...Şi nici atât să te atingă.

Când îşi termină cântecul, băiatul îşi fixă privirea asupra străinului, care se oprise la numai câţiva paşi de masă. Ceilalţi s-au întors miraţi, să vadă cine îi atrăsese băiatului atât de mult atenţia şi, deodată, au rămas cu toţii încremeniţi.

— Ascultaţi la mine o poveste despre vampiraţi, li se adresă înotătorul.

În acel moment, epuizarea şi foamea i-au înceţoşat brusc vederea şi totul se cufundă în întuneric.

Connor îl privi pe străin, în timp ce Bart îi turna bărbatului o nouă gură de rom. Străinul era ud leoarcă. De unde să fi venit la o oră atât de înaintată în noapte? Veşmintele îi arătau foarte ciudat, de parcă ar fi aparţinut altor vremuri şi locuri. În plus, se uitase foarte ciudat la Connor când băiatul cântase balada despre vampiraţi. Să fi leşinat din cauza versurilor baladei?

Înecându-se, străinul se dezmetici și se întoarse într-o parte, scuipând dezgustat romul.

— Hai, amice, mai bea puțin — că-ți face bine, îi spuse Bart.

Străinul clătină din cap și își întoarse chipul dinspre butelcă.

— Nu mai vreau.

— Dorești puțină apă? întrebă Cate.

— Nu-mi trebuie nimic, spuse foarte încet străinul.

Bărbatul își reveni ca printr-un miracol și, refuzând ajutorul celorlalți de a-l ridica, se așeză singur pe o bancă din apropiere.

— Străine, care ți-e numele? întrebă căpitanul Wrathe. De unde vii?

Fără să-i răspundă, bărbatul se uită din nou spre ocean.

— Ai venit cu altă corabie? întrebă Bart.

— Lăsați-l să-și revină, spuse căpitanul Wrathe. Se pare că e încă în stare de șoc.

— E din cauza baladei, zise Connor. M-a auzit mai devreme cântând despre vampirați.

La auzul acestui cuvânt, străinul își îndreptă privirea spre Connor.

— Vam-pi-rați! repetă el încet.

Connor așteptă cu sufletul la gură.

— O să vă spun eu o poveste despre vampiraţi, zise el cu glas slab şi răguşit.

Connor simţea că nu mai are răbdare:

— Caut un vas. Corabia vampiraţilor. Aţi venit de pe ea?

Connor simţi medalionul vibrând în dreptul inimii ce-i bătea tot mai puternic. Era convins că reuşise să-şi găsească sora.

Bărbatul însă îl privi pierdut.

— Cred că sora mea se află pe acel vas. Ea este de vârsta mea. Suntem gemeni şi o cheamă Grace, insistă Connor.

Înfăţişarea străinului se schimbă înainte ca băiatul să apuce să termine ce avea de spus şi, la auzul numelui surorii băiatului, buzele îi schiţară un zâmbet — un surâs al recunoaşterii. Bărbatul îl privi în ochi şi confirmă tăcut.

— Sunteţi gemeni. Şi o cheamă Grace.

Străinul ştia cu adevărat ceva. Connor se simţi dintr-odată atât de copleşit de întrebări, încât nici nu mai ştia ce să întrebe mai întâi. Înainte să apuce să vorbească, o auzi în apropiere pe Cheng Li:

— Spune-ne tot ce ştii despre vampiraţi. Cum îi putem înfrunta? Urmăresc cumva să ne ia sângele?

Străinul o privi mirat şi se încruntă uşor îndurerat, după care dădu afirmativ din cap.

— Ți-au băut din sânge? întrebă Cheng Li pe un ton nespus de blând. Asta s-a întâmplat? Ai fost cumva captivul vampiraților? Ți-au supt sângele înainte să evadezi? De aceea ești atât de slăbit?

— Sânge, spuse bărbatul, după care își închise din nou ochii.

— Nu, stărui Connor. Vă rugăm, domnule, avem nevoie să ne spuneți unde se află această corabie. Trebuie să știm dacă sora mea este la bordul acelui vas.

— Grace... spuse străinul, adăugând slăbit: Pericol.

— Haideți, zise căpitanul Wrathe. N-avem timp de pierdut. Adunați echipajul și pregătiți corabia. Îl vom lua cu noi.

Căpitanul Wrathe își coborî privirea spre sărmanul străin, ai cărui ochi licăriră pentru o clipă, după care se închiseră din nou.

— Demonii ăia trebuie să fie nespus de cumpliți, din moment ce-au reușit să slăbească un bărbat atât de robust, zise trist căpitanul Wrathe. Nu ne-ar strica să le aflăm punctul vulnerabil, ori măcar un indiciu despre partea lor slabă.

Ochii străinului licăriră încă o dată și bărbatul îl apucă strâns pe Connor de braț.

— Vrea să ne mai spună ceva, zise Bart. Să-i mai dau puțin rom?

Străinul clătină din cap și strânse din nou brațul băiatului. Cu toate că era foarte slăbit, strânsoarea îi era foarte puternică și Connor tresări de durere.

— Ce este? întrebă Connor. Ce aveți să ne spuneți atât de important?

— Atacați numai când noaptea devine zi... spuse cu mare greutate străinul. La lumina zilei sunt vulnerabili.

Efortul părea să fi fost prea istovitor pentru el, căci își închise imediat ochii și se prăbuși cu capul pe tăblia mesei.

Connor simțea că explodează de bucurie. Izbutise în sfârșit să dea de urma surorii sale! Dacă era însă prea târziu? Dacă vampirii se hrăniseră din ea și o slăbiseră la fel de mult? Dacă o transformaseră deja într-o cochilie fragilă?

— Connor, spuse căpitanul Wrathe, observându-i îngrijorarea, stai liniștit, bine? Ai încredere că sora ta este teafără. Tânărul meu prieten, crede-mă, o vom răzbuna cu vârf și îndesat, dacă s-au atins cumva de ea. Acest străin ne-a dăruit ceva incredibil. El ne va conduce la corabia demonilor și noi vom face restul. Băiatul meu, o să-ți găsim sora și le vom distruge pe aceste fiare.

În timp ce zăcea pe bancă ținându-și ochii închiși, Sidorio de-abia se mai abținea să nu izbucnească în

râs. Sărmanii îi înghițiseră pe de-a-ntregul găluștile. Aproape că uitase cât era de amuzant să se joace cu mințile muritorilor și de-abia aștepta să vadă reacția căpitanului vampiraților, când se va trezi dimineață asaltat de o corabie plină de pirați furioși. Să-i fi fost răzbunarea într-atât de ușoară? Pentru prima dată, după foarte, foarte mult timp, aștepta zorile cu încântare și nerăbdare.

Capitolul 35

Un nou început

Lorcan și Grace stăteau împreună pe puntea corabiei. După toate cele întâmplate, Grace nu dorise să se întoarcă prea curând în cabina ei.

— Dacă îți face plăcere, am putea merge în cabina mea, îi spuse Lorcan. Dar trebuie să intrăm cât mai repede.

— Mulțumesc, însă voi reveni la mine în cameră — pentru că tot va trebui odată și odată să intru acolo. Vreau totuși să mai stăm puțin aici, spuse fata. Este atât de frumos sub cerul înstelat al nopții...

— Bine, dar numai câteva minute. Se face târziu și cerul începe deja să se lumineze. După cum știi, trebuie să intru înainte ca Darcy să sune Clopotul Zorilor!

Grace dădu înțelegător din cap. Amintindu-și cum se chircise Lorcan în razele de lumină din

cabina ei, fata nu dorea să-i mai provoace vreodată o asemenea suferință.

*

Diablo înainta cu toată viteza pe întinderea oceanului, în căutarea corabiei vampiraților. Străinul, cu toate că avea încă probleme în a-și aminti cum îl cheamă, își revenise îndeajuns încât să-i dea căpitanului informațiile referitoare la poziția vasului demonilor. În cele din urmă, bărbatul se întoarse spre căpitanul Wrathe și, cu un vag surâs, se prezentă cu numele de „Cezar".

Cezar stătea în dreapta căpitanului, Connor, Bart, Cate și Cheng Li așteptau în spatele acestora, iar restul punții era ocupat de ceilalți membri ai echipajului. Pirații aflaseră cu toții vestea că sora geamănă a băiatului, deși în mare pericol de moarte, era totuși vie și se pregăteau pentru lupta vieții lor. Connor se simți foarte mișcat de sprijinul neprecupețit al camarazilor săi.

— Connor, ești unul de-al nostru, îi spuse căpitanul Wrathe, iar pirații nu-și lasă niciodată frații la greu.

Cutlass Cate și Cheng Li le-au dat piraților câteva instrucțiuni sumare, spunându-le totodată că nu știau mai nimic despre dușmanii cu care aveau să se confrunte. Cate insistase și îi ceruse lui Cezar mai

multe informații, dar acesta nu făcuse decât să repete: *Atacați numai când noaptea devine zi și victoria va fi a voastră.*

Într-un târziu, când văzură în zare umbra unei corabii, căpitanul se întoarse întrebător spre Cezar și acesta îi confirmă în tăcere faptul că se apropiau de țintă. Connor își simțea inima bătând tot mai puternic.

— Prietene, nu mai e mult, îi spuse Bart, punându-i o palmă pe umăr.

Puntea corabiei dușmane părea pustie și învăluită în tăcere. Căpitanul Wrathe încetini viteza vasului, pentru a diminua zgomotul și pentru a se folosi la maxim de elementul de surpriză. Tunurile erau încărcate și cele trei *Dorințe* așteptau pe jumătate suspendate în aer. Cu toate că în curând avea să se dezlănțuie iadul, căpitanul le ceruse piraților să păstreze liniștea până în ultimul moment.

— Pregătește-i te rog pe oameni pentru atac, spuse căpitanul întorcându-se spre Cate.

— Încă nu, interveni Cezar. E prea întuneric.

— Nu mai putem risca așteptând, răspunse căpitanul Wrathe. Cezar, ne-ai fost de mare ajutor, dar acum trebuie să ne luăm soarta în propriile mâini.

— În plus, interveni Cheng Li, ia uitați, lumina începe deja să apară de la răsărit.

Cezar tremură și ochii îi licăriră la fel ca în tavernă.

— Te simți bine? întrebă Cheng Li.

— Da, numai că mi-e puțin cam frig, îngăimă el, ținându-și pleoapele aproape închise. Acum, dacă tot mi-am îndeplinit promisiunea, nu cred să-mi strice să mă întorc înăuntru și să mă odihnesc puțin.

Căpitanul Wrathe consimți tăcut.

— Dă-mi voie să te însoțesc până la cabină, spuse Cheng Li, oferindu-și ajutorul și începând să-l conducă pe punte pe bietul invalid.

Căpitanul Wrathe se întoarse încă o dată spre Cate:

— Pregătește-i pe oameni. Acum!

— Nu!

Connor păși în față.

Ceilalți se întoarseră nedumeriți spre el.

— Vedeți, puntea vasului e aproape pustie. Nu văd acolo decât două siluete, dintre care una cred că e chiar Grace. Hai să acționăm altfel de data aceasta. Lăsați-mă să merg singur.

Cate neagă din cap:

— Nu poți face așa ceva, Connor. Îmi pare rău, dar nu ai îndeajuns de multă experiență în luptă și, în plus, nu vrem să te pierdem.

— Sunt convins că e Grace, insistă Connor. Dacă atacăm în forță, individul care se află lângă ea s-ar

putea sperja și cine știe de ce-ar putea fi în stare. Poate c-ar fi mai bine să merg singur, fiindcă mă pot furișa până aproape de ei fără să trezesc și restul echipajului.

— E mult prea riscant, spuse Cate.

Căpitanul Wrathe clătină din cap:

— Asta rămâne la alegerea lui Connor. Acolo se află sora lui și el e singurul în măsură să hotărască.

— Vă mulțumesc, îi zâmbi Connor, nespus de recunoscător.

— Prietene, ce-ai zice să te urmez din spate și să-ți asigur protecția din umbră?

— Nu, Bart. Mulțumesc de ajutor, dar trebuie să mă descurc singur.

— Ia cel puțin asta, interveni Cate, întinzându-i băiatului prețioasa ei rapieră.

— Nu pot, mulțumesc, spuse Connor.

— Nu mă obliga să-mi folosesc autoritatea de ofițer, insistă Cate, punând mânerul rapierei în palmele înmănușate ale băiatului.

— Îți mulțumesc! Vă mulțumesc tuturor!

Cate se apropie de ceilalți pirați, pentru a-i anunța că planul lor se schimbase.

Connor stătea în partea din față a corabiei, între Bart și căpitanul Wrathe.

— Domnule Tempest, i se adresă căpitanul, încă din primul moment în care te-am văzut am știut că

ești un erou în devenire. Și, mai știi ceva? Deja ai devenit un mare erou!

Connor îi auzi vorbele, dar nu mai putu să-i răspundă. Vasul se apropiase de lateralul celeilalte corăbii și băiatul trebuia să se concentreze intens asupra punții din fața lui. Încercările la care fusese supus îl aduseseră în acest moment măreț. Connor o văzuse pe Grace; era aproape sigur că nu-l înșelase vederea — dar acum puntea vasului părea din nou goală.

Deasupra lui, pirații coborau încet o *Dorință*. După încheierea ultimului atac, grilajul fusese bine uns și, cu toate că era destul de silențios, câteva slabe hârșâituri îi făcură băiatului pielea ca de găină. Nimic nu trebuia să-i avertizeze pe vampirați de sosirea sa. Nimic nu trebuia să-i reducă șansele de izbândă.

Odată ce *Dorința* se opri la orizontală, Connor se întoarse spre căpitanul Wrathe, Bart și Cate. Nu avea vreme de salutări teatrale, mai ales că, în curând, se va întoarce la bord împreună cu Grace.

— Mișcă-te odată! spuse Bart. Căci vrem să-ți cunoaștem sora cât e încă tânără.

Zâmbind, Connor sări pe *Dorință* și o traversă până la puntea celeilalte corăbii.

— Ce-a fost asta? întrebă Lorcan.

— Ce anume?

— Zgomotul ăla?

— Eu n-am auzit nimic.

Lorcan se încruntă:

— Mai e cineva pe punte. Am auzit pași.

— O fi fost domnișoara Flotsam, spuse Grace. Se pregătește probabil să sune Clopotul Zorilor.

— Nu, Darcy e mult mai iute de picior. Zgomotul de mai devreme era făcut de ghetele unui bărbat. A urcat cineva la bord.

Grace își deschise larg ochii:

— Să se fi întors Sidorio?

— Sper să nu, răspunse Lorcan. Mai bine mă duc să verific.

— Nu mai ai timp, spuse Grace, în câteva minute se va crăpa de ziuă. Nu înțeleg de ce întârzie domnișoara Flotsam.

— E ceva în neregulă. Mă duc să văd ce se întâmplă. Închide ușa și stai înăuntru.

Lorcan deschise ușa cabinei fetei și porni iute pe punte. Grace îl urmă.

Înaintând cât putea de încet pe puntea pustie a vasului, Connor auzi în apropiere câteva glasuri înăbușite. Și deodată distinse vocea unei fete.

— Grace, spuse Connor, neputându-și stăpâni acest imbold.

— *Connor?*

Fata îi rostise numele. Era cât se poate de clar. Grace trăia! Ajunsese la timp. Connor alergă în direcția glasului.

În sfârșit, se regăsiseră.

— Connor, spuse ea, ridicându-și brațele spre cap, de parcă nu i-ar fi venit să creadă.

În acel moment, Connor observă că sora lui nu era singură. Lângă ea stătea un om — nu, nu era un om, ci un vampirat. Băiatul își scoase sabia și goni spre ei.

Lorcan se arătă tulburat de faptul că Grace îl urmărise pe punte și, cu atât mai mult, când văzu un străin alergând spre ei cu sabia ridicată amenințător.

— E Connor, strigă fata cu sufletul la gură. E fratele meu. În sfârșit, m-a găsit!

Lorcan reflectă pentru o clipă la vorbele fetei și, când băiatul se apropie, totul îi deveni cât se poate de limpede. Erau gemeni. Chiar dacă nu arătau absolut la fel, se vedea clar că semănau. Lorcan păși în spate când Grace sări în brațele lui Connor și cei doi frați se îmbrățișară afectuos.

Lorcan privi scurt spre orizont. Lumina devenea tot mai puternică și tânărul știa că nu va mai putea zăbovi prea mult pe punte. Cu toate că soarele nu mai avea mult până să răsară, vizibilitatea începu să scadă brusc, odată cu apariția unei perdele dense de ceață, în care Lorcan zări conturul unui vas. Să fi fost lângă ei o altă corabie? Fără doar și poate! Cum altfel ar fi putut sui băiatul la bord? Scrutând cu privirea prin ceața tot mai deasă și lumina difuză a zorilor, Lorcan observă pe puntea corabiei zeci de oameni înarmați cu săbii, ce așteptau pregătiți de atac.

Privind-o din nou pe Grace, văzu că fata își ținea în continuare strâns fratele în brațe. Să fi fost cumva o capcană? Intenționau oare pirații să-i atace prin surprindere?

În acel moment se deschise o ușă și Darcy Flotsam apăru și ea pe punte. Privind spre răsărit, o zbughi iute spre clopot și, fără să mai piardă o clipă, începu să anunțe ivirea zorilor. Imediat ce începu să bată clopotul, îi văzu pe punte pe Grace, pe Lorcan și... un străin. Ce se întâmpla? De ce se afla Lorcan afară, cu puțin înainte de răsărit? Cine era străinul? se întrebă ea, dojenindu-se că dormise mai mult decât ar fi trebuit.

— Lorcan, treci înăuntru. Răsar zorile, strigă domnișoara Flotsam.

Când clopotul începu să bată, Connor se dădu un pas înapoi.

— Ce se întâmplă? întrebă el.

— Ah, e în regulă, îi spuse Grace zâmbind. E Clopotul Zorilor.

Pe *Diablo*, prietenii lui Connor se înghesuiau spre balustradă, încercând să vadă prin ceață puntea celeilalte corăbii.

La auzul dangătului, Bart o strânse pe Cate de umăr.

— Ce-i asta?

— Nu știu, Bart. Să fie o alarmă?

— Connor are nevoie de ajutorul nostru, spuse Bart, ridicându-și spada.

— Nu poți fi sigur, zise Cate.

— N-am de gând să stau să aflu, strigă Bart și, fără să mai adauge nimic, porni în goană pe *Dorință*, orbit pentru câteva clipe de ceața ce devenea tot mai deasă.

Când simți sub tălpi scândurile punții, Bart răzbi în grabă prin ceață și zări în față câteva siluete.

Apropiindu-se, îl văzu pe Connor zâmbind lângă o fată care îi semăna și care nu putea fi decât sora lui geamănă. În apropierea lor mai era însă un tânăr și o altă fată. În timp ce fugea spre ei, observă că

tânărul țâșni în direcția sa și își scoase amenințător sabia.

Pregătindu-se să înfrunte atacul adversarului, Bart își ridică spada și o roti în aer.

— Nu, strigă Grace, surprinsă de acest atac. Connor, oprește-l! Oprește-l! Lorcan nu mi-a făcut niciun rău!

— Lorcan, treci înăuntru! strigă panicată domnișoara Flotsam.

Lorcan însă nu-i dădu atenție, căci era concentrat doar asupra sabiei atacatorului. Fusese într-adevăr o capcană, gândi el. Îi era totul foarte clar: cel care îl adusese pe fratele fetei pe corabia lor venise pregătit să-i atace pe vampirați.

Cu toate că lumina îi rănea ochii, Lorcan era un bun luptător și reuși să-i aplice adversarului o lovitură direct în braț.

Bart sări în spate. Nu era obișnuit să se afle în prima linie a atacului. De obicei, înfrunta doar spadasini ca și el, nu se duela nicidecum cu aprigii luptători cu rapiera.

Connor o dădu la o parte pe Grace și sări în fața lui Bart, mișcându-și amenințător rapiera spre Lorcan.

— Connor! strigă Grace. Nu! Lorcan e prietenul meu!

— Și Bart al meu! strigă băiatul, fără să îndrăznească să privească peste umăr, să vadă dacă Bart pățise ceva.

— Lorcan! strigă domnișoara Flotsam. Trebuie neapărat să mergi la cabine! E timpul să-mi reiau poziția!

— Mergi liniștită, Darcy, îi strigă Lorcan. Reia-ți poziția și lasă-mă singur. Am promis că o voi proteja pe Grace și asta am de gând să fac.

Suspinând, domnișoara Flotsam traversă iute puntea și sări în poziția de figură a galionului. Grace o privi cum își transformă fulgerător corpul în statueta inertă, frumos pictată a corabiei.

Connor văzu și el această transformare și nu-i veni să-și creadă ochilor.

— Lorcan, te rog, du-te înăuntru, îl rugă și Grace.

Lumina devenea tot mai intensă pe punte și ea putea vedea clar efectul pe care îl avea asupra lui Lorcan, care, ținându-și ochii închiși, lovea orbește cu rapiera în stânga și-n dreapta.

— Grace, au venit cu o corabie plină de pirați, strigă el slăbit. L-au trimis mai întâi pe fratele tău, dar mai sunt alți zeci de luptători ce așteaptă să sară pe punte. Așa cum a venit și ăsta.

Lorcan arătă cu vârful sabiei spre Bart.

— Nu-i adevărat, spuse Connor. Sunt singur.

Prietenii mei m-au ajutat să ajung aici, pentru a o lua pe Grace. Asta-i tot ce vreau. Nu am de gând să-ți fac rău.

— Și el de ce-a venit? întrebă Lorcan arătând spre Bart.

— Am sărit pe punte la auzul clopotului, răspunse Bart. Crezusem că prietenul meu e în pericol. Am avut impresia că ai dat alarma.

— N-a fost nicio alarmă, interveni Grace. Clopotul anunță momentul când trebuie să nu mai rămână nimeni pe punte — nu e nicidecum o chemare la arme.

— Ai pățit ceva? întrebă Bart.

— Nu, răspunse Grace, neliniștită să-l vadă cât mai repede pe Lorcan adăpostindu-se teafăr înăuntru.

— Și nu ai de gând să-i chemi și pe ceilalți? îl întrebă Lorcan pe Bart.

— Nu, amice, nici gând. Eu venisem în apărarea prietenului meu.

— Hai, Lorcan, intră, stărui Grace. Intră, te rog.

Lumina îi bătea de-acum direct pe chip și îl chinuia atât de tare, încât Lorcan nu mai avea mult până să scape rapiera din mână.

— Cum aș putea ști că nu e o capcană? insistă el.

— Nu e nicio capcană, spuse Connor. Eu am venit doar pentru Grace.

— Te rog, Lorcan. Am avut încredere în tine. Acum trebuie să ai și tu încredere în mine.

— Bine, Grace.

Lorcan porni împleticindu-se spre cabina fetei, deschise ușa și se prăbuși înăuntru, lăsând sabia să-i cadă din mână.

— Hai că mă duc să le spun celorlalți că totul e în regulă, spuse Bart. Bine?

Connor aprobă dând din cap și, când prietenul său se îndepărtă, băiatul o privi pe Grace încă o dată.

— Am atâtea să-ți spun...

— Și eu, zise Grace.

— Am ceva pentru tine.

Connor își ridică mâna, scoase de sub cămașă medalionul și îl înmână fetei.

Lorcan știa că ar fi trebuit să închidă ușa, dar, cum fusese deja expus razelor soarelui, consideră că nu-i mai putea face prea mult rău fanta aceea de lumină ce se strecura înăuntru prin deschizătura ușii.

Lorcan îi privi pe Grace și pe fratele ei prin crăpătura ușii. Ar fi trebuit să fie fericit pentru ea, gândi el. Fericit că, după toate greutățile prin care trecuse, fata își regăsise în sfârșit fratele. Foarte fericită, Grace luă medalionul și îl atârnă la gât.

Imaginea era însă chinuitoare pentru Lorcan. Tânărul nu-și dorise să fie așa. Voia mai mult decât orice ca inima să-i tresalte de bucurie pentru Grace. Și totuși, când fata își închise lănțișorul la gât, Lorcan se simți copleșit de tristețea pierderii — o mâhnire cum nu mai simțise de foarte, foarte multă vreme.

Ochii îi scăpărau puternic și, crezând că-l podidiseră lacrimile, își șterse ochii cu dosul palmelor. Deși îl usturau puternic, ochii îi erau complet uscați.

Grace era în siguranță. Asta era tot ce conta. Jurase că o va proteja și își dusese la bun sfârșit promisiunea. De-acum trebuia să se odihnească.

Lorcan îi privi încă o dată pe gemeni, dar îi era din ce în ce mai greu să-i vadă clar. Ceața devenise atât de deasă, încât crease un văl de nerăzbit între el și gemeni. Și totuși, când închise ușa, își dădu seama că nu ceața îi înnegura privirea, căci nu mai putea vedea limpede nici măcar în întunericul din cabină. Lumina îi vătămase iremediabil ochii.

Ceața ciudată ce se lăsa pe punte îi învăluise complet pe Grace și Connor și gemenii nu se mai puteau vedea decât unul pe celălalt. Fetei nu-i venea să creadă că-l avea pe Connor în față. Totul părea un vis

sau, mai degrabă, o combinație între un coșmar și un vis plăcut.

— Mi-a fost foarte dor de tine, îi spuse ea.

— Și mie.

— Mi-e dor de tata.

— Și mie.

Connor își întinse brațele, o îmbrățișă strâns și, pentru câteva clipe, se simțiră de parcă ar fi fost în farul din port, alături de tatăl lor — cu toții în deplină siguranță.

Cum reușise s-o găsească? se întrebă Grace. Și ce aveau să facă în continuare? Va rămâne cu ea pe corabia vampiraților sau îl va urma pe vasul cu care venise? Să fi venit oare timpul să se întoarcă în portul Crescent Moon?

Pentru moment nu mai conta nimic din toate astea, gândi Grace, îndepărtându-și din minte toate întrebările și strângându-și puternic fratele în brațe. În timpul îmbrățișării, își dădu seama că avusese încă de la început dreptate. De-acum știa foarte bine ce înseamnă un cămin. Și nu doar știa, ci trăia profund în adâncul inimii acest sentiment.

În timp ce Grace și Connor se îmbrățișau în ceața care îi învăluia tot mai deasă, Grace auzi în minte glasul șoptit al căpitanului:

— Așa sfârșește totul într-un nou început.

Cuprins

Prolog
Furtuna, balada marinărească şi corabia 3
Capitolul 1
Înmormântarea 15
Capitolul 2
Un oaspete neinvitat 21
Capitolul 3
Lucrurile se înrăutăţesc 28
Capitolul 4
Iadul sau fluxul 34
Capitolul 5
Sfârşitul voiajului 41
Capitolul 6
Piraţii 47
Capitolul 7
Lorcan Furey 56
Capitolul 8
Molucco Wrathe 64
Capitolul 9
Nelinişti 77

Capitolul 10
Viață de pirat 86
Capitolul 11
Un mic pericol 95
Capitolul 12
Un mod blând de a muri 107
Capitolul 13
Oglinda spartă 117
Capitolul 14
Zori de zi 130
Capitolul 15
Conflictul 138
Capitolul 16
Atacul 151
Capitolul 17
Vampirul 160
Capitolul 18
O pedeapsă pe măsura nelegiuirii 167
Capitolul 19
Căpitanul 180
Capitolul 20
Un liman al siguranței 188
Capitolul 21
Săbiile 196
Capitolul 22
Pâine și supă 209
Capitolul 23
Alarma 219

Capitolul 24
Clopotul Amurgului 234
Capitolul 25
Raidul 241
Capitolul 26
Figura galionului 257
Capitolul 27
O paradă tacticoasă 266
Capitolul 28
Împărțirea prăzii 273
Capitolul 29
Veșminte pentru cină 286
Capitolul 30
Ospățul 295
Capitolul 31
Foamea 304
Capitolul 32
Taverna Ceaunul Mămicii 312
Capitolul 33
Sfârșitul poveștii 328
Capitolul 34
Străinul 340
Capitolul 35
Un nou început 349

JUSTIN SOMPER este un scriitor talentat și inventiv, care a lucrat mult în domeniul editorial, în publicitate și consultanță. S-a născut și și-a petrecut copilăria în St Albans, Hertfordshire.

A absolvit Warwick University, după care a lucrat ca editor la Puffin și la Random House Children's Books.

În urmă cu opt ani a înființat Just So, o firmă de consultanță PR specializată în piața de carte pentru copii și tineret, și în perioada scursă de atunci Justin a devenit cunoscut ca unul dintre principalii editori britanici de carte pentru copii. Justin, care în prezent locuiește în nordul Londrei, îmbină cariera de PR cu aceea, foarte recentă, de autor al *Vampiraților.*

Vampirații: Demonii Oceanelor a fost publicată în Marea Britanie în vara anului 2005 și a constituit un succes imediat. *Sunday Times Magazine* l-a numit pe Justin ,,Noul Tip Grozav", iar în ,,Raportul Harry Potter" al lanțului de librării Waterstone's, cititorii au ales *Demonii Oceanului* ca primă carte recomandată pentru fanii Harry Potter.

În cursul anului 2005, Justin a încântat mii de copii din întreaga Mare Britanie cu două turnee de promovare a cărții. În octombrie, cartea lui Justin a fost desemnată Cartea Lunii de către Blue Peter, un program BBC pentru copii foarte îndrăgit, chiar înainte de Halloween!

Demonii Oceanelor a primit de asemenea Birmingham Book Award și Solihull John Lewis Children's Book Award, precum și North East Book Award și Bolton Book Award.

VAMPIRAȚII — deja un brand mondial în literatura fantasy pentru copii și tineri.

Drepturile de traducere pentru primul volum din seria
VAMPIRAȚII – DEMONII OCEANELOR
au fost vândute în 21 de țări.

Peste 73.000 de exemplare au fost vândute numai în Marea Britanie.

Este anul 2505. Oceanele au cucerit mare parte din uscat. La orizont se întrevede apariția unei noi ere a pirateriei.

O furtună cumplită îi desparte pe cei doi frați gemeni, Connor și Grace, distrugându-le velierul și obligându-i să lupte pentru a-și salva viața din încătușarea rece și nemiloasă a apelor oceanului.

Odată ajuns pe una dintre cele mai vestite corăbii de pirați, Connor se vede nevoit să învețe cum să mânuiască sabia — dar va fi oare îndeajuns de curajos pentru o viață de pirat?

Grace ajunge la bordul unei corăbii mult mai misterioase. Încuiată într-o cabină, fetei i se promite că nu va păți absolut nimic, câtă vreme se supune regulilor misterioase ale căpitanului...

Vor putea gemenii să supraviețuiască vieții pe mare și să fie din nou împreună?
Urmăriți-le aventurile pe apele necunoscute ale unei noi lumi.
Voiajul vampiraților e pe cale să înceapă...

www.corintjunior.ro
ISBN: 978-973-128-123-0

Ilustrația copertei de Bob Lea © 2005